Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Leopold, Svend.; Titelvignetter tegnet af Hans Tegner, skaaret i Træ af H. Sørensen.
Titel | Title:	Prinsesse Charlotte : Roman om Frederik den Syvendes Moder
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Schubothe, 1897
Fysiske størrelse | Physical extent:	382 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57,-203.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130024229743

Prinsesse
Charlotte
Af
Svend Leopold
Det Schubotheske Forlag København

Prinsesse Charlotte

SVEND LEOPOLD

Prinsesse Charlotte

ROMAN

OM FREDERIK DEN SYVENDES MODER

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG

MDCCCXCVII

„Jeg er endnu i Ungdoms Vaar,
„men venneløs jeg her maa klage,
„fra mine spæde Barndomsaar
„en grum Tyran udgør min Plage.
„Amor, de unge Hjærters Ven,
„frels mig og mine Kvaler end!“

DUPUY'S „UNGDOM OG GALSKAB“

I

Der var noget i Gære.

Der hviskedes og tiskedes ude paa de lange tæppebelagte Gange, det ringlede og klirrede i Salenes mægtige Krystallysekroner, hver Gang en Dør blev slaaet haardt i; — og hvor der dog var lydt her i det store Schweriner-Residensslot! Ind gennem alle Gemakker lød Ekko af højrøstet Tale og Graad fra Hertugindens Kabinet.

Hertug Friedrich Franz var rasende, hvad der nu slet ikke var noget nyt; men nyt og hidtil usét var det, at den ellers saa blide, stilfærdige og forkuede Hertuginde Louise for én Gangs Skyld slog et stort Slag for Hoffets Moral og gode Sæder; og det ganske Slotspersonale regretterede hende, for hun maatte i Sandhed befinde sig i en meget penibel og ubehagelig cas, naar hun omsider greb til det yderste. Hun, der ellers var den passiveste af alle, blev paa én Gang aktiv indtil det utrolige, mange Maaneders tunge Græmmelse og Forkuelse fik Mæle; hun

der i halve Aar knap turde hviske, fik nu et ubegribeligt Mod til højrøstet Tale, ja Skrig.

Og det hele Hof bøjede i Forfærdelse Hovedet under dette aller durchlauchtiske Tordenvejr.

Sagen var nemlig den, at Hertuginden og Prinsesse Charlotte Friderique, der nu i Sommermaanederne residerede nede paa Ludwigslust, pludselig var indtrufne til Schwerin, uventede — uanede. Hertuginden havde, hors de doute, hørt en Fugl synge.

Og hvad var ikke sket!

Hs. Durchlauchtighed var bleven greben paa fersk Gerning, just som han i Ro og Mag var i Færd med at installere sin nyanskaffede Maitresse paa Slottet; en stor, yppig, blond og blaaøjet Mademoiselle, der ankom baade med Kister og Kasser og støjede op med en Latter, lys og skær, der fik den ærværdige Residens til at ryste af Harme.

Hun laa just paa Knæene derinde i det hvide Spejlgemak og pakkede ud midt paa Gulvet. Grønne Ridedragter med store Guldknapper, Slør og Kniplinger, Silkefriserkaaber foruden Mængder af Porcelæner, Sminkekrukker og Pudderkvaster kom for Dagens Lys; hvor straalede ikke alle disse gratiøse Toiletsager, naar hun holdt dem op i Sollyset og lod dem flimre og funkle!

Pludselig stod Hertuginden i Døren. —

Mademoiselle rejste sig op og forsvandt, hurtig havde hun sat sig au fait med Situationen, det eneste hun reddede i Flugten var en lille silkehvid Skødehund, der snerrede og gøede som besat.

Der gik igennem det ganske Slot en Storm

af Latter: det var mageløs amusant, at en af Hertugens mange Forlibelser saaledes fik Løbepas paa en brat Maade; og helt ned til Staldene forplantede Munterheden sig.

Efter en halv Times stormende Opgør mellem det hertugelige Par, rev Friedrich Franz Kabinettets Dør op med et Brag og spankulerede, stiv og strunk, ind gennem Salen, bandende frygteligt, smækkende den ene Fløjdør op efter den anden, efterfulgt i ærbødig Afstand af Kammerherre v. Schmettau, der med affable Hænder samlede Stole og Taburetter op paa Durchlauchtighedens Vej. —

Der var én, der havde staaet ude paa Gangen og lyttet; det var Prinsesse Charlotte. Denne nittenaarige „Durchlaucht" havde utrolig Morskab og Belæring af at lytte, og hun besad en virkelig genialisk Evne til at opfange alt ved et Nøglehul, lige fra den umærkeligste Piano til den stærkeste Forte; hvor megen Livserfaring og hvor meget pikant og interessant havde hun ikke allerede tidligere hørt ved dette meget store Nøglehul i Fløjdøren til Mamas blaa Kabinet; men, hvad hun denne Gang fik at høre, det overgik dog enhver Beskrivelse.

Hun havde staaet dér saa stille som en Mus, lige paa Springet til at fare af Sted, hver Gang Faderens sporeklingende Rytterstøvler nærmede sig Døren. Den mindste Lyd nede paa Trappen fik hende til at fare sammen, og ofte listede hun af for saa atter at nærme sig med lydløse Fjed. Hun havde hørt Moderens Jeremiader og ret maliciøske Bebrejdelser og Faderens lynende Eder og brutale Udraab; og hendes store brune Øjne

blev endnu større og endnu mere lysende af lutter Spænding og Nysgerrighed.

Saa pludselig lød Kammerjomfru Chretschmer's tørre Hoste nede i den anden Ende af Gangen, og Prinsessen maatte desværre retirere; hun lagde Hænderne om paa Ryggen, stak Næsen lige i Vejret og begyndte at smaanynne Hun kom i Tanker om, st hun havde ladet én af Crébillon's Bøger „La nuit et le moment" ligge fremme oppe paa Divanspejlets Konsol. Tænk om nogen nu havde fundet den! Hun styrtede derop. Nej! Gudskelov! den laa der endnu; hun gik ind i sit Værelse og stak Bogen omhyggelig ind under Kanapéen, Rousseau's Confessions laa der allerede.

Paa Ludwigslust havde „Durchlaucht" Charlotte sine Yndlingsbøger skjulte i Klavecinet, de Bøger bragte hende virkeligen mange uskyldige og forædlende Nydelser. Crébillon var en Mand af Hoved og Indsigt, det maatte siges med Flid, hans Skrifter besad en egen Munterhed og Simplicitet.

Prinsessen lukkede et Vindue op og satte sig i den brede Karm.

Dér nede laa Parken i Sommerens Solbrand. Gartneren havde lige vandet de høje Buxbomhække, saa at Luften drev med hele Skyer af disse Buskes Medicinaande.

Hun begyndte at synge, men Sangen gik istaa; pludselig følte hun sig overfalden af en stor Modløshed og Sørgmodighed, Munterheden var med ét som blæst bort, og det var med Nød og Næppe, at Taarerne blev holdt tilbage. Hvor Solen var irriterende, og hvor her dog var trykkende kvalmt. Middagssolen stod ogsaa lige nu

paa, og Væggenes blegede Hautelissetapeter lugtede af hengemt Støv: Det var nu ogsaa saa trist med Papa, at han slet ikke forstod sig paa den finere Levemaade, og Bebrejdelser tog han sig jo aldrig til Efterlevelse; men Mama havde ogsaa Uret i bestandig at være saa stille og hypokondrisk — og tilbringe Livet i en saa kedsom og umorsom Slum, uden Spor af lidt Variation i den daglige Tommeromme. Hvilken Utilværelse det dog i Grunden var; ovre i Strelitz gik det dog anderledes morsomt til, dér dansede Prinsesserne saamænd Kehraus og det hver evig eneste Ugedag, og det var virkelig et overmaade kont Hof. Her derimod fik man Reprimander, saa snart man blot forsøgte en lille Valts. Mama yndede at leve ganske eremitisk med en kedsom Simfoni en Gang imellem til Adspredelse.

Charlotte maatte græde nu, det var dog altfor sørgeligt.

Længe sad hun her midt i Solen og fældede bitre Taarer over den forskrækkelige Affaire i Dag; saa rejste hun sig og gik, hvad i al Verden kunde det vel nytte, at hun sad her oppe og græmmede sig. I en Fart gik det atter ned igennem de endeløse Corridorer, helt ned til den store monumentale Trappeafsats, dér stod hun et Øjeblik og lyttede.

Nej, der var ingen.

Slottet var som uddødt.

Hvor her var lyst og lystigt her. Solen spillede i Farver og Forgyldning. Loftets smaa, hvide Stukengle blæste i Trompeter, og Laurbærtræer i Ballier kastede blaa Skygger ned over Trappens hvide Trin.

Hun gik ned i Vestibulen; inde i Forværelset var der nogen, der hviskede og lo. Det var Tjenerskabet, der havde samlet sig til en Discussion om Begivenhederne. Henne i den dybe Vindusniche, der var beklædt med hollandsk Fajance, blaa Vejrmøller paa hvid Grund, stod Lakejerne og Kammerpigerne i en hyggelig fortrolig Klynge og confererede, højst interesserede. Her inde var køligt og halvmørkt, lige udenfor Vinduet stod tætløvede, høje Elme og skyggede, en enkelt Solstraale faldt nu og da ind, den legede hen over Gulvet og hoppede, hver Gang Bladene derude bevægede sig.

Kammerpige Lisette Janszen havde Ordet.

„Det siger jeg, jeg maintenerer det, hun er nu ikke hans Livs Forskønnerinde, hun befatter sig med alle disse Intriganter — og maa jeg spørge, hvordan klæder det en Hertuginde; han derimod, det maa jeg sige — —."

Døren gik derhenne; det var Prinsessen.

Hun lagde Fingeren paa Munden og lod dem ved en livlig Mimik forstaa, at de ikke skulde lade sig forstyrre; saa balancerede hun koket hen over det bonede Egetræsgulv, lige over imod Klyngen. Smilende stillede hun sig henne ved Vinduet og begyndte at fortælle i en ustanselig Fart alt det morsomme, hun havde hørt om den tykke Mademoiselle, der blev jaget ud. Hun lo og hun fortalte, lavmælt og med frembøjet Hoved. Noget af Beretningen lavede hun selv, og det lo hun allermest over; hele hendes lille yppige Figur, der saa noget synderlig ud i den hvide Kjole med den meget højt oppe siddende Taille, dirrede af Latter, og de stivede Vingekraver paa Ærmerne

gyngede frem og tilbage. I Talens Hede havde hun kastet sit grønne, frynsede Langshawl hen paa en Stol; nu først kunde hun rigtig gestikulere; Tjenerskabet morede sig usigeligt over alt det morsomme, de fik at høre. „Durchlaucht" Charlotte Friderique var mageløs interessant, og hun fremstillede nu al Ting paa saadan en delicat Maner, der gjorde hendes Forstand og hendes Hjærte lige stor Ære", Kammerpigerne var aldeles borte i henrykt Beundring, Jomfru Janszen krøb sammen i smaa Lattergys, og de hvidstrømpede Lakejer drejede sig rundt paa Hælene i overvættes Lyksalighed.

Prinsessen var lige ved at fremstille Mademoiselles Flugt. Hun samlede den hvide Kjole sammen om sig, saa at den strammede stærkt over Hofterne. Bandelerskoenes røde Krydsbaand kom til Syne højt oppe paa Benet, og med meget talende Gestus illustrerede hun det komiske Optrin.

Pludselig stod hun stille og lyttede.

Hertugens Stemme lød i Vestibulen.

I et Nu var hele Skaren splittet, nogle ud af én Dør, andre ud af en anden. Prinsessen var i en Fart helt nede i den overdækkede Gang, der førte til de hertugelige Stalde; dér arriverede hun hæsblæsende og stakaandet.

„Durchlaucht" Charlotte ønskede en Ridetur.

Vejret egnede sig ypperligt til en Tur ud til Rabensteinfeld — eller hen til Zippendorf.

Den store graa Isabella blev trukken frem, og den hvide Damesaddel lagt paa. Mens dette stod paa, kunde hun ikke lade være med at repetere den morsomme Historie, og her nede i den lange solhvide Stald, hvor Hestene stampede

og prustede foran de blanke Krybber, gentog den samme mimiske Forestilling sig, til uendelig Jubel for de høje, solbrændte Staldkarle, der lo, saa det rungede inde i de hvide Hvælvinger.

Da det kom til Stykket vilde „Durchlaucht" ikke ride, hun havde tabt Lysten, og saa gik hun.

* * *

Da Eftersommeren var begyndt, rejste Prinsesse Charlotte ned til Gotha for at aflægge et Besøg hos Moderens Slægt; Bestemmelsen var, at hun først ud paa Foraaret skulde tage hjem igen til Schwerin. Inden Afrejsen kom der Breve fra Kongefamilien i Kjøbenhavn, der meldte, at den unge Prins Christian Frederik paa sin Rejse til Tyskland næste Aar agtede at opholde sig en Tid ved sin kære Morbroders Hof i det mecklenburgske.

* * *

Saa gik da endelig den Vinter, den strenge og haarde mellem Aarene atten hundred og tre og fire.

En saa klingrende Frost var ikke oplevet i lange Tider, ikke siden halvfjerdsernes Dage; thi der var ikke det Sund og ikke det Vand, som ikke var tillagt, og al Overfart med Smakkerne maatte allerede indstilles tidlig paa Vinteren, da Drivis i store Mængder pressedes ned imod Østersøen.

I Kjøbenhavn havde det været en rigtig fornøjelig Tid; utallige var de Kaner, der med

ringlende Klokker og knaldende Piskesmæld suste ud igennem Øster- og Vesterport hele den udslagne Dag, og ude omkring Søerne samledes det muntre Kjøbenhavn Søndag Eftermiddag før Portenes Lukning; der var et Mylder af Mennesker, en Latter og Summen, Musiken spillede op, og Begkransene lyste hen over den hvide Sne. Megen Selskabelighed var der desuden i Staden; ikke en Dag gik der uden at der nu enten var Maskerade eller „Bal paré en Domino" hos Rau og i Dreyers Klub, og Torsdag og Lørdag Aften kørte et helt Vogntog med blinkende Lygter hen foran Hoftheatrets Indgang i Løngangene, som oftest holdt den sidste Kareth helt nede ved Marmorbroen. Vogntrin for Vogntrin blev slaaet ned, og i Lygternes gule Lys kom brogede Silkedragter og sorte Silkemasker til Syne. Vogndøren smækkes i, Domestikken svinger sig op paa Bukken. — „Næste Vogn!" —

Den fine Verden samledes baade i Harmonien og det musikalske Akademi. Her drøftedes baade Moniteuren og den Hamborger Post, der iøvrigt indtraf meget sjældent, da Posten snart laa indesneet i Korsør snart i Roskilde og det ofte en hel Uge. Etatsraad Bruns aandrige Frue holdt hver Onsdag aabent Hus i sit Palais henne i Norgesgade. Her saaes de sidste franske Moder, de nyeste Façoner paa Langshawls, — nu brugte man Shawls med Agern og Guirlander; det tog sig meget nydeligt ud, Moden skrev sig nok fra den smukke Pauline Bonaparte. Her hos Brun's præluderede Weyse med saa megen Følelse, at Tilhørerne næppe formaaede at skjule de Bevægelsens Taarer, der randt ned ad Kinderne;

og her var det, at den smukke og gratiøse Ida, Gratiernes Yndling, bragte Henrykkelsen til sit Højdepunkt, naar hun ydede sine mimiske Præstationer. Damerne, der sade dér i en stor Halvkres inde i Hjørnesalens Halvskumring, glemte helt at bruge deres smaa Elfenbensvifter, og med halvtaabne Munde og straalende Øjne fulgte de den svævende Dans henne ved Marmorkaminen, hvor to meget høje Armstager udspredte et blegt, mystisk Skær. Var saa Dansen forbi, og alle de smaa, hvidhandskede Hænder i ivrig klappende Bevægelse, kunde det godt hænde, at en eller anden sen Vandrer ude paa Gaden stod stille og stirrede forundret op imod Facadens oplyste Vinduer, hvor svære røde Silkegardiner var trukne halvt for, saa at kun en stor Kandelabre, en funklende Prismelysekrone gav Beskueren derude et Begreb om Husets Rigdom.

* * *

Ved Hoffet havde der været meget stille; Kronprinsesse Maria havde været forkølet, desuden havde der været en lille Hofsorg for en Prins af Savoyen, men det var iøvrigt forbavsende, saa hurtig som den Sorg fortog sig, thi hen imod Vinterens Slutning gik det hyppig paa baade med Apartementer og bunterad Tafler helt op paa hundrede Couverts, hvor Damerne sade ved Taflet efter Nummertrækning, og hvor et stort Korps Hoboister i gammel rig Costume diverterede de højeste Herskaber. Kanefarter hørte til den daglige Adspredelse; som oftest gik Turen ud til Toldboden, hvorfra Folk i store

sorte Stimer valfartede udover Isen til Trekroner. I lange tætte Rækker stod man saa og bukkede og nejede for Kongefamilien, og vanskeligt var det at holde Balancen paa den spejlblanke Flade. Den lattermilde Hertuginde af Augustenborg, Louise Augusta, maatte skjule sin overstadige Lystighed bag en mægtig hvid Muffe, og den alvorlige Kronprins gjorde de største Anstrengelser for at bevare sit anstandsfulde Ydre. Den lille sindssyge Konge sad smilende og nikkende til højre og venstre, med Øjne saa underlig triste og udslukte; Piskeparykken vippede og gyngede frem og tilbage, og hele Personen forsvandt næsten helt i det Bjærg af Pelsværk og Tæpper, der var stoppet ned omkring ham. Prins Christian, hans to Søstre, Prinsen af Würtemberg og Hertugen af Augustenborg sad sammen i én Kane, Prinsen af Glocester kørte med Grev Bernstorff, Grev Scheel og Major Holstein; der var vel en tyve Kaner i den kongelige Suite og den afsluttedes med to Slæder, hvori Rid- og Fodgardens Hoboister sad. Hvor det gik! I rasende Fart, saa det skurede ind i den sorteblaa Is. Hofdamernes lange hvide Slør flagrede i Vinden, og de store Tæpper blafrede ind imod Kanernes røde Lakering. Bjælderne raslede og et helt Tog af Kjøbenhavnere hujede i vildt Kapløb bag efter Kortègen, der bugtede sig som en lang Slange ud imod Vibenshus' rimpudrede Træer. I en stor Bue glider Kanerne ud forbi Falkenergaarden, saa Sneen fyger op til Siderne i en fin Sky, og hjemad gaar det saa gennem Frederiksberg, ind ad Vesterport og tilbage gennem Byen til Amalienborg.

Som sagt, Lystighed var der nok af; men hvor man dog alligevel længtes efter Foraaret!

* * *

Saa kom Vaaren da, og det endda pludselig, saa uventet tidlig, saa munter, med Flokke af Stære søndenfra og grønne Skud oppe paa Volden. Ude paa Frederiksberg, i den kongelige Hauge og i Søndermarkslunden lagde et grønt Skær sig over de brune Grene; og saa mange hvide og blaanende Blomster, der fik Hastværk med at komme frem nede i de side Enge omkring Alléen! Dagene gik lyse frem, den ene skærere og lysere end den anden, og hver og en havde sin særegne Gave med, hvad enten det nu var en kuldskær Aurikelblomst eller en bristende Knop; og i en lun og stjærnehvid Nat rullede Anemonerne Blomstertæppet ud. — Kjøbenhavnerne begyndte saa smaat med at gaa Morgenture paa Volden, og der var mangen en god Borgermand, der stod stille nede ved Vesterport og kiggede fornøjet ud over Frederiksberg til, hvor Bakkerne stod i Vaarskrud. Tænk, snart at komme rigtig ud i det grønne! Hoffet var jo allerede flyttet derud. Der ymtedes noget om, at Arveprinsens unge Søn, Prins Christian Frederik, skulde paa Udenlandsrejse i Aar.

Monstro en Frierfærd?

Snart gik det som en Summen gennem den ganske By, „Naar skal Prinsen rejse? Hvor skal han hen?" Ja, Damerne gik endnu videre i deres Spørgsmaal: „Hvem mon der bliver den udkaarne?" Alle Europas giftefærdige Prinsesser blev trukne frem, og der diskuteredes pro et contra, man

undte den smukke attenaarige Prins den allercharmanteste Fyrstinde.

Men hvor fandtes hun vel?

Paa tyske Prinsesser var der Overflod. Der var nu for Eksempel baade Adelgunde og Bathildis af Sachsen. Men, Fru Brun havde set dem bægge i Genf, den ene var mager, den anden grim, saa opgav man dem. Saa var der de østerrigske Erkehertuginder, dér var nu Kejserens Datter, Marie Louise hed hun vist, desværre stod hun noget for højt, og desuden var hun jo et rent Barn, kun tretten Aar; det samme var ogsaa Prinsen af Wallis Datter, Charlotte, hun var kun syv Aar, det var kedsommeligt, for det maatte ellers siges at være et glimrende Parti. Ja, saa var der jo Bayern, — Marie Leopoldine — men hvorfor egentlig absolut tysk? For den Sags Skyld var der jo, naar alt kom til alt Familie i Mecklenborg-Schwerin. Og en Prinsesse fandt man at der var dér. Hvad i al Verden var det for en Prinsesse! Charlotte Friderique hed hun, født sytten hundred og fire og firs, altsaa to Aar ældre end Prinsen, det var ikke heldigt, desuden var det heller ikke raadeligt at gifte sig med en saa nærbeslægtet, mente man. Kort og godt, umuligt!

Der var fantastiske Hoveder, der snuste op i Bonapartes Familie, men der var jo optaget, thi Caroline var jo allerede bortgift i Forfjor, og Pauline stod i Begreb med at ægte Fyrst Borghese. Spanien og Portugal laa for langt borte, og Rusland var vist for ærgærrigt at tænke paa, saa gik man da igen paa Jagt i Tyskland.

* * *

Nu er det Store Bededag, og nu hen paa Aftenen, vel sagtens Klokken seks er det at Hs. Højhed Prins Christians Udenlandsrejse skal gaa for sig.

Hele Kjøbenhavn er paa Volden. — En Stimen og en Myldren, som en langsom rindende Flod.

Kastanietræerne staar med bristende Blomsterkolber, og Solen bryder helt ind i alt det tætte grønne, der skælver i Vaarvinden; men nede i Kirsebærgangen ligger Jorden hel hvid af nedfaldende Blomsterblade.

En Hilsen og Nejen til højre og venstre; der er Bekendte som træffes, og de raaber over til hinanden og de ler over hele Ansigtet. Længere henne er der en ung Dame, der hænger fast med sin Shawlsfrynse, Mængden stanses, og Strømmen maa vige uden om i to store Bølger, der snart efter igen flyder sammen. Alle snakker i Munden paa hverandre; dér er én, der taler indigneret om Guldhornene, og Heidenreich's halsløse Gerning; en anden anpriser i høje Toner den nye Chocolade-, Senneps- og Gurgemeje-Fabrik ude ved Blaagaard; Ejeren skal nok være en nyttig, virksom og patriotisk Mand; en Dame af Stand, med Spencer og Solhat, taler om det store Bal en masque hos Kongen i Gaar, Damens Fætter var der, han var hvid Ridder, og havde hvide Silkepantalons paa, med Melkeflors Draperi; det vai superbt.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Over hele Menneskemængden en Himmel saa blaa, saa helt uden Lyde, og alle Stadens Klokker kimer, Lydbølger stryger ned, forsvinder og kommer

igen med forvirrede Brudstykker af Sangværkernes Melodier. Vor Frues Klokker runger og toner, overdøvende alle andre, og Solen ligger helt oppe paa det mægtige Spir og faar de tre gyldne Kroner til at funkle mod den blaa Himmel.

Der er mange værdige Borgere paa Volden i Dag, med alvorlige Miner fordyber de sig i de politiske Mysterier, og Bonapartes Politik er Genstand for dybsindige Debatter, det svirrer ligefrem i Luften med Navne som Berthier, Lucien, Joseph og Fouché, den rænkefulde Ex-Politiminister. Damerne kommer ogsaa i Talens Løb til at omtale Josephine, Modernes skønne, slanke Dronning, der efter sigende udfolder en saa fabelagtig Luxus i sine silkeblaa Saloner i Tuilerierne. Der er unge Herrer, der lapser sig med Monocle, stort Kalvekryds og gule Nankingspermissioner; med stor Overlegenhed diskuterer de Theatrets sidste Nyhed; man finder enstemmigt, at Hr. Frydendahl spillede perfekt i Aftes i den sidste sceniske Succes „De to Officerer eller Ægteskabsforliget", og at Md. Dahlén var mageløs; saa er der andre der recenserer Høgh-Guldberg's nylig udkomne Digtsamling, der er dejlige Stykker deri, fulde af Ild og Raskhed, særlig det Stykke, der hedder „Carl ved Lauras Grav, Aaret efter hendes Dødsdag", er ganske nydeligt, rigtig en dejlig Idyl med Sentiment, der røber Forfatterens elskværdige Blidsind. To unge Damer i blegrødt taler sværmende om Todes nye originale Roman „Kjerligheds Nytte eller to Dages Tildragelser", og i Forbigaaende trækker de paa Smilebaandet ad nogle Kommiser fra oststindisk Handelsselskabs Kontorer ude paa Christianshavn. De ser nu og-

saa noget løjerlige ud som de gaar dér i Række med vandkæmmede Hanekamme og røde Haandled, nogle i Hvergarnskjole med Sølvknapper, andre med lyseblaa Jydestrømper og Sølvspænder paa Skoene, og saa snakker de saa højt om Hamborgs Børs, om Vekselcours, Species- og Bancosedler. —

Dér gaar Kruse, og dér henne Pram.

Det er Hr. og Fru Rahbek, der staar stille derovre og taler med den smukke Hofdame, Baronesse Selby. Den høje Dame, der snakker saa livligt og kigger paa Publikum gennem sine store pletterede Stangbriller er Jfr. Astrup, Tragediens Primadonna; den mørke Herre, hun taler med, er Kjøbenhavnernes forgudede Kapelmester Hr. Dupuy. De store, sorte Øjne straale, og den mørke Silkedragt staar fornemt imod Kravetøjets krusede og broderede Piber. Der er noget vist sirligt og pynteligt over ham, Frisuren er „à la Titus", det ser meget pittoresque ud, men han smiler lidt for meget, sødligt og konventionelt. Jfr. Astrup ser meget oprømt ud, der er nu heller ikke nogen, der som Kapelmesteren véd, paa en egen lunefuld Maner, galant at underholde med smaa Intriger og Anekdoter nede fra Komediehuset, just nu fortæller han den kostelige Historie om Jfr. Birouste og Hr. Foersom. — Den Dame, Dupuy hilser saa ærbødigt paa, er Etatsraadinde Brun, der lige nu er kommen hjem fra en længere Rejse. Hun sejler af Sted, iført en mægtig Kniplingspelerine, og hvor hun raaber, saa døv som hun er, for at Ida og Bonstetten skal forstaa, at Ekvipagen har holdt længe nok nedenfor Volden. Hun vækker ikke ringe Op-

mærksomhed, der gaar som et Brus gennem Skaren, der bliver en Hvisken, en Kiggen, og alle Halse drejes som med et Ryk for at beskue denne Toiletpragt. Opmærksomheden afledes næsten fra Md. Schall. Ballettens fejrede Solodanserinde. hun er meget lang og mager og ser besynderlig ud i den dybtudskaarne Fløjelskjole.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Nede paa Voldstrækningen udfor Rosenborg, hvor der var mindre Trængsel, kom to Herrer langsomt gaaende ad Vesterport til. Den ene, en gammel gnaven Mandsling i en graa Klædes Sjenille, brungul Vest og brune Pantalons, den anden ganske ung og noget af en Modeherre; han var ualmindelig mørkladen, med det sorte Haar i en Krølle ned over Panden, rank var Holdningen og ungdommelig selvtilfreds hans Gang. Den hvide Picqué's Vest flatterede Dragtens mørke Stof, der sluttede tæt og stramt, og de snævre Benklæder var omhyggeligt stoppet indenfor de ungarske Støvler, der straalede med blanke lakerede Kraver. Den gamle gestikulerede ivrigt med sin Bambusstok.

„J—a! det har han saamænd Ret i, min unge Herre, chevaleresk det er Prins Christian det er da til Uryggelighed stadfæstet, ja min Tro er han saa, ogsaa galant, men gifte sig, n—ej, det er kuns Daarlighed med det; skal jeg endelig sige Dem min Mening om Fruentimre, saadan i al Almindelighed, min Gode, hvad Pokker er det nu De hedder?"

„Oehlenschläger!"

„Ja rigtig, Oehlenschläger, men hvem kan nu ogsaa huske saadan et Navn."

Den unge Mand saa' ikke lidt utaalmodig ud, den snakkesalige Justitsraad havde uden videre givet sig i Snak med ham, og han var ikke til at blive af med igen. Tænk, om nu Sophie allerede var kommet — og stod og ventede paa ham — henne ved Voldtrappen bag Vesterport.

„Naa, gode Oehlenschläger, ja, saa maa jeg kort og godt sige, det er Daarlighed med det, ja det er, for disse tyske Prinsesser vi hidtil har faaet til Lande, har da gemenligen ikke været Dyden saa fidel."

„Kære Hr. Justitsraad, hvem siger, at Prins Christians tilkommende bliver tysk."

„Min Gode, engelsk, tysk eller fransk gør i Grunden intet til Sagen, jeg har Erfaring, min unge Herre, har set og kendt hende den sidste af vore Dronninger. Hvilket Fordærv for et Land! Herre Jemini, hvilken skrækkelig Tid det var."

Der strøg en sød Luftning ned gennem Kastanietræernes Allé, af Aurikler og Balsampoplers klæbede Bladskud. Nedenfor Volden paa Rebslagerbanen var der én der sang, en høj, lys, uskolet Stemme var det. Melodien og Ordene vare meget rørende; den unge Oehlenschläger smilte, Visen var vist en af Frankenau's.

Ensom i min Hyttes Favn
søger jeg en qvægsom Hvile,
ser min Emma blidt at smile
stammer kjerlig hendes Navn.
Blodet svulmer, Hjertet hæves
naar ved søde Cithar Lyd
jeg istemmer: „Nej! forgæves
er ej Jordens Lyst og Fryd."

„Ak Gott disse Poeter, disse Poeter. Fornuften plager dem ikke, nej, om den gør.“

„Med Respekt at melde, kære Hr. Justitsraad Hald, roser jeg mig selv af, at høre til Lauget; har Justitsraaden virkeligen ikke læst mine nye Digte?“

Det lød meget ironisk.

„Nej, Gud være takket og lovet, Nej!“

Den Gamle stod pludselig stille og stirrede forskrækket paa sin unge Ledsager.

„Ja, er det nu ikke forskrækkeligt saa megen Digtereren der er nu omstunder, og hvad er det saa for nogle Synderligheder, ren og skinbarlig Efterligning af disse hersens tyske Kraftgenier. Nej, i min Tid havde vi Poeter, baade med vittige Indfald og skønne Naturmalerier. En Mand som Tullin faar vi aldrig mer.“

„Har Hr. Justitsraaden da heller ikke læst Fru Staëls nye Bog Delphine? Den har jo dog gjort en mageløs Sensation, og den er sikkert ikke nogen Efterligning. Den er maaske noget rhapsodisk, men alligevel — — —.“

„Tror De, unge Mand, virkeligen, at jeg befatter mig med skrivende Kvindfolk, nuomstunder har Mandfolkene saa maadelig kuns med Gejsten, hvad skal man da saa sige om det svage Køn.“

Oehlenschläger saa' nu og da paa sit Uhr og spejdede ned igennem Alléen. De var i Samtalens Løb naaet ned imod Vesterport. Her var et Mylder af Mennesker, en Raaben og Passiaren; et Sangværk, der nok saa gladeligen afhaspede et Salmevers, vakte ustanselig Munterhed. En høj, slank, mørk Dame med gult Kaschemirsshawl og udtunget Silkehat kom fra

Vestergade over imod Volden. Saa nobelt som hun holdt Kjolen ind til sig, og hvor elastisk og fornem en Gang. Hun fik Øje paa de to deroppe, og hun smilte, idet hun gik op ad Voldtrappen.

„Ja, saa maa vi nok skilles for denne Gang, kære Hr. Hald, og tak for behageligt Selskab. Det er min Søster, der kommer dernede."

Den Gamle brød af midt i en længere Udvikling; han var nemlig begyndt paa en Fordømmelsestale over Josephines Overmod og Storhedsgriller. Nu stod han dér som himmelfalden.

„Gud bevares, nu gaar jeg. Farvel!"

Langsom stavrede han af, mens Spurvene jublede op i en skingrende Fanfare. Han kunde til sin store Ærgrelse høre, at Damen lo højt og hjærteligt. Han vendte sig om. Solen faldt lige paa hendes lille hvide Parasol, og de gik Arm i Arm.

— — — — — — — — — — — — — — —

Pludselig gaar der en Skælven gennem Mængden, der presses og stødes ned imod Trappen, Uro og Febrilskhed forplanter sig fra Gruppe til Gruppe. En Dame, der er kommet i Klemme, skriger; en Herre, der har mistet Hatten, fægter om sig med sin Stok, alt er fuldstændig Forvirring nu.

De kongelige Karether ruller drønende ind gennem Porthvælvingen. Dér kører de forbi nede til venstre i en lang Række, og alle stormer over til den Side for at sé.

Et eneste Jubelraab fylder Luften, og alles Øjne er rettede imod den unge Prins, der drager ud i den vide Verden for at søge og finde sin

Prinsesse. Højt oppe i et af Kastanietræerne er der en Dreng, der bryder ud i et skingrende „Lykke paa Rejsen!“ Det gentages fra Mund til Mund. og hele Volden er et eneste oprørt Hav af leende Ansigter, og Hatte der ihærdigt svinges i Luften.

II

Det var sent en Juniaften, at Prinsen kørte ind i Schwerinerresidensens rummelige Slotsgaard. — Rejsen havde været meget trættende; efter at have overnattet hos Madame Bager i Corsør, havde man haft en langvarig og besværlig Overfart til Nyborg med Postjagten Ørnen; medtagne af Søen havde man fundet det raadeligst at blive Natten over hos Gæstgiver Thun for saa næste Morgen at fortsætte Rejsen over Odense til Holsten. Det var saa omstændeligt med slige lange Rejser.

Prinsen blev meget trist, da han hørte, at Hertuginden og Prinsesse Charlotte var nede paa Ludwigslust. Durchlaucht Charlotte havde iøvrigt opført sig skandaløst nede i det sachsengothaske, og hun var ogsaa uden videre rejst derfra en skønne Morgen; var der noget, hun ikke vilde finde sig i, saa var det denne smaalige Hofetikette, der lagde Baand paa alle friere Bevægelser.

Der var mer end én i den hertugelige Familie, der ønskede Prinsessen gift og vel hjemfaren, thi det gik snart over alle Grænser med hende; Faderen lignede hun desværre op af Dage, hun havde som han mange uheldige og faa elskværdige Egenskaber, hun havde endnu ikke indsét, at det var et Gode, at have nyttige Sysselsættelser, og hun nærede ikke Passion for noget, det skulde da være for Dans og smaa Fisketure. Enkehertuginden af Sachsen-Gotha havde ærgret sig adskillige graa Haar til i Sommerens Løb. Hvilken total Mangel paa Opdragelse! Hvilke Manerer og Lader!

— — — — — — — — — — — — — — —

Prins Christian Frederik fik en meget hjærtelig Modtagelse. Hertugen klaskede ham paa Ryggen og trykkede begge hans fine spinkle Hænder inden i sine barkede Rytternæver. Prinsens Suite fik en mindre blid Medfart, Hertugen lod dem forstaa, at de var alt for mange, og at der var Dyrtid i det mecklenborgske.

Ikke Spor af Præsentation, hverken Hoffet eller de høje Embedsmænd gjorde Cour, Prinsen blev helt betuttet over Onkelens besynderlige Hof, intet Ceremoniel og ingen Etikette, det var ikke langt fra, at han følte sig ilde berørt af denne djærve Morbroder med de uslebne Soldatermanerer; og saa var der alligevel noget saa kønt og godt i hans store brune Barneøjne, de saa' aabent og frit paa alt, man kunde umulig blive rigtig vred paa ham, alene den fine Form paa Øjet maatte forsone.

Prins Christian lagde overmaade megen Vægt paa det ydre, paa Formen; grimme Mennesker

var ham en fremmed og uforstaaelig Race, han ikke tiltroede noget godt og fortrinligt, og naar han nu saa' paa disse Øjne, var det umulig andet at forstaa, end at der laa noget der inde bag ved, noget som aldrig blev myntet ud i Ord og Tale og derfor let kunde overses, — og saa var det alligevel sommetider noget tvivlsomt, om dette usigelige virkelig eksisterede.

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Prinsen kedede sig. Han maatte alligevel gøre gode Miner til slet Spil og deltage i de Jagtpartier, der blev arrangerede i de første Dage efter Ankomsten. Den eneste ved Hoffet han kunde tale helt ud med, var hans opvartende Kavaller, Kammerherre v. Schönsee, en Herre af fineste Adel, der altid bar den vendiske Kroneorden i Knaphullet, og altid havde Pudder i sit i Forvejen hvide Haar. Han tilhørte helt og holdent det attende Aarhundrede, elskede Kniplinger og Porcelainer, og sagde „Sire" med en Betoning, der smagte af Versailles. Han havde været paa Trianon i sin Tid, havde drukket The med Comtesse Dubarry, havde set et Glimt af Louis quinze' apatiske Smil, og havde saa senere vredet sine hvide Hænder i Fortvivlelse over Revolutionen, den forfærdelige; alle disse skønne Kvinder, hvis rige Vid han beundrede, hvis blændende Skønhed han bøjede sig for, alle omkom de under Faldoksen, og der kom fra den Tid af mange fine smaa forgræmmede Rynker i Kammerherre v. Schönsee's Aasyn, omkring de dybtliggende Øjne, og omkring den mægtige Ørnenæses fintmærkende Fløje, ogsaa over hans

umaadelig høje vokshvide Pande trak Furer sig; men — hans Holdning blev rankere, hans Blik skarpere, og hans Had imod alt det nye fik en Brod, der kunde saare. Hans Stilling her ved Schwerinerhoffet var en Diplomats. Han mæglede og medierede, han dæmpede det alt for højrøstede og brød Spidsen af det alt for kantede. Ak! hvilken haabløs og utaknemmelig Rolle spillede han ikke! Det første Schönsee følte, naar et fyrsteligt Besøg indtraf, var en forfærdelig Angst. Af Erfaring vidste han, hvad der kunde ske, og hans Mission var da saa hurtigt som muligt at sætte den fremmede ind i Forholdene, kort sagt, forberede dem paa det værste. Paa den delikateste Maade forklarede han for Prinsen, at Hs. Højhed havde en noget uberegnelig og ekstraordinær Karakter, og der var noget i Kammerherrens overbevisende og troskyldige Tonefald, der absolut maatte faa enhver til at tro, at her taltes der af Erfaring. Det var ham en Æressag, at man troede godt om det Hof, han tjente; han besmykkede og udmalede med talende Træk sin Hofkrønike, han dækkede mangt og meget til med den fyrstelige Purpurkaabe, og omkring Hertugindens lidende Martyrhoved lagde han en Glorie, der straalede i idel Glans. — Og saa var der dog Dage, hvor han opgav det hele og lukkede sig inde i Fortvivlelse, der grænsede til Afsind, thi i sit inderste Hjærte nærede han den dybeste Foragt for denne Hertugfamilie, der var dobbelt ynkelig, fordi dens Misère var kronet. — —

Prins Christian længtes efter at se sin Cousine, hvis Portræt han daglig havde for Øje, og han syntes bedst om Ensomheden for. ret at

kunne fantasere, thi Kammerherren havde med umaadelig mange, men halve Udtalelser skildret hende for ham paa en Maade, der pirrede hans Nysgerrighed ikke lidet. Hver Gang han hørte Onklens tunge Jagtstøvler ind gennem Salene, hørte al denne Rumsteren og disse Døre, der gik ustanseligt, søgte han skyndsomt ind i sine egne Gemakker. Værelserne her laa ud imod Skyggesiden. Det var hele Billedgalerier med legemstore Ahneportrætter i smalle Guldrammer.

Prinsen gik ud paa Altanen.

Der var Folk, dér langt ovre paa Engene, der kørte Hø ind. Henne til højre skimtedes Schwerins Tage indhyllede i en blaa Skorstensrøg, og mod Syd strakte en langlinjet Skovbræmme sig, men der bag, helt ude i den blaa Dis, langt borte bag de store Bakkedrag, dér — — —.

Der var nogen, der kom inde i Gemakket. Det var Hertugen

Prinsen fór op af sine Drømmerier; uafbrudt havde han gentaget Kammerherrens lovprisende Udtalelser om Cousine Charlotte Friderique, fra i Aftes, da de stod der nede paa Udsigtshøjen og saa' paa Solnedgangen.

Hvor Kammerherren dog havde vist sig elskværdig med den Panegyrik over hendes Skønhed. Men det havde bestandig været Legemets Skønhed, han havde omtalt, ikke Sjælens. — „Elle a de grands yeux doux, la plus belle gorge, et la — — — —.“

Onklen stod lige ved Siden af ham.

De stod en Stund tause. Hertugen svippede sin tynde Ridepisk imod Støvleskafterne,

og Prinsen lod sine hvide, smukke Hænder uafbrudt glide hen over Altanens kunstfærdige, forgyldte Smedegitter.

„Zum Teufel, Neveu, løber De fra mig! jeg har ledt efter Dem partout, men væk er De. De er ikke i det blaa Gemak. De er ikke ovre i Galeriet, ingen véd hvor Hs. Højhed har forputtet sig, og saa staar De her paa Altanen og drømmer paa werthersk!"

Hertugens Stemme lød noget irriteret, men da han saa', at Prinsen blev lidt forlegen, føjede han skemtende til.

„Naa, hvad siger De saa til, at vi i Morgen ta'r ned til Ludwigslust? ikke sandt — — De behøver ikke at blive rød for det, Lotte har ganske vist sommetider en Djævel i Kroppen, men det er ikke sagt til hendes Forklejnelse, det er en lystig Djævel, en elskværdig, og det siger jeg Dem, brave unge Mand, ta'r De hende, skal De saagu beholde hende, jeg vil ikke ha' hende tilbage hertil igen "

„Kammerherre Schönsee har fortalt mig lutter elskværdige Ting om Cousine, Onkel."

„Schönsee er en Hundsfott, alle Vegne har han sin lange Næse, jeg gi'r ham Død og Djævelen."

„Kammerherren har været utrættelig i at lovprise Cousines Skønhed."

Prins Christian smilede.

„Skønhed!" Hertugen raabte op og slog ud med Armene. „Lotte er fuldkommen, den Kammerherre Lux er saa min Tro ikke umorsom. Lotte smuk! nej hun er fuldkommen dejlig, det er det jeg alle Tider har sagt, at hun har en

Englænderindes Hoved, italienske Øjne, tydske Hænder, spanske Fødder og en fransk Taille; men, mærk Dem det, Prins! Hjærtet er mecklenborgsk — det er saagu det bedste af det hele, og De maa tro mig, De gjorde ikke ilde, kunde De faa hende til at give Dem det.“

Hertugens brune Øjne formelig lyste af Skælmeri.

Man kunde høre Springvandets monotone Plasken nede i Slotsgaarden, og en stor Flok Duer føg i en stor skraa Bue ned over Søen.

„Skal vi gaa ind og divertere os ved Spillebordet? — Spiller De Trictrac? — Ikke! Men Rouge et Noir? — Heller ikke! Zum Teufel! — naa, kom saa, jeg skal fortælle Dem en kostelig Historie om Lotte; men lad os gaa ind, det er forbandet saa Buxbommen lugter dernede, vi kan jo med det samme gaa op i Saddelkammeret, dér er Sager; det er sandt, har jeg fortalt Dem, at mine Underofficerer i Arméen nu skal til at aflægge Pisken, det pynter sku ikke mere med de Nakkehaler, jeg giver dem grønne Opslag med hvide Kanter i Stedet, det opmuntrer dem svært, Kurfyrsten af Bayern raadede mig til den Reform; det er en Monark, der er skønsom paa sit Folks Vel; han og Kurprinsen af Würtemberg, det er Folk, der forstaar sig paa de rigtige og nyttige Principer her i Verden. Kurprinsen er min Ungdomsven, det er ham, der har givet Tegningen til de to skonnerttaklede Fartøjer nede i Rostock. Har De set dem? — Ikke! — det er dem med en fire og tyve Punder for og bag og Svingbasser, de pynter skam dernede. — — — Naa

— det var den Historie om Lotte, nu skal De bare høre.“ — De gik.

Lakejer lukkede den ene Fløjdør op efter den anden, og alt som de passerede Gemakkerne, kunde man høre Hertugens skraldende Latter. Det var vist meget morsomt, det han fortalte om Lotte; han lo af fuld Hals og gestikulerede ivrigt med store Armbevægelser og meget sigende Fagter. Prins Christian gik rank og elastisk, hans slanke, noget magre Skikkelse saa' lidt uudviklet og spæd ud ved Siden af den høje, bredskuldrede Garder af en Hertug, der uafbrudt purrede op i sit store, brune, buskede Haar, og straalede af megen og drastisk Overgivenhed. De passerede Slottets lange, hvide Corridorer. Her ude brød Solen ind med brændende Voldsomhed gennem de høje, bredkarmede Vinduer. Tavl ved Tavl aftegnede Solen Vinduernes mange Smaaruder paa Gulvets Sandstensfliser. Pillerne kastede lange, skraatliggende, blaalige Skygger, og der lød en uafbrudt Summen af en Gedehams, der ufortrødent bumsede lige imod en af Ruderne, for stadig at falde ned paa den glohede, solbagte Karm. Mægtige Hjortegevirer strakte de grenede Takker ind i Solen, og blegede Ahnebilleder blev dobbelt blege. Over Dørene var der aflange, gyldentindrammede Billeder med sovende Hyrder og hvide Nymfer. Blide arkadiske Nætter med Maanelys ned over fjærne Bjærge; og alle de lodne Silvaner saa' søvnige ud. — To Gardister gjorde stram Honneur, saa det raslede med mange hendøende Ekkoer ned gennem Gangene. — Endelig stod de saa udenfor Saddelkammerets Dør.

Et Væld af Sol strømmede dem i Møde, da Døren omsider sprang op. Det varede nemlig længe, inden Hertugen fandt den rette Nøgle i sit kolossale Knippe. Prins Christian fik rig Lejlighed til at undres over det omfattende Forraad paa mecklenborgske Eder, Onklen sad inde med. Blev han utaalmodig, bandede han saavel paa Schwerinsk som paa Strelitzisk, et Par af de kraftigste Udtryk stammede vist fra det pommerske; inde i den Landsdel kendte Folk nu heller hverken til bon ton eller Levemaade.

En tung, indelukket Luft banede sig efter lang Tids Indespærring ud af Kammeret. Alle Vinduer blev lukkede op derinde og de brandgule Trækgardiner trukne til Side. Mægtige Skabe med Glasruder opfyldte det aflange Rum. Med en Faders slet dulgte Stolthed over sine Børn fremviste saa Hertugen disse utallige Vaaben, Klinger og Pistoler, der var ophængte paa solbleget, rødprikket Fløjl. Flere af Skabene var overfyldte med Sadler og Ridetøjer, Skaberakker, tunge af Sølv- og Guldbrokade, Stigbøjler, klingrende vægtige af Sølv, der klang som Klokker, naar de stødte imod hinanden, og silkestukne Pistolhylstre. Alt var fra Hertugens Bedsteforældres Tid.

De var komne hen til Vinduerne og stod dér betagne af Udsigten. —

Hvilket Panorama.

Dybt nede Byens smaa, røde Tage, svøbte ind i grønne Haver. Storke stod hist og her, søvnige og halvdøde af Varmen, gravitetiske og urokkelige; saa pjuskede én sig, løb hen ad Tagryggen, hævede sig, spjættede lidt med de lange

Ben, og satte saa af Sted med lange, sejge Tag udover mod Engene ved Zippendorf.

Længe stod de tause. —

Det forekom Prins Christian, at hele Verden derude var slumret ind i en lykkelig Soldrøm, og at de stod oppe i Slotsgavlen paa Torneroses tilgroede Borg; men Prinsessen — Prinsessen — ak! hun var paa Ludwigslust, desværre; mon han da aldrig kunde slippe bort fra dette kedsommelige Schwerin og denne Onkel, der plagede ham med lange Udviklinger om Landmilitærreserver og Lands-Deputationskollegier, og med dumme Angreb paa Bonaparte, som han kaldte en Stratenrøver og sammenlignede med selve Schinderhannes fra Mainz. —

Pludseligt pegede Hertugen ud imod Landskabet med en stor, kresrund Armbevægelse.

„Se, det er mit Land, lige saa langt De kan øjne. Det er kønt, hva'? Se blot de Skove dér ovre ved Rabensteinfeld. Har De nogentid set Magen? og saa den Jord! Muld, ikke andet end Muld, mange Alen ned; det er noget andet end det Sandjuks inde i Strelitz. Pøj! at den Æsel af en Durchlaucht derhenne gider eje det. Véd De, Prins, at han er en Ærkeæsel?"

Prins Christian lod ikke til at vide det.

„Jeg siger Dem, det er en gammel, skrubbet og knoglet én, der hver Aften lægger Kabale med Hofdamen; der er kun én, mer har de ikke Raad til, — men hun er nysselig, sikke Arme, nydelig trinde og skøntalbuede, det maa jeg sige, jeg har gjort mine artige Betragtninger dér; hun lider lidt af Tækkesyge, men pyt! Hertuginden er død derovre, hun blev ganske tunghørig af

Drik paa det sidste; De véd maaske ikke, at den Ræv af en Durchlaucht har et Vinfad i sin Kælder, der er større end baade det königsteinske og det heidelbergske, der er atten Jernbaand om, hele Hoffet løber og tapper af det Fad, det er plaisir; naa, men det var Hertugen, jeg talte om, han er saa bange for at faa Snue, at han aldrig rører sig ud af en Dør, han gaar med tykke uldne Strømper, to Par Flonels Underbukser, om Natten har han en hvid Nathue trukket ned over Ørene. Er han saa ikke en Æsel? Nej, maa jeg be' om en lang Marsch eller en Fægtning. Strabads er saagu mindre skadelig for Helbreden end Ørkesløshed. Har De været i Strelitz? Ikke. — Det er et skrækkeligt Hul, det eneste, man interesserer sig for dér, er Maskeradefortællinger og Pestalozzi-debatter; synes De, at det er morsomt? — Jeg ikke."

Prinsen var ganske ør.

„Det er sandt, det har jeg jo ikke fortalt Dem, den spanske Gesandt i Berlin har sendt mig to prægtig sadlede Heste til Foræring, jeg har tilstillet ham min Tak og hundrede Dukater, Hestene er det saa min sandten nok værd, de er andalusiske med hvide Sokker, har De ikke læst derom i Allgemeine Zeitung? Jeg gør mig jo en Del fortjent af Udviklingen i Hæren, min Armé, der før var delt i Halvbrigader, er nu delt i Bataillioner. Det er Fremskridt, hva'? Naa! Død og Pine, hvor Tiden er gaaet fra os. Hvad tror De, Schönsee siger? Nu staar han dernede ved Taflet og jamrer. Hm! Jeg kender ham. Naa, hvad det nu var —."

Hertugen lagde sin solbrændte, firskaarne Haand paa Prinsens Skulder.

„— Det er vel bedst vi i Morgen saa ta'r til Ludwigslust?"

„Aa ja! Tak, Onkel!"

Prinsen forglemte sig helt.

Saa fik Hertugen igen et af sine muntre Latteranfald.

* * *

Midt i Bøgeskove ligger Lystslottet Ludwigslust.

Den blændende hvide Facade gnistrer af Sol nu midt i Middagstimen. Slotsparkens store Plainer er nylig vandede og breder sig med majestætiske Flader, paa hvilke hist og her et Bed, nu med hvide Levkøjer, nu med Roser og Resedaer ligesom tilfældigt er tabt i alt det grønne. Tre lange Alléer med hvidklasede, kniplingslørede Akacier løber sammen og danner en Rondel, omgærdet af en lav Stenbalustrade med Marmorsæder og store Stenvaser med Aloër, Geranier og blaa Hortensia. Midt paa Pladsen staar, paa et højt forvitret Sandstenspostament, en Diana; hun bøjer sig for at binde sin Sandal, hendes Marmoraasyn ligger i Skygge, men de skønne Skuldre straaler som hvide Lys. — Alle Slottets Markiser er slaaede ned, Gangene ligger dér smukt revne, og Marmorguderne i Buskadserne er faldne i Søvn. Der ligger en Parasol og en frynset Damehandske dér ovre paa Marmorbænken,

og et Slør nede paa Gruset, — saa flagrende let, Vinden løfter det og lader det falde.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Hertugen og Prins Christian var lige ankomne. Hertuginden kyssede Prinsen paa Panden. Et fugtigt og koldt, men velment Kys. —

Saa var det, at „Durchlaucht" Charlotte var væk; hun var slet intet Steds at finde, der blev søgt overalt, men væk var hun.

Endelig opklaredes det dog, at „Durchlaucht" var paa Fisketur.

En Lakej havde set Hds. Højhed med en meget stor Kurv og en Medestang, og Gartneren havde faaet det ubehagelige Hverv at grave Orm til hende.

Hertugen fandt det uhyre morsomt og lo voldsomt, saa fik han Støvlerne trukne af og trak sig derpaa tilbage for at sove til Middag, han vilde paa ingen Maade forstyrres, og nu sad da Prinsen og Hertuginden inde i Havesalen, dybt inde i alskens Familieforhold; utallige Hilsener fra det danske Hof blev afleverede, og Hertuginden var meget charmeret i den unge Mand, der var saa beleven, saa korrekt, saa fuld af Hensyn, saa delikat, saa ren en Modsætning til Charlotte. — Hertuginden var en lille indgetogen Dame, meget lille og meget mager, hun bar sort Fløjl, der slæbte tungt, naar hun gik. De liniesmalle, voksblege Hænder bar mange og store Ringe og bevægede sig med en egen fornem Ro, snart glattende blødt ned over Fløjlet, snart strygende lindt hen over det tidlig graanende Haar, der i mange krogede Krøller var strøget om bag de smaa Øren, i hvilke Perleberlokker svingede med

smaa nervøse Kast. Hendes Øjne var graa, meget blide, næsten som en Martyrs, og naar hun talte, var det saa stille, saa fint, saa korrekt, at det næsen lød som en Hvisken. Hele Dage igennem sad hun stille bøjet over sit Elfenbenskniplebrædt, og de fine Silketraade vuggede og snoede sig ud og ind i særtgrenede Ornamenter. Hofdamerne sad lydløse omkring og broderede, man kunde høre Uhrenes Dikken inde i Sidegemakkerne og denne Smaaprikken af Naale, der føres igennem Kanevas. Til andre Tider fik hun stor Lyst til at ransage de omfangsrige Chatoller, der i bredmavet Rococomajestæt struttede med Guldrocaille og indlagt Ibenholz. Den ene Skuffe efter den anden blev trukken ud, bittesmaa, gullige Elfenbensvifter kom frem for Dagens Lys, brillantindfattede Medailloner med Miniatur-familieportrætter fra hendes Faders Hof i Gotha, der var mægtige Pakker, ombundne med grønne Silkebaand, sirligt bundne i Sløjfe, ogsaa smaa Guldnhre med Rosenstene paa Kapslerne, og skaarne Gemmer. — Særlig Regnvejrsdage var Hertuginden rigtig i sit Es med saadan Beskæftigelse, og saa græd hun Mindets blege Taarer, mens Regnen derude jog mod Slotsruderne. — Ingen kunde som hun tage paa et Smykke, ingen kunde som hun udtale Ordet Smaragd, Saphir, Topas, med en saadan Betoning, at man syntes at se de spillende Stene for sig. Alt, hvad der forlængst var svundet, lutredes for hende og opstod igen i et forklaret Forsoningsskær, der drog Tanker og Blik til sig med magnetisk Kraft, og Fremtiden, som endnu ikke var oprunden, stod under alle Muligheders Guldslør.

Saaledes havde hendes Sjæl ligesom et Janusaasyn, to Aasyn, der stirrede i modsat Retning imod to store, aldrig tilfredsstillede Længsler.

— — — — — — — — — — — — — — —

Prins Christian hørte kun halvt paa Tantens stilfærdige Talestrøm, der randt saa langsomt og tøvende, som hentedes den langt ude i det Fjærne. Han sad dér og havde den allerstørste Lyst til at vandre ud i Parken, blot lige ud gennem en Allée, der førte langt bort, for saa maatte han da omsider finde hende, han for alt i Verden snart gad se.

Hertuginden følte sig beængstet over Charlottes lange Udeblivelse. Mon det ikke var bedst at forberede Prinsen lidt paa den étrange Modtagelse, han utvivlsomt vilde faa af sin Cousine. Charlotte var jo malheureusement saa uberegnelig, hun havde det saadan med pludselige Indskydelser, og hvem vidste, hvad hun nu kunde finde paa; det var desværre ikke mere end en Uge siden, at hun gav Generalmajor v. Roepstorf til Domitz en Ørefigen, naturligvis i al Venskabelighed, men det var dog alligevel en noget aparte Manér, at være spøgefuld paa.

Jo, det var sikkerligen raadeligst at forberede.

Med et tungt Hjærte begyndte Hds. Højhed saa at tale om sin Datter.

„Mon cher!“ sagde hun og smilede lidt usikkert, idet hun famlede febrilsk med et Hefte af Journal des dames, der laa paa Sybordet.

„Min Charlotte maa vist have Bortløbelsesplaner for i Dag; hun lovede mig i Morges, saa ganske bestemt endda, at hun vilde være her ved

Deres Modtagelse; men, det er jo det med vor Charlotte, hun har saa vanskeligt ved at slaa sit Sind til Rolighed."

Prinsen gjorde sig al Umage for at sige behagelige Ting til den bekymrede Tante, han maatte virkeligen sige, at Livlighed var en stor Dyd hos en ung Pige, Kammerherre Schönsee havde fortalt ham, hvor aabent Cousines Hjærte var for ukunstlet Glæde, og han havde anprist hendes store Naturlighed.

Hertuginden følte sig meget urolig over Prins Christians overdrevne Forventninger, og hun forsøgte nu blidt at dæmpe lidt paa dem.

„Mon cher, De kan jo ganske vist, og det paa en særdeles Maade, have Ret i, hvad De dér siger, at Livlighed er en Dyd hos de unge; men, denne engelske Opdragelsesmethode, som nu paa den sidste Tid har faaet Indpas og som mon mari alle Dage har hyldet, og finder genialisk, tør jeg ikke tryggeligen anbefale. Det kan jo være ganske pittoresque, at en ung Piges Tanke og Følelsesliv er livligt og flagrende à l'aventure, men det er dog ikke som i mit Barndomshjem i Gotha; den Gang var Ideerne anderledes, og jeg maa virkeligen sige, at de tiltaler mig ikke lidet mere end de nymodens, der, det indrømmer jeg med Flid, bringer mig en Smule i Forvirring."

Prinsen følte sig smigret over, at Tanten saa hurtigt gav ham sin Fortrolighed. Efter længe at have udvekslet Meninger om Opdragelsesmethoder, begyndte de at samtale om Kunst. Prinsen sad med Øjnene fæstede paa Ruderne og stirrede ud igennem Akacieallèen, der fortonede sig langt borte. — —

Pludselig rejste han sig op.

Det gav et Sæt i Hertuginden, hun var lige midt i et længere Foredrag om en ung dansk Kunstner, Thorwalzen var det vist han hed, der gjorde Furore nede i Rom, hun havde læst om hans Jason i Kotzebues „Der Freymuthige".

„Mon Dieu, qu'est-ce que c'est que cela?"

Hendes graa Øjne vendte sig lige imod hans.

Dér stod han. Han mærkede tydeligt, at han blev rød, med Nød og Næppe fik han fremstammet:

„Prinsessen."

„Ah!" Hertuginden rejste sig meget langsomt, glattede ned ad Fløjelsroben og gav Hofdamen Ordre til Taflet, saa nikkede hun mildt til Prins Christian og sagde med en egen fin Betoning:

„Ja, gaa De nu ned, mon cher, og hils paa Deres Cousine, men glem ikke, hvad jeg har sagt Dem om den engelske Opdragelsesmethode."

Hertuginden gik.

Prins Christian stillede sig foran det høje Pillespejl, purrede op i det krøllede Haar og rettede lidt paa det fint broderede Kalvekryds. Det høje Halsbind sad superbt, og det røde Ordensbaand var meget koket anbragt paa den sorte Silkefrakke. Endnu et sidste Blik i Spejlet, saa aabnede han Havesalens Dør ud til Parken.

Hvor Solen dog laa muntert der ude paa Terrasserne.

Han gik et Par Trin ned ad Sandstenstrappen, stod saa stille og stirrede spejdende ned gennem Alléen, skyggende med Haanden for Solen.

En lille hvid Sky bevægede sig hastig fremad langt nede, den kom nærmere og nærmere, en lang Medestang stak lige op i Luften.

Se! svingede hun ikke med Kurven!

Jo, min sandten om hun ikke gjorde.

Hvor hun nikkede, hvor hun vinkede; saa fløj han alle Trinnene ned, stod stille igen, og gik hende derpaa langsomt i Møde med underlige menuetagtige Bevægelser, stadig observerende med opspilede Øjne.

Hun var lille, næsten paafaldende lille, med runde, buttede Former. Hvor hun hoppede af Sted, som en Vipstjert, saa at de hvide Strømper og Skoenes krydsbundne Snørebaand kom til Syne. Hun havde kastet Medestangen og Kurven ind paa Plainen, stod saa et Øjeblik stille for at ordne lidt paa Haartjavserne, pludselig gav hun sig saa i Løb, stormede af Sted, saa at Kjolen stod ud til Siden som et hvidt Brus, og det højrøde, lange, smalle Shawl vejrede bag ud som en lystig flagrende Vimpel.

„Goddag, Cousine!"

Nu løb han hende i Møde.

Hun havde stanset sit Løb, aandeløs, forpustet, strakte hun Haanden ud, greb sig saa op til Brystet, saa' ud som skulde hun kvæles, saa vaklede hun hen til Balustraden, smed sig ned med et Bums, gav et lille Skrig fra sig og brast endelig ud i en Latter saa klingrende høj og stormende lystelig, saa smittende komisk at høre paa, højere og højere lo hun, som om en hel Latterkilde var sprungen frem. —

„Og sé, da Rebecca opløftede sit Aasyn, saa' hun Isaac, og hun faldt ned af Kamelen!"

Hun laa lige saa lang som hun var dér i Solen og skoggerlo. Alle Graaspurvene skreg op med og fløjtede løs i alle Tonarter. —

Prins Christian samlede Shawlet op, som hun i Skyndsomheden havde tabt. I Grunden følte han sig forlegen, han smilte, men lo ikke. Hun var dog alt for livlig igen. Hun en Prinsesse! det var jo næsten utænkeligt; for ham stod Begrebet Prinsesse som noget discret og stille, næsten lige saa stilfærdigt som Søstrene derhjemme, Juliane Sophie og Louise Charlotte.

Han saa' lidt sky hen paa hende.

Hun havde rejst sig op, og det muntre Udtryk i Øjnene var nu som blæst bort. Ganske ladt og mekanisk rakte hun Haanden frem til Haandkys. Han førte den lillebitte Haand gratiøst op og kyssede den, hans Ansigt var noget længe bøjet over den.

Du gode Gud, hvor var den sort; men Durchlaucht Charlotte havde jo rigtignok ogsaa været paa Fisketur; det var dog en undskyldende Omstændighed. Prins Christian Frederik følte sig alligevel kold helt ind i sin Sjæls Inderste.

„Cousin tror vist, at jeg har det med Forrykkelse, n'est-ce-pas?"

„Mais pourquoi?"

Han satte sig ned ved Siden af hende.

„Saadan en Entrée jeg dér gjorde; hør, sig mig, hvormange Søstre har Cousin?"

„Jeg!" Prinsen blev noget betuttet over det pludselige Spørgsmaal.

„Jeg! jeg har to, véd Cousine ikke det?"

Hun sad en Stund noget taus, Øjnene blev

ligesom større, saa blanke og fulde af Liv som de var. Hun vilde sige noget, men kunde ikke rigtig bekvemme sig dertil. Han sad imens og betragtede hende. Faderen op af Dage, var det første der slog ham, baade Udseende og Væsen, de samme brune Øjne, de samme røde Kinder, og saa denne lille, ganske lille Næse, der gjorde hele Ansigtet saa pikant.

„Det er vel fine Damer af bon ton, de Søstre?"

Der var noget i Stemmen, der skulde lade uinteresseret.

Han smilte.

„Ja, hvad skal jeg nu sige til det, det er virkelig meget rare og meget elskværdige Piger, begge to."

„Sig mig, er Schönsee Deres cavalier d'honneur?"

„Schönsee — ja!"

„Hvad har han nu sagt om mig, aa, sig mig det nu, vi kan jo godt tale sammen en camerade. Han har vel sagt, at jeg led af Rasenhed, at jeg var synderlig og grotesk, kort sagt, ikke saadan rigtig comme il faut. Jeg véd det, jeg kender ham."

Hendes Stemme blev saa fortrolig i Klangen, og hun vendte sig helt om imod ham.

„Kammerherren har ikke sagt det allermindste ufordelagtige om Dem, Cousine, hvorfor skulde han dog det, tværtimod — —."

Hun för op med et Sæt.

„Schönsee! Jeg kender ham. Han lider mig ikke. Jeg er jo ikke som de andre. Alle disse opstrammede Modedamer og affekterede Abekatte.

De er saa kedsomme og dydelige alle disse Damer af Cultur og Smag. Sé dem ved grand diner forleden, hvor de kroede sig, hvor de knejsede med Strudsfjer og Spitzenmanchetten; og det er dog mig, der er Prinsessen, for Prinsesse det er jeg da. — Jeg kan ikke døje at gaa med al den Pynt, Braceletter, Berlokker, Krøller og Kruseduller bag om Ørene, det kriller saa ubehageligt, n'est-ce-pas, og jeg bryder mig jo ikke Spor om at have et Modens Udseende, ikke Spor, men det siger jeg Dem paa Forhaand, Cousin, man lider mig ikke her ved Hoffet, den eneste det er da Papa, og ham ser jeg saa sjældent, han er næsten altid nede i Rostock og Wismar; men vi to vil være Venner."

Hun rakte ham Haanden.

„De maa pænt holde med mig, thi det er dog virkeligen en mageløs Sandhed, Cousin, at Affektation er den kedsomste Daarskab. Se nu blot til Comtesse Hahn, har De set hende? Det er hende med den blaa Strudsfjer oven paa Hovedet, hun er Oberhofmesterinde, og gaar med en Frisure, der ligner en indiansk Pagode, jeg ler altid af hendes moralske Forskrifter og Besparingshensyn, at hun gider paatage sig den store Umage at ville forbedre mig, det er dog for latterligt, men hun hader mig, jeg kan se det paa hendes Øjne, men pyt! det er superbe, superbe."

Et nyt Latteranfald.

„Og saa hende Madame Koutosoff. Hendes Haar er som en Tave Hør, hun gaar og smisker for Baron Finckenstein: Jeg kan tydelig se det, hun er nu altid saa følsomforlibt, det er virkelig

usmukt, men lad hende om det. Paa sidste Bal en Masque sværmede hun hele Aftenen om med Vedbende i Haaret. Finckenstein var Munk, saa tyk som en Tromme. Hun rendte efter ham med kummerlige Sukke og tilhviskede ham den ene forlibte Snak efter den anden og saa forsvandt de tilsidst ned i Mausoleet, hun havde Nøglen, jeg saa' det, dér sad de saa og smiskede hele Aftenen, De kan tro mig, Cousin, Finckenstein befandt sig paa den højeste Top af Glædens Chimborasso."

Prins Christian saa' ganske altereret ud.

„Kom nu ikke med konstige Spidsfindigheder, for De er da ikke saadan en kedsom Stivstikker som Berner. Han er den kedsomste franske Sprader i et Par Sko, og saa gaar han med Kniplinger baade for og bag."

Hun klappede i Hænderne.

„Aa, saa morsomt vi kan faa det sammen, mange frydelige Timer, og for en yndig og hjærtelig Latter jeg kan faa mig. I Aften har vi grande entrée, det bliver charmant, saa kommer alle Hofabekattene opmarcherende, baade Schildhausen og ham den lange v. Pentz."

Var hun nu alligevel ikke mageløs som hun sad dér og pludrede, med den hvide, dejlige Arm hvilende paa Marmorkanten, og saa saa langt fra at være genert, au contrair!

Hun blev ved at snakke løs, hele Hoffet fik sin Bekomst.

Han blev helt smittet af hendes Munterhed, og før han vidste af det, var han midt inde i en livlig Samtale. Hendes store Fortrolighed smigrede ham, og han søgte at lægge i sin Stemme

en vis skaanende Overbærelse, en let Overlegenhed, som naar man taler til et Barn, der just er elskværdigt ved sine Unoder. Og saa hendes rare, trofaste Øjne, der saa' paa én uden Spor af skyggende Tillukkethed. Hun lignede slet ikke nogensomhelst af de unge Piger, han kendte ved Hoffet i Kjøbenhavn. Hverken den tækkelige Uskylds Stempel eller den indtagende Ingenuitets Charme besad hun, men noget helt andet, som baade forskrækkede og betog ham.

Pludselig var hun bleven alvorlig.

„Ja, det er ikke andet end ukærlig Bitterhed altsammen, lumskt og sort Pak er det, gaar de nu ikke alle dér fulde af Smaahed og krybende Egennytte, og mig, mig Prinsessen behandler man som en uregérlig Kammerpige, Bebrejdelser som en Pladskregn Dagen lang, men det bider slet ikke paa mig, de ta'r Fejl, det gaar ad Glemme, alt hvad de siger til mig, men jeg hævner mig en Gang, jeg faar en Dronningekrone og saa ligger de alle sammen paa Næsen for mig, men jeg sparker til dem, det gør jeg, træder paa dem, for de er ikke andet værd, n'est-ce-pas?"

Hun blev et Øjeblik helt hidsig, men saa rejste hun sig med et Sæt, rakte Armene lige op i Luften og sukkede:

„Nu skal jeg ind og have Reprimander, De maa slet ikke tro, Cousin, at det er morsomt at være Prinsesse af Mecklenburg-Schwerin." —

Der blev meldt til Taffel.

Saa gratiøst som hun gik op ad Trappen.

Det ganske korte Kjoleliv afgrænsedes helt oppe under Armen af et bredt, blegrødt Silke-

baand, der i lange Ender flagrede ned paa højre Side. En mægtig, hvid Straahat med opbøjet Skygge og store, udtungede Folder, forede med rød Silke, hang ved Bæltet, fastbunden i Hattebaandene. Den svinglede og daskede frem og tilbage som i Søgang. Hun holdt Kjolen ind til sig paa en egen gratiøs Maade, og han lagde Mærke til, at hun havde ualmindelig smaa Fødder; og hvor var hendes Hænder dog bitte smaa, Lillefingeren var jo en ren Dukkefinger, men, du forbarmende Himmel, hvor var den dog sort! —

* * *

Prinsen er lige kommet op i sine egne Gemakker. Gæsterne er kørt bort, Hoffet har trukket sig tilbage. Klokken er vel henad elleve, der er Maanelys der henne bag Gardinerne. Han sidder nu ved det store, tunge Mahogniskrivebord og skriver hjem til Familien paa Amalienborg. Gaasefjerspennen er skrækkelig daarlig skaaren, og der er Klumper i Blækket; han har det største Besvær med at finde passende Ord for Cousine Charlotte Friderique's Livlighed. Nu sidder han dér og stirrer sig dum paa de tændte Lys, der staar foran ham i høje, antikke Stager. „Prinsessen er en virkelig charmante ung Pige, men — —." Dette „men", videre kom han ikke, for hvad skulde han dog finde paa, men — men — men, uden al Opdragelse, havde vel været det mest betegnende, men, han holdt jo virkelig af hende allerede, det gjorde han jo, hun var meget sød, men — —.

Han kom saa pludselig til at tænke paa

Optrinet dernede ved Taflet, da hun drillede den arme Kammerjunker v. Pentz, der blev saa forvirret, at han tabte baade Fatning, Kniv og Gaffel, og nær havde væltet Madame Koutosoff's Vinglas. Han kom til at le, — saa faldt han i Tanker. Det var dog en mærkværdig Dame, denne Koutosoff; saa aandfuld, saa belæst, hun havde endog læst Young's „Night thoughts". Han havde lagt Mærke til, at hendes Øren var sjælden fint formede, og Øreflippen stærkt udviklet; det var Tegn paa Intelligens, sagde man jo. Hun var sikkert en Dame af Aand og Cultur, det vilde blive meget interessant at høre hendes Meninger om litterære Materier, han glædede sig allerede paa Forhaand — Charlotte havde straks begyndt at gøre hende ridicule for ham, havde kaldt hende en dum Modedame og en fransk Elegante, men det lod nu til, at den lille Cousine gjorde Nar af alle uden Undtagelse, det var hende vist ganske umuligt, at tage noget au serieux.

Hvor Charlotte havde været smuk i Aften.

Hendes gorge var blændende hvid, og saa de dejlige, blottede Skuldre. — Næsen var maaske en lille Smule for lille, men hvilken allerkæreste Mund, og Tænderne — en Perlerække. Hvor hendes Robe havde været smagfuld, vinrødt Fløjl, — jo, hun havde ganske bestemt pyntet sig for hans Skyld.

Han rev Arket itu og skrev i en Fart et nyt Brev, men denne Gang absolut uden „men". Han lakkede Brevet meget omhyggeligt til, ringede, og overgav det til sin ledsagende Cavaller. Saa gik han tankefuld, langsomt, hen til Vinduet.

Maanelyset derude faldt i brede Striber ned over Terrasserne, Sølvpoplernes høje Kroner stod i en svagt skinnende Glans. Lysene var slukte nede i Schwerin. Slotsuhret hamrede sine tunge Slag ud i Stilheden, og de glaserede Tegl nede paa Udbygningernes saddelformede Mansard-tage lignede lange Rækker af smaa hvide Fiskeskæl.

Der var en Flaggermus, der baskede paa, lige mod Muren, for saa i et underlig tumlende Fald at dale ned. Det svirrede og suste, derpaa blev alt igen lydløst og stille.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Hvad var det! — Var der ikke nogen, der bankede paa Døren derhenne?

Der var nogle der lo og hviskede sammen derude. — Nu bankede det igen.

„Sover De?"

Det var Durchlaucht Charlotte Friderique's muntre Stemme.

Nu tyssede hun ivrigt paa nogen.

Prins Christian fløj forskrækket om i Gemakket, først rundt om Bordet, saa endelig over til Døren. En Dame lo ustanselig henne paa Gangen. Durchlaucht tyssede og tyssede til ingen Nytte.

„Er det Dem, Cousine — —!"

Prins Christian raabte op med en noget paataget Frejdighed.

„Vi troede, at De var i Seng — — — God Nat — — Sov vel — drøm aimabelt."

Han hørte deres flygtende Fodtrin, saa var Stilheden der paany.

Længe stod Prinsen og kiggede paa Dørens Lakering, saa slukkede han Lysene og gik til Ro.

Det var dog noget besynderlig haardt han var kommet til at ligge paa. Prinsen vendte og drejede sig, men overalt stødte han paa noget haardt og kantet, det var som om han var kommet til at ligge i en Brændestabel og ikke i en pragtfuld Baldakinseng, med grønne Silkegardiner og hertugelige Vaaben. Den arme Højhed maatte op og tænde Lysene paany. Efter en nøjagtig Undersøgelse kom to Støvekoste, et Brændestykke, et Bind af den franske Encyclopedi, en Sølv-Sukkerbøsse, en lille Udgave af Gleims Digte og en stor Sukkertang, frem for Lyset.

Det maatte virkelig siges, at „Durchlaucht" Charlotte gjorde sit Udvalg i Litteraturen med Smag.

Prinsen tilbragte en meget urolig Nat. Der var stadig noget der trykkede, og han havde de besynderligste Drømme, hvori Bonaparte og en mægtig Sukkertang stadig figurerede.

* * *

Prins Christian vaagnede ganske tidligt, Klokken var vel henad fem.

Lige som han slog Øjnene op overfaldt der ham en saa ubetvingelig Munterhed, at han begyndte at le ganske højt.

Han laa og tænkte paa dette kostelige Schwerinerhof.

Hertugen, der havde underholdt Damerne med noget saa interessant, som at Prisen var steget paa Tobak i det Pfaltsiske, og at Klejnsmedesvendene havde gjort Opstand i Dresden; og da han mærkede, hvor betagne de var af

Emnerne, holdt han deres Opmærksomhed fast en Times Tid med lange Udviklinger om Tolerants Edikter og Statsfondenes Nytte. — — Kammerherre v. Schmettau, der stadig kom med sit „Durchlaucht med høje Gemalinde og Prinsesse Datter", udtalt med en Betoning som var det overjordiske Væsener Talen drejede sig om, Kammerjunker Pentz, der talte om Kejser Alexander, som var det hans allerintimeste Ven, og saa den lille Baron Plöen, der kappedes med Hertugen i Had til Bonaparte, denne Fordærver af Menneskelighed, Folkeret og Traktater.

— — — — — — — — — — — — — — —

Dagskæret laa og skimrede udenfor Sengeomhængets grønne Gardiner.

Han slog dem til Side.

Gemakket laa endnu i en dump, uklar Belysning. Guldlisterne blinkede frem hist og her, en Prisme i Lysekronen skinnede i en stærk orange.

Saa stille som alt dog var.

En ganske svag Kvitren af halvtsovende Graaspurve der ude lød som en uafbrudt Gniden paa en Violinstreng. Der var noget nede i Parken, der lød som et Kildevælds monotone Plasken, men ogsaa det døde hen i en spæd Nynnen, for helt at ophøre i klingrende Dryp. Han fik en uforklarlig Lyst til at tælle det som tælles kunde, alt hvad der var ordnet i Række, først Gulvtæppets sorte Firkanter, saa Tapeternes grønne Silkebuketter. Han anstrengte sine Øjne for at naa Rækkerne helt op til Loftets hvide Stukfestons, der fortonede sig i en uvirkelig blaaviolet Tone. Træt heraf fæstnede han al sin Opmærk-

somhed paa et stort Portræt lige overfor. Det var en langhalset Dame med skinnende hvid, næsten albinoagtig Hud, ligbleg og blodløs var hun; det blanke, pomadiserede Haar laa stramt tilbagefriseret, ordnet bag til i Nakken i en mægtig Krøllebuket. Altfor store Øjne, hypnoseopspilede med papirstynde Øjenlaag, stor Ørnenæse med smal Næserod og en overlegent smilende Mund. Damen var stærkt dekolleteret og indsvøbt i stridt, langhaaret Pelsværk, der stod nok saa piquant mod den hvide Hud.

Længe laa han og betragtede Billedet, helt fortabt i Beskuelse. Det var som om det blev levende, som om de tynde Øjenlaag bevægede sig ganske langsomt; og saa dette mageløs haanske Smil. Saa begyndte han ganske svagt at nynne, lidt efter lidt højere og højere, med lukkede Øjne og Armene skudt ind under Nakken. Det forekom ham, at han selv, Sengen, alt, sank dybt ned gennem Gulvet, bestandig dybere; det var en vidunderlig Fornemmelse, som en let Kildren; uden den ringeste Modstand, blot som en ustanselig Gliden. —

Han maatte vist have blundet.

Tydelig kunde han høre, at nogen gik nedenunder, det knirkede svagt, som om man listede af Sted paa Taaspidserne; det var vel Lakejerne nede i Forgemakket.

Han stod saa op, klædte sig paa og lukkede et Vindue op.

Luften var kold og graa, men saa klar, at han næsten kunde se de enkelte Græsstraa og Dugdraaber der nede paa Plainen. Hvor dog alt viste sig sælsom tydeligt, hvert et Blad paa de

højtstammede, gule Roser traadte frem med skarpe Konturer. Han følte Trang til at have Interesse for alt muligt, stort og smaat; en skærpet, fortrolig Sympathi greb ham, men det var ham ikke ganske klart, hvortil han skulde knytte den. — — Charlotte — han havde omtalt Goethe og Klopstock, hun kendte lige akkurat Navnene, hun havde selv sagt, at hun kun brød sig om at synge, spille og danse, en muntrende Sang var hende mere værd end otte Goether, og en lystig Hopvalts usigelig kærere end sejsten Klopstocker, voilà tout!

— — — — — — — — — — — — — — — — —

Nede i det rummelige Forgemak herskede endnu Skumring. Foran et stort, lueforgyldt Pillespejl vare to Lys tændte i høje Stager, Vægerne laa og kæmpede dybt nede i Tællen. — Lakejer vimsede lydløst omkring. — Kammerherre v. Schmettau, en lille, svagelig, tynd Mand med altfor store Øren og altfor smaa Øjne trippede frem og tilbage, gnidende de uhyggelig magre Hænder valent frem og tilbage og missende sært med Øjnene imod Lyset. Han havde en sær Mani for at se sig selv i alle mulige Spejle, og paa den Maade skaffede han sig Dag ud og Dag ind mange triste Indtryk og sørgelige Syner, som han meget godt kunde have undgaaet. Naar man præsenterede smukke Mennesker for ham, optog han det som en personlig Fornærmelse; grimme Folk kunde han det heller ikke med, thi anstillede han sammenlignende fysiognomiske Betragtninger, hvad han nu altid gjorde, saa kom han dog bestandig til det sørgelige

Resultat, at han i Grimhed var noget absolut non plus ultra.

Fløjdøren aabnedes. Prins Christian kom til Syne.

Schmettau fik lige skimtet, hvem det var, der kom, saa vendte han resolut Ryggen til og gik langsomt op imod den anden Ende af Gemakket. Det var ham en inderlig Fryd og Tilfredsstillelse det at vende Ryggen til en Højhed, og man kunde tydelig se paa hele Personen, at han nød Situationen.

„Er Hs. Durchlauchtighed i Arbejdskabinettet?"

Schmettau maatte desværre vende sig om.

„Ah! Votre Altesse royal, Pardon!"

Kammerherren bukkede eller rettere krogede sig sammen til en meget dyb Reverents, og søgte stadig at undgaa Prinsens Blik. Schmettau saa' aldrig paa den, med hvem han talte, og han havde erhvervet en vis Routine i at lade Blikket promenere paa alle andre Steder end netop dér, hvor det burde have hvilet. Det var ham en Lidelse at blive betragtet, og han krob næsten helt ind i sig selv.

„Hs. Durchlauchtighed med høje Gemalinde og Prinsesse Datter er just nu paa Morgenpromenaden, Deres Højhed!"

Det gav et umærkelig Sæt i Prinsen, det forekom ham, at et ganske lille Glimt viste sig inde i Kammerherrens Øjne, en ironisk Trækning ved Mundvigene, men maaske havde han taget fejl; saa gjorde han med højre Haand en i Sandhed fyrstelig Bevægelse til Tegn paa, at Samtalen var afsluttet. Schmettau krogede sig sammen

igen og trak sig tilbage med en underlig Smaagrynten.

Prinsen gik over i Salonerne.

En Kammerjomfru forsvandt lydløst, efterladende en Støvekost midt paa Gulvet. Inde i Taffelsalen klirrede det svagt som af Porcelæn.

Der var en ustanselig Løben frem og tilbage ude paa Gangene, det ganske Hofpersonale var i fuld Aktivitet, Dørene gik, op og i, og Hofdamer, der var i Silke fra den lyse Morgen af, nussede omkring i Gemakkerne og bragte Forvirring i det hele.

Ude i Forgemakket gik Schmettau stadig frem og tilbage.

Kammerjomfru Lisette Janszen kom, eller rettere svingede ind med en Kurv under Armen, fuld af en Hoben Klude til at pudse Spejlene med.

„Bevares Jomfru, for en Støj De laver, kan De ikke gøre Deres Arbejde med en Smule mindre bruit!

Kammerjomfru Janszen forstod vist ikke, hvad bruit var; hun slæbte omkring med en Trappestige og gjorde en umaadelig Spektakkel. Ganske langsomt og sindigt begyndte hun saa at gnide paa Spejlet med et gult Hjorteskind, store, sejge Armbevægelser hen over Fladen, i en Bue fra venstre til højre, fra højre til venstre lige oppe fra Guldrammen og ned efter.

Døren gik. Det var Comtesse Hahn.

Denne værdige Oberhofmesterinde havde den besynderlige Vane at komme baglæns ind ad en Dør. En æblegrøn Morgenrobe, et mægtigt, hvidt

Shawl, kom efterhaanden til Syne, glidende frem gennem Dørsprækken.

Kammerjomfruen fik Tegn til at forsvinde.

„Hs. Højhed har nok været her?“

Schmettau nikkede bejaende.

„Han spurgte vel efter Prinsessen?“

Kammerherren rystede paa Hovedet.

„Hvad tror De, Schmettau?“

Schmettau slog ud med Hænderne, løftede lidt paa Skuldrene og trak Øjenbrynene i Vejret. „Ja, Gud give det maatte føre til mariage, det vilde give en herlig Ro her ved Hoffet, hvis Durchlaucht Charlotte kom bort. Hs. Højhed lader til at være en artig og elskelig ung Mand, han tager hende, det er min Overbevisning, han er ubeskrivelig interessant og ganske modest i sin Optræden; han omtalte i Gaar Aftes sin højsalige Moder med en sentiment, der gik mig til Hjærtet; Vandet kom mig i Øjnene, De véd, Schmettau, jeg har saa let til Taarer. Jeg tænkte ved mig selv, hvilken Lykke for Durchlaucht Charlotte, om det blev til mariage med Hs. Højhed, han er højst fortrinligen skikket til at bringe hende til raison, og jeg sporer allerede Nytten af hans Ankomst. Jeg véd ikke, Schmettau, om De lagde Mærke til, at hun havde den røde Fløjelsrobe paa i Gaar, hun anvendte megen Tid paa sit Toilette, hun havde Krøller, De saa' det, det er gode Tegn og jeg venter mig meget.“

„Kære Comtesse, De saa' sikkerligen ikke, at hun stak Kammerjunkeren med en Naal ved Bordet, hun lærer aldrig bon ton, jeg er ikke sangvinsk, men jeg siger som De, Gud give, vi

var vel af med hende, for dette kan jo dog umuligt gaa i Længden."

Comtessen stod en Stund hensunken i Betragtninger, saa hviskede hun med en fortrolig, indsmigrende Stemme til den morgengnavne Kammerherre:

„Bedste De, jeg anser det som vor Pligt, at bidrage efter Evne til denne Forbindelse. De forstaar mig, begge to er unge og trænger til erfarne Menneskers Bistand, gør De, hvad De kan, jeg begyndte allerede i Gaar; det vilde være en sand Velsignelse for Hertuginden, om Partiet kom i Stand, og det maa det; jeg hørte, at Hs. Højhed allerede var kommen ned, derfor kom jeg herind, nu ser jeg, at han er gaaet, ovre i Salonen er han sikkerligen, jeg gaar straks derover. Adieu!" —

Comtessen sukkede og svøbte sig ydermere ind i sit Shawl, saa gled hun igen hen over Gulvet, stiv og værdig.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Prins Christian opholdt sig endnu i Salonen. Langsom gik han omkring og besaa Malerierne og de lange Rækker af Silhouetter, der hang over de høje Mahognikanapéer. Et Klavecin stod opslaaet, paa Taburetten laa Mængder af Nodehæfter, nogle var gledne ned og laa nu og flød hen ad Gulvtæppet. Han tog et Par af dem op og betragtede dem med hemmelig Glæde; det var nærmest Sangnoder, Sange af Goldonis Lystspil; det var i det hele taget forbavsende saa mange Lystspil her var, Lystspil og atter Lystspil i én Uendelighed; Sange af Grétry's opéras comiques, af Zémire og Azor, Aucassin og Nico-

lette og Raoul Barbe-Bleue. Monsigny og Philidor var ogsaa repræsenterede her i rigt Udvalg, og der var smaa gammelfranske Viser af Lesages' Stykker; men sé, det var da morsomt! Sange af Jean Baptiste Édouard Dupuy, Kapelmesteren i Kjøbenhavn. Det var vist en meget musikalsk Cousine han dér havde. Han samlede alle Hæfterne omhyggelig sammen og smilte over alle de mange Scherzo, Scherzo vivace, han saa' trykt paa Nodebladene; det var et temmelig anstrengende Arbejde, han dér havde givet sig i Lag med, naa! dér laa saamænd et helt Sytøj — og en Saks! Mon hun egentlig havde Ordenssans? Han maatte virkeligen stærkt betvivle det; han kom til at tænke paa sine egne Værelser hjemme paa Amalienborg, og sine Naturalie- og Concyliesamlinger sirligt ordnede i mange smaa Rum med Sedler paa. Endnu en Saks! Et Fingerbøl! En Dukke Silke!! det var dog egentlig besynderligt, at hun ikke passede bedre paa sine Sager, end at de laa her og flød paa Gulvet. Himlen være lovet, at hans kære Samlinger var i Behold langt borte fra Ludwigslust; det var ganske hyggeligt at sidde her og tænke paa de sjældne Vingesnækker, der laa derhjemme paa rød Bomuld, trygt og sikkert, for han havde Nøglen til Skabet her i Lommen. — Marmortaffeluhret begyndte at klingre Timeslaget ud med en underlig tilbagetrængt Voldsomhed, forskellige Uhre i Sidegemakkerne fik ogsaa Mæle og prikkede løs i alle Tonearter, saa rejste han sig og gik hen imod Døren, stadig passende paa ikke at støde imod alle disse mangfoldige hvidlakerede, forgyldte Møbler.

„Ah! Deres Højhed! saa tidligen oppe, det étourderer mig, maa jeg sige!“

Comtesse Hahn kom for en enkelt Gangs Skyld forlæns ind ad Døren.

„Det er maaske med Deres Højhed som med vor lille Durchlaucht Charlotte, tidligen paa Færde, oppe med Solen; Hds. Højhed har prisværdige Egenskaber i denne Retning, hun besøger gærne sine Fattige om Morgenen, det philantropiske maa siges at ligge for Hds. Højhed; hun har en Enke med fem Børn og ét ved Brystet her i Ludwigslust, som hun med Flid og Velvillie tager sig af, det er, som Hds. Højhed Hertuginden plejer at sige, et smukt Charaktertræk at have et følsomt Gemyt.“

De gik samtalende over imod Klavecinet.

„Ah! hvad sér jeg, Nodebladene ligger fremme. Ja! Hds. Højhed er meget musikalsk — meget, hun spiller med megen Delicatesse og Følelse. Deres Højhed kender Tonestykket „Rosenkjederne“, henrivende! „Slaget ved Marengo“ magter hun endnu ikke, men det vil komme.“ — —

Comtesse Hahn var utrættelig i at lovprise Durchlaucht Charlotte. Prins Christian mærkede kun altfor tydelig Hensigten; men han maatte virkeligen give Comtessen Ret i, at Cousinen var indtagende og livfuld, særlig det sidste; det med Brændestykket i Sengen i Aftes beviste det fuldtud.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Efter Déjeuner samledes Hoffet inde i Havesalen.

Hertugen fór op og ned af Gulvet med et Aktstykke i Haanden og udskældte den korsi-

kanske Usurpator. Bonaparte blev hver Morgen efter Déjeuner Genstand for Friedrich Franz' bitreste Dadel, senere paa Dagen var det Addington og Castlereagh der laa for.

Hs. Durchlauchtighed raabte op om Garantier og Stipulationer, om det bataviske Spørgsmaal, Amienstraktaten og Kabinettet i London; ingen forstod et Ord, Hertuginden sad i Sophaen og saa' mat ud, Prinsesse Charlotte lo med et Lommetørklæde for Munden, og Madame Koutosoff viftede sig med en Moniteur.

Prins Christian, Comtesse Hahn og Kammerherrerne Schmettau og Schönsee stod ved Vinduerne og saa' interesserede ud.

Hs. Durchlauchtighed meddelte tilsidst, at det var hans Agt af Grenadeer Kompagnierne ved hvert Regiment at oprette et Jægerkompagni med grøn Uniform og røde Opslag; det var Arméens Reform, det kom an paa i disse bansatte Tider; — i høj Grad opbragt trak Hertugen sig derpaa tilbage til Arbejdskabinettet.

Madame blev opfordret til at læse op af de franske Aviser, men noget morende. Der stod noget om de parisiske Spradebasser i Journal de Paris.

„— — De bære kun én Handske; i Tørvejr gaa de med Støvler, i fugtigt med hvide Silkestrømper. De lade sig aldrig se uden med i det mindste den ene Haand i Buxerne. Naar de træde ind i Selskab, hilse de med syv otte Smaanik som Kineserdukkerne. De hilse hverken med Monsieur, Citoyen eller Madame, men mumle nogle Ord i Skægget, som ingen, ikke engang de selv forstaa. Strømperne trækkes ikke stramt

op, Vesten knappes ikke ganske, Lommetørklædet hænger ud af Lommen, paa Hatten er en sort Fjær. Damerne have i det nye Aar blege Ansigter, bedækket Hals og bare Skuldre. De kan kysse deres Børn, bade sig en Gang om Dagen, ride, bære ingen Dinglepose og hilse blot med et Nik."

Prinsessen lo himmelhøjt, Hertuginden smilte blegt, bøjet over sin Kniplepude.

Madame Koutosoff, eller slet og ret „Madame", som hun benævnedes ved Schwerinerhoffet, var Hertugindens Lectrice og Prinsesse Charlottes Française. Hun var meget høj, meget blond og bar svære Fletninger, der i en højst synderlig Frisure var lagte ovenpaa Issen i en Krans. Hendes Kinder var hektiskrøde, og hendes Øjne var lig dem, den ægyptiske Oldtidskunst udstyrede Mennesker med, store og mandelformede og stillede langt hen imod Tindingerne. Der spillede altid et aandrigt Smil omkring de fintformede Læber. Men der var mange Tegn, der tydede paa Sygelighed. Tænderne var ikke ganske præsentable, Holdningen var undertiden daarlig, og der var i Øjnene en lysende Glans, der bragte Tanken hen paa Brystsyge. Man kom til at tænke paa en smuk Ruin, saa' man Madame. Hun var født i Polen, men havde levet mange Aar ved Hoffet i Petersborg, og Madame levede paa de lystige Minder fra den fede Sultanas Hof, cette illustre princesse, som hun kaldte Katharina. Hun forstod sig paa Kunst, havde saaledes forbavset Dershåvin højligen ved i Eremitagen at kritisere Rembrandt, og hun havde staaet paa en fortrolig Fod med den lærde

spirituelle Dåschkof; saa var det, at hun pludselig fik Ordre til at forlade Kejserhoffet, ingen vidste egentlig hvorfor, selv talte hun aldrig derom, det var dér, at det mørke Punkt i hendes Liv laa, og nu altsaa var hun havnet her ved dette lille nordtyske Hof, hvor hendes stort anlagte Vaner og ekstravagante Væsen kun lidet harmonerede med de mere beskedne Forhold.

— — — — — — — — — — — — — — — —

„Hvor jeg er træt efter den Fête i Gaar. Er De ikke, Cousin?"

Prinsessen gabede ganske lydeligt.

„Hvor min kære Cousine er til Stede, tror jeg ikke, man mærker noget til Træthed!"

Prins Christian bukkede chevaleresque.

„Altfor megen Artighed; kom nu blot ikke oftere med horrible Complimenter og Sublimiteter; det var, ved den søde Gud, trættende at se saa meget Hofkrapyl paa én Gang som i Gaar."

Hertuginden saa' over paa Prinsen med et bekymret Blik.

Comtessen og Kammerherrerne converserede hviskende ved Verandadøren.

„Schildhausen's Dumhed er kendt i hele Mecklenborg og langt ind i det pommerske; hvis Hukommelsen ikke slaar mig fejl, roste han mig i Gaar for min pli. Sikken Snak! Vi Prinsesser af Mecklenborg har ingen pli og har aldrigen haft det, det er vi altfor fornuftige til. Det eneste romantiske i vor Famile er en ominøs Historie om en Prinsesse Sophie Dorothea, der ikke havde pli, hun var dødelig forlibt i en italiensk Læge her ved Hoffet og vilde flygte til Berlin med

ham, i Doberan blev hun indhentet, Lægen skød man ned som en Hund, saa blev hun gal. Hendes Billede hænger deroppe, hun ser uhyggelig ud, tynd og gennemsigtig og saa Øjnene, jeg gaar aldrig dér forbi om Aftenen, hun spøger nok omkring, Chretschmer har set hende staa ved Vinduet — Men er det nu ikke skrækkelig sørgeligt, at hun ikke maatte faa den Læge, naar hun nu var saa forlibt i ham, og han var saa vidunderlig smuk, og saa sang han nok for hende; der har sikkerligen været Trolddom i Tonerne."

„Hvem var det, der skød Lægen ned?" spurgte Prins Christian.

„Det var Hertugen, Georg Wilhelm, hendes Gemal "

„Ja, men det forandrer dog Sagen ikke lidet; naar det var hans Hustru, Italieneren échapperede med, kan man ikke fortænke ham i, at han tog Révanche, han var endog berettiget dertil, synes jeg, paa Moralitetens Vegne."

Madame gav Prins Christian fuldstændig Ret heri, hun saa' meget beundrende paa ham.

Prinsesse Charlotte fór harmfuld op.

„Hvor De dog er elskelig, Cousin, naar De taler paa „Moralitetens Vegne"."

Hun vrængede efter ham og slog haanlig med Nakken.

Comtesse Hahn nærmede sig skrækslagen, Hertugindens Kniplestokke raslede stærkt.

„Og det synes De er rigtigt, det synes De virkeligen; den arme, ulykkelige Sophie Dorothea; hun gjorde kun sin Pligt, naar hun échapperede med ham, maa jeg sige Dem, Cousin; jeg havde

gjort lige det samme, jeg var løbet med ti italienske Læger, havde jeg elsket dem!"

„Saa, min Charlotte "

Hertugindens moderlige Røst lød advarende.

Kammerherre Schönsee blev ganske hvid og famlede febrilsk ved sin vendiske Kroneorden.

Comtesse Hahn greb Schmettau's benede Haand og trykkede den stærkt.

Prinsessen stod nu midt ude paa Gulvet, hun var rød i Kinderne og saa' meget ophidset ud.

„De er meget ung, Cousin, og forstaar Dem ikke paa nogetsomhelst af den Art endnu. Men alligevel! Jeg har taget mægtig fejl af Dem!" Saa gik hun.

Alle flokkedes omkring Prins Christian.

Hertugindens Stemme skælvede, og Madame havde Taarer i Øjnene.

Comtesse Hahn saa' raadvild ud; hun var lige ved at opgive sine sindrige Planer.

III

I de følgende Dage søgte Prinsen at undgaa sin Cousine saa meget som muligt, han var kjølig og afmaalt, kaldte hende Prinsesse, og beundrede hende dog mod sin Vilje. Hun, paa sin Side, drillede ham paa alle optænkelige Maader, sang saaledes, naar de i Aftenskumringen sad inde i Salonen, smaa rørende Sange, baade den om Dafne, der flygtede og den om den forelskede Seladon, og hendes mærkværdig lyse Stemme ligefrem skjalv af Fryd over de udsøgte Drillerier.

Prins Christian irriterede nu i Virkeligheden hende mest og det ved at ødsle med særlig galant Elskværdighed og ganske mærkværdig Interessert-hed og Bevaagenhed paa hende den blonde Ma-dame Koutosoff.

Madame benyttede sig af Situationen.

En Dag viste hun sig saaledes ude paa Ter-rassen i en gul, meget stramt siddende, Silke-robe. Det var Begyndelsen, og Prinsens Opmærk-somhed var vakt.

En anden Dag var hun saa uheldig at tabe et Kniplingslommetørklæde lige for Prinsens Fødder, han tog det op og overrakte hende det med et høfligt Buk; Madame hverken rødmede eller smilede, kun takkede, hvad der duperede ham meget; han var vant til at se Hofsmil og Hofrødme paa alle Ansigter. — Hun samlede paa Kobberstik og havde mægtige, røde, safiansbetrukne Mapper fulde af sjældne Blade. Hun bar disse Mapper med stor Ynde og løste Sløjferne derpaa med ikke mindre Gratie; der var gerne vanskelige Knuder at faa løste, saa at Madames sjælden skønne Hænder fik rig Lejlighed til at vise sig i mangfoldige, udsøgte Bevægelser. Prinsen var charmeret i hende, han opbød al sin Elskværdighed, al sit Vid for at behage, hun saa dybt interesseret ud, men tungsindig, aldrig saa meget som et Smil, kun noget der lignede en Skygge eller en Afglans af Aandrighed, og paa den Maade opdagede Prinsen ikke Madames uheldige Tænder. Hun interesserede ham virkelig, der var saa meget halvtforstaaeligt i det hun sagde, og Prins Christian holdt mest af det, der tænktes helt, men sagdes halvt. Men hvad der mest forbavsede ham, var hendes store Viden, ikke alene paa Kunstens men ogsaa paa Naturvidenskabens, hans eget specielle Omraade. Sagen var, at Madame, der kendte Hs. Højheds Kæphest, hver Aften før hun gik til Ro, ivrigt kastede sig over Studiet af alskens Bløddyr og skalbærende Væsener, og naar hun saa om Morgenen kom ned, medbragte hun en Fylde af Kundskab om de laverestaaende Dyregrupper, der fik Prinsens Hjerte til at udvides af Begejstring.

Dagene gik, og Madame Koutosoff var, eller troede i det mindste at være, i Nærheden af et stort Maal; hun nægtede i det hele taget ikke sin Fantasi noget i nogensomhelst Retning. —

En Aften, just som hun og Prinsen sad fordybede i Studiet af Kobberstik ude paa Verandaen, skete det for hende sørgelige, at hendes Fantasislot sank i Grus. Prinsesse Charlotte spillede paa sit Klavecin, Hertugen var i Arbejdskabinettet, Hertuginden var gaaet til Ro, og dér sad de to lige ved Verandaens Døre, bøjede over en vældig Mappe og studerede Greuze. Billederne var sentimentale, Klavecintonerne var sentimentale, og det var Sommeraften med Maanelys, en Nattergal slog nede i Buskadset, ogsaa det var sentimentalt.

Hun tog paa hvert Kunstblad paa en egen fagmæssig Maade, lod Blikket glide over Bladet fra det nederste højre Hjørne til det øverste venstre, og saadant kunde gøres med Finesse, saaledes at Profilen kom til sin Ret.

Prinsens Stemme var bevæget, men det var af Begejstring for den skønne Kunst og den skønne Natur; maaske var det ogsaa Tonerne derindefra, der gjorde hans Stemme blød og musikalsk. Han havde i dette Øjeblik mest Lyst til at gaa ind og tale med Charlotte, sige hende noget, han længe havde gaaet og overvejet. Saadan virkede Tonerne nu paa ham. Anderledes virkede de paa Madame, helt erotisk, det var, som om hun var undergivet en Trolddomsmagt, og hendes Haand kom i en altfor intim Berøring med hans, ikke det, at hun greb den, langtfra, hun gjorde det med Smag, det kunde til Nød

forstaas saaledes, at han skulde tage sin Haand væk, for at hun kunde komme til at tage det næste Blad; men Prinsen, der var i dybe Tanker, fo'r sammen og trak sin Haand til sig med et altfor voldsomt Ryk, det var ham, som om han i det samme Øjeblik saa' med helt andre Øjne paa hende; dér sad hun, rød, med lysende Øjne. Kobberstikbladene flagrede vide omkring, og Mappen var faldet ned. Han samlede Bladene op for hende, rakte hende dem med et Buk og gik ind. —

Hun havde rejst sig, Maanelyset faldt ned over hendes høje Skikkelse, saa gik ogsaa hun.

Da Prinsen kom over i Salonen, sad Durchlaucht Charlotte og græd henne ved Klavecinet. Da han begyndte at tale til hende, rejste hun sig op og bad ham i en ret uelskværdig Tone om at forsvinde. Hun havde Hovedværk og ønskede at være alene, ikke blot nu, men ogsaa for Fremtiden.

— — —

Durchlaucht Charlotte blev mere og mere uelskværdig. Al Tilnærmelse afviste hun med haanske Smil og drilske Hentydninger. Saa kastede Prinsen da i sin Raadvildhed al sin Opmærksomhed paa Hertuginden, hørte med hartad utrolig Taalmodighed paa lange Historier og Oplevelser og om et Besøg hos Marie Antoinette paa Trianon. Med mange stilfærdige Taarer udgød den gode Dame sin Sorg i lange tungsindige Betragtninger over den ulykkelige Dronnings Lidelser.

Efter et Par Dages Forløb, kunde han ikke udholde mere, men søgte til Afveksling Hertugens

Selskab. Halve Dage tilbragtes nu inde i det mørktpanelerede Arbejdskabinet med at beundre Hirschfängere, glatløbede Jagtgeværer med Flintelaas, Æressabler, Flinte og Luftpistoler samt smidige Pragtkaarder, samtidig hermed overvældedes han i den Grad med saftige Historier fra Hertugens muntre Ungkarletid, at han fortvivlet besluttede hellere paany at nærme sig den drillesyge Cousine.

Hun lo af ham, men glad over sin Sejr fandt hun det for godt at være skikkelig for en Tid, og var ret elskværdig og munter nu. Prins Christian opdagede til sin store Glæde, at hun i den senere Tid anvendte større Omhu paa sit Toilette end tidligere; saa smukt som hun bar sine lyse Langschawls, og hvor det klædte hende, naar Nakkehaaret var opsat i trende Bukler, fæstnede med en meget høj Perlemorskam. Det var ogsaa kont, det, at hun altid stak en Blomst ind ved Livbaandet.

— — —

Rigtig en lystig og gylden Tid kom der nu. Utallige var de Udflugter der arrangeredes til Skovene der ude østpaa ved Prewitz og Rabensteinfeld, og den ene Jagt afløste den anden; Durchlaucht Charlotte deltog i Jagtpartierne med Liv og Lyst, hun plaffede løs med et Gevær, hvis Kolbe var beklædt med grønt Fløjl, hun traf sjældent men lo desto mere. —

Saaledes gik Tiden da, med Dagens og Nattens ustanselige Skifte.

Der var kun én ved Hoffet, der i denne Tid bar paa tunge Tanker, og det var Madame Koutosoff. Hun, der ellers var saa meddelsom, var

nu taus, gik bleg og stille omkring, spillede ofte halve Dage igennem paa sin forgyldte Érardharpe, og det var alt andet end glade Stemninger, der fik Mæle i Toner. Det klang med Harpeslet, hvor man gik og stod. Madame var tungsindig, men Tungsindighed klædte hende, og hun var ikke den, der lod en saa interessant Sindsstemning gaa upaaagtet hen. Hun stillede sig selv til Skue, og man beklagede hende.

— — —

Omegnens Adel inviteredes hyppig.

Svære Karosser rullede ind over Slotsgaardens toppede Brosten og afleverede sit silkeklædte og sabelraslende Indhold paa den høje tæppebelagte Trappe. Inde i Vestibulen, hvor Kandelabre straalede med mange og svære Lys, og hvor store Ballier med Laurbærtræer nede fra Orangeriet stod i Række, lod Damerne de tunge Pelskaaber glide ned fra de blottede Skuldre; hvide Arme og lyse Silkedragter kom til Syne, og henne foran de høje Spejle blev der rettet paa de juvelsmykkede Pandebaand og Haarets kolossale Strudsfjersbuketter. Det lyste og funklede med Diademer og Colliers. Saa nærmede Herskab efter Herskab sig den store Fløjdør, der førte ind til det gule Gemak, Herrerne trak de stramtsiddende hvide Piquésveste ned og fik Sabelgehænget og det smuktbundne Halstørklæde til at sidde lige, bød saa Damerne Armen, — — et Øjebliks Taushed, Lakejen smækker Fløjdøren op, et Væld af Lys glider frem, og ind rasler og skratter den høje mecklenborgske Adel, ind over Salens spejlblanke Gulv, lige over imod den hertugelige Familie, der sidder dér i en lang Række som paa

Forundringsstol, og smiler og nikker, og gaber bag Vifter, saalænge Couren staar paa.

Selskabet samles efterhaanden. En Hvislen af Silkeslæb, en Klirren af Sporer og Knirken af lakerede Støvler. Smaa Vifter bevæges ud i store Buer, store Vifter i smaa. En ny Vogn ruller saa frem nede for Trappen, en Stampen af prustende Heste, en dump Lyd af Vogntrin, der slaas ned, saa bliver alt igen stille. —

Hertug Friedrich Franz gaar nu omkring i Salen, trykker Baronernes Hænder, komplimenterer Damerne og skjælder Lakejerne ud paa det frygteligste.

Baron Ploën faar i en Fart en Oversigt over Ministeriet Pitt's nyeste Beslutninger, og Baron Finckenstein bliver grundig aalet, fordi han ikke kan indse, at det eneste, der kan bilægge Striden mellem Kurfyrsten af Würtemberg og Landstænderne naturligvis er en Rigshofraadsconclusum.

Hertugen fortsætter sin Ronde i Salen til alles usigelige Skræk. Frøken v. Ense taber sin Vifte af lutter Forfjamskelse, fordi Hs. Durchlauchtighed spørger hende, om hun har læst Dagshamborgerens Meddelelse om, at der fra Hannover er afsendt fire og tyve af de smukkeste Vognheste til Bonapartes Stald i Paris. Kammerjunker Pentz maa med Bæven indrømme, at det er en Skændighed uden Lige, at Kongen af England har forbudt de neutrale Magter Farten paa Elben, og han ser dybt rystet ud over Weserens Blokade.

Durchlaucht Charlotte gaar omkring og mildner noget paa de triste Indtryk, Faderen har efterladt hos de høje Herskaber. Hun overgaar

næsten sig selv. Den blændende hvide Teint straaler imod Robens sorte Fløjl. Over Panden et ganske smalt Baand med en stor Brillant lige midt for, en Husorden baaren i en bred Moiré-sløjfe er ellers det eneste Smykke. Med hvilken Gratie bevæger hun sig ikke imellem Gæsterne, og saa let en Gang, med en lad Ynde. Der er ikke smukkere Par i hele Salen end Durchlaucht Charlotte og Prins Christian Frederik. Prinsen ser sjælden vakker ud. Han bærer Uniform med gyldne Epauletter og blaa Rabatter. Elefant-ordenens brede Ordensskærf sidder stramt over Brystet, og de tætsluttende lange, sortlakerede Støvler, der naar op over Knæene, gør ham endnu rankere. Maaske er han en Smule for omhyggelig krøllet, Haaret falder ned over den høje Pande, og Halsbindet er lidt vel sirligt for en Militær; men der er over hele Personen noget meget distingveret, og der ligger i hans smukke alvorlige Øjne et let Udtryk af Melankoli, der betager alle.

— — —

Der skal musiceres i Rosen.

Alle de høje Herskaber bevæger sig to og to i en lang straalende Cortège henover det blankt-bonede Gulv. Hertugen og den korpulente, stak-aandede Comtesse Ebersdorff; Hertuginden og den bestjærnede Schönsee; Prins Christian og Prinsesse Charlotte; hun hvisker netop nu noget amusant til ham bag Viften; Kammerjunker Pentz, lang og ranglet, gul udvendig og sur indvendig, som en Citron, med Comtesse Hahn i knitrende graa Silke; den lille aristokratisk magre Baron Plöen med den smukke Frøken v. Ense; Baron

Finckenstein livlig konverserende Hofdamen Bertuch, Schmettau gnaven som altid, med den grimme Baronesse Plöen; saa en lang Række adelige Herrer og Damer og allersidst den apoplektiske v. Birckhausen, ført af den blege og tristudseende Madame Koutosoff

Vifterne bevæges uafbrudt, Spejlene gengiver det brogede Tog, og ind gaar det fra Sal til Sal til det hvidlakerede Rosen

Prinsessen ler og snakker uafbrudt, hun driller Kammerjunkeren, der kommer lige bag ved, ved at tale saa højt, lige stik imod al Etikette, og hun klynger sig formelig fast til Prinsens Arm, saa at han mærker hendes lille varme Haand gennem den hvide Handske.

Rosen er et stort Gemak, i hvis hvide og forgyldte Møbler en Prismelysekrone spejler sig. Lige midt under Loftsrosetten staar et girafformet Klavecin, ved Siden en høj, lueforgyldt Harpe.

Damerne lægger sig blødt tilbage paa de antikke Stole, Slæbene føres ind med et lille gratiøst Kast, Vifterne bevæges langsomt.

Frøken v. Ense, en mørkhaaret Skønhed, sætter sig til Klavecinet Hun gør store Forberedelser, retter paa Lysene, taber Noderne, faar dem endelig stillet op, lader Hænderne nervøst glide frem og tilbage over Tangenterne, og spiller saa forskrækkelig længe og forskrækkelig daarligt.

Der gabes i Smug over hele Linjen; v. Birckhausen er lige ved at slumre hen.

„Frøken v. Ense er dejlig, men spiller slet," hvisker Prinsessen. „Madame derimod er slet, men spiller dejligt, vent!"

Frøkenen er omsider færdig og bliver almindelig komplimenteret for sit smukke Spil, hun nejer smilende og trækker sig tilbage. Alle som én opfordrer Durchlaucht Charlotte til at synge, men hun afslaar al Opfordring paa det bestemteste.

Madame skal spille paa Harpe.

Hun rejser sig sørgmodig, træt, glatter ned ad den røde Silkedragt, gaar saa frem over Gulvet, tragisk som en Melpomene. Et Øjeblik staar hun henfalden i dybe Tanker, Profilen er vendt lige imod Selskabet, saa nejer hun dybt for Hertugen og Hertuginden og sætter sig. Langsomt bøjer hun Harpen ind imod Skulderen, de skønne Hænder glider ud over Strengene i bløde Accorder. Hendes Øjne er næsten lukkede, og hun er meget bleg.

Hun spiller nu. —

Først haarde, voldsomme Greb, dybe, alvorlige Toner, saa hurtige Løb helt op til den lyseste Discant, langsomt daler nu Tonerne nedad gennem en lang smertelig lydende kromatisk Række, det bølger frem og tilbage som Havets Skvulp imod Stranden, saa stiger det, højere og højere, Tonerne have taget Flugt, en Storm, en Uro og Gæren. Pludselig Taushed. En eneste lille Tone klynker sig frem, den følges af flere, af mange, men de er alle sørgelige, det lyder noget spædt, som Perler der trækkes paa en Snor, af og til vaagner endnu en hel Række af trodsige Accorder, men de er afmægtige, lagte i Lænker, og endelig dør alt hen i blødtfaldende Postludium.

Alle applauderer undtagen Durchlaucht Charlotte.

Hofdame Bertuch skal synge, men i det

samme faar Prinsessen ogsaa Lyst dertil, og Hofdamen retirerer nejende; Madame accompagnerer.

Prinsessens Stemme ryster stærkt i Begyndelsen, men lidt efter lidt hæver Tonerne sig klarere og klarere. Det er den bekendte mecklenborgske Folkevise om Hedefuglen fra Pinnower Heide, der sidder i sit Bur og længes efter at svinge sig ud. Aarene gaar og den glemmer Heden, Længselen dør; da saa omsider Burets Dør endelig aabnes, er det for sent, den foretrækker at blive.

De mørke Heders dystre Stemning lyder stadig i Accompagnementet som en tungsindig bevæget Understrøm, saa dør Sangen hen i den fineste Pianissimo.

Comtesse Hahn har ikke under hele Sangen sine Øjne borte fra Prinsen, Kammerherre Schönsee ser ud til at være meget satisfait og Hertuginden trækker Vejret meget lettere. Alle lægger med Undren Mærke til, at Durchlaucht Charlotte har Taarer i Øjnene; Madame smiler svagt, hun tror ikke ganske paa Hds. Højheds Sentimentalitet.

— — — — — — — — — — — — — — — —

Den Aften tog Prins Christian Frederik til Danmark og Norge en afgørende Beslutning. Det maatte blive hende. Familien paa Amalienborg fik et meget langt Brev, der næsten var ulæseligt; men det var jo ogsaa en ung forelsket Mand, der havde skrevet det; det forklarede, hvorfor hele Epistlen næsten kun var én Sætning, og alle Substantiver var skrevne med lille Begyndelsesbogstav.

— — — — — — — — — — — — — — —

Der laa i anden Etage et stort Gemak med vid Udsigt ud over Landet. En dyb Karnap med høje Ruder adskiltes fra Værelset ved en Glasdør, der kunde skydes ind i Væggen.

Prinsen og Prinsessen stod begge ude i Karnaprummet og saa' paa de blaasorte Tordenskyer, der med rivende Fart trak sammen der ude over Mariendorf's og Bachthal's milelange Naaletræsskove, og førtes langsomt nærmere ad Ludwigslust til. Det saa' ud som om Skovene, dér langt borte helt forsvandt i Mørke; en fjærn Murren og Brummen varslede det frembrydende Uvejr, Skyerne kom nærmere og nærmere, Lyset trak sig sammen og forsvandt, og Parken dernede laa dødstille som i angst Forventning, ikke en Fugl sang, ikke et Blad rørte sig.

„Nu græder Mama dernede," hviskede Charlotte hemmelighedsfuldt, „hun er saa bange for Tordenvejr. Hofdamerne maa sidde om hende og tale højt, det beroliger hende, og saa hæfter de Gardinerne sammen for alle Vinduerne."

Luften var kvalm herinde og sød af mange Heliotropers Vanilleaande, og over hele Gemakket rugede der nu en underlig skinnende graa Belysning, der fik alt til at træde frem i en skarp og klar Tone.

„Naar Lynene kommer, vender vi os om og holder hinanden i Hænderne, n'est-ce-pas, saa kan jeg mærke, om De er en Kujon og ryster. De er jo allerede ganske bleg, Cousin!" Hun lo højt.

„Vil De ikke hellere give mig Deres Haand

nu, Cousine, naar Lynene kommer glemmer De det vist.“ De lo nu begge.

„Ja, hvis jeg maa lukke alle Vinduerne op, og hvis Cousin saa vil stikke Hovedet udenfor, mens det hele staar paa, saa giver jeg Dem Haanden straks.“

Det lynede.

Hun greb forskrækket ud i Luften for sig, hele Gemakket traadte et Secund frem med Conturer af svovlblaa Linjer.

„Saa' De det!“ hviskede hun overrasket og betaget.

„Hvilket?“ hviskede han.

En pludselig Taushed, en dump, sugende Lyd, store Skymasser drog just nu hen over Slottet.

„Hvor her lugter svovlet, Cousin!“

Tordenen rendte hen over Himlen, først langt borte, saa nærmere, saa lige over. Det lød som svære Skrald. Ruderne klirrede svagt.

„Sidst det var Uvejr, var jeg nede hos Skovriderens i Rabensteinfeld, De kan tro, det var amusant. Der var Spaantag, og Hø paa Loftet.“

Brag fulgte paa Brag, det drønede, som brast hule Kobberbjærge.

Uvejret gik sin Kæmpegang deroppe: —

Hun talte, men han kunde ikke høre, hvad hun sagde; hun lukkede Øjnene for de hvide Lyn, der stod i Luften Slag i Slag. Pludselig greb hun voldsomt hans Arm.

„Skal vi ikke gaa ned?“ hviskede hun ind imod ham.

„Nu greb ma cousine min Haand.“

Han bøjede sig over hende, greb hendes Haand, kyssede hendes Haar, hendes Øjne, og i

en Strøm af bevægede Ord sagde han hende alt, hvad han havde paa Hjærte, hele sin Sjæl viklede han ud.

Hun smilede. I Øjnene stod Taarer.

„Tror De ikke, Cousin, at jeg vidste, at det var for min Skyld, De var kommet, det var da perleklart, for hvis Skyld ellers, og jeg holder usigelig meget af Dig, det véd den søde Gud, Du er rigtig kær, men Du er lidt vigtig en Gang imellem, men det skal jeg nok faa pillet ud, for jeg er to Aar ældre, og Du maa behandle mig med tilbørlig Skønsomhed, hører Du."

„Du kære!"

„Sig det nu ikke straks til Comtesse Hahn, for saa dør hun da af Glæde, den gamle Kat. Jeg under sandeligen ikke det Hofkleresi den Fornøjelse at blive af med mig. Vi piner dem til det sidste, n'est-ce-pas, det bliver mageløs interessant."

Langt borte tonede det svagt fra den bortdragende Torden. Alle Træernes Blade skælvede endnu i Angst, tunge Draaber faldt, sprang og knustes mod Ruderne, der kom flere og flere, et helt Skybrud af Regn plaskede ned, det suste gennem Luften, som et kogende Fossevæld af Væde fór Vandstrømmene ned derude.

Pludselig holdt det inde. Det sugede og randt, boblede som af Kilder der søgte ind i Jorden, det klingrede af Vandløb nede mellem Gangenes Kisselstene.

Prins Christian lukkede Vinduerne op paa vid Gab.

„Nu kommer Solen frem over Bachthal!" jublede Prinsessen op.

En smal gulrød Solstraale gik frem fra en Sky, forsvandt, og kom saa igen.

„Kom! nu gaar vi ned og driller Pakket!

— De gik. —

Træer og Blomster duftede stærkt i den rensede Luft, det myldrede ind med vaagnende Blomsterdufte. Bag Mariendorf stod Regnbuen, svag endnu i Farve som sløret af en Sølvæm i det hvide Sollys.

* * *

Det er Afrejsens Dag, og Prinsen tager Afsked.

Ude regner det ned i stride Strømme, og der er ikke Udsigt til at Vejret bliver bedre.

Hele Slottet er i Oprør.

Kammerherrerne Schmettau og Schönsee gaar forlegne omkring med mægtige trekantede Hatte med Guldkrampe og sort Top. Hertugens sidste Uniformsbestemmelse. Comtesse Hahn svæver om i det muntreste lyserøde med en stor Buket, og Hofdame Bertuch smiler over hele Ansigtet. Hertuginden tager Prins Christian om Hovedet med begge Hænder og kysser ham paa Panden, saa nikker hun moderligt og smiler vemodigt. Hs. Durchlauchtighed er i Perlehumør og klapper Prinsen uafbrudt paa Ryggen, han rejser selv med til Schwerin. Madame Koutosoff sidder oppe paa sit Værelse og græder, men Durchlaucht Charlotte er Fyr og Flamme, hun kysser Prinsen lige paa Munden to Gange i Træk, saa løber hun alt hvad hun kan ned gennem Parken med en stor højrød Silkeparaply, for at komme tidsnok op paa Udsigtshøjen. Dér staar hun nu og

svinger med sit Langshawl saa længe Kaleschen er at se nede paa Vejen, og hun smiler fornøjet, thi hun har i al Hemmelighed lagt en stor Buket Roser ind i Rejsevognen.

Saa gaar hun hjem og tæller Dagene til Foraaret.

IV

Der er stort Taffel paa Frederiksberg Slot; thi i Gaar Morges kom Prins Christian omsider ind paa Kjøbenhavns Rhed efter to Dages stormfuld Sejlads og Krydsen udfor Mecklenborgs Kyst.

Frederiksberghauge er et eneste bølgende Menneskehav. De høje Herskabers Sejlads i Kanalen, under Ledsagelse af Harmonimusik med blæsende Instrumenter, og derpaa følgende Thedrikning paa den saakaldte Ø, er lige endt. De hvidklædte Sluproere har gjort stram Honnør, og Publicum har lejret sig inde paa de grønne Plainer, for at nyde de medbragte Madvarer. Der er en Summen og en Raaben, en Latter og en Munterhed omkring de hvide Duge, der breder sig saa langt Øjet naar. Musiken ovre fra Øen med det ildrøde kinesiske Lysthus, flyver lystig ud igennem Luften, daler pludselig næsten uhørlig ned, dør helt hen, og er der saa igen brusende stærk med Valdhorns skingrende Fanfarer og

Hoboers dunklere Lyd. Oppe paa Slottet, der ligger dér højt paa Terrassen, hvidgul skinnende imod Luftens Blaa, er Lys tændte i alle Sale, og Lakejers mørke Silhouetter ses fare frem og tilbage bag de høje Ruder. Folk der staar dér, lige nedenfor Slottets Stentrappe, kan høre Larmen af Stole, der skubbes tilbage, Hurraraabene og Musikens Fanfarerhvirvler, og der er dem, der mener at kunne skimte Kronprinsens hvidblonde Hoved, naar han rejser sig op.

— — —

Om Formiddagen havde Kronprinsen modtaget Prins Christian Frederik i Audiens. Kronprins Frederik stod helt henne i Vindusnichen og skrev ved sin hvidlakerede Pult, han vendte Ryggen ind imod Værelset, og hørte ikke, at Døren gik. Solen faldt lige paa hans Haar; han saa' saa lillebitte og mager ud, som han stod dér med Uniformfrakkens altfor store Epauletter. Idet han drejede sig om, tegnede Ansigtets stramme, stærkt markerede Træk sig skarpt imod Pultens grønne Klæde.

„Naa, er det Dig! Til Lykke og vel ankommen!"

Ordene stødtes frem, korte, fyndige med en aparte brøsig Klang, ledsaget af en febrilsk Slaaen ud med højre Haand. Han var faret lige hen imod Prinsen, havde lagt Hænderne paa den unge Mands Skuldre og havde set længe og forskende paa ham med sine indtrængende, lyseblaa Øjne. Saa havde han talt længe og hjærteligt, men med en sky Angst for at røbe nogensomhelst Bevægelse. Han berørte sin egen Ungdom, de mange tunge Trængselsdage og mørke

Timer, og der var et Øjeblik, men kun et Øjeblik, et underlig vibrerende Træk ved Munden, hans Tanker var vel hos den Moder, som han aldrig havde kendt, den forlængst døde; saa blev Stemmen igen haard og skarp lidt mere end sædvanlig, thi Kronprinsen skjulte sine Følelser under et vel barskt Væsen.

„Naa! Schrödersee venter mig med Forretninger, vi tales ved siden, men sig mig blot, er hun smuk, Din Charlotte?"

Prins Christian havde allerede i Forvejen forberedt sig paa en straalende Panegyrik over den elskede, og i flyvende Fart tegnede han for den lunt smilende Kronprins et Billede af hende med blendende Ord og lange Rækker af Adjektiver.

„Hun er lille, siger Du."

Kronprinsen afbrød, han sværmede selv for høje og slanke Damer.

„Ja, det er hun jo rigtignok, ovenikøbet meget lille."

Det kom noget benauet.

„Haa! Haa! bryd Dig bare ikke om det, smaa Fruentimre er altid godmodige, naa, vi ses jo ved Taflet; min Søster sidder ovre i Rosen."

Prinsen gik. Han var allerede henne ved Døren, saa kaldte Kronprinsen, der nu igen var ovre ved den hvide Pult og skrev, med Ryggen vendt imod Prinsen.

„Sig mig Du, hun er vel — vel —, naa nu glemte jeg, hvad det var, jeg vilde sige. Gaa blot!"

Prins Christian begav sig saa paa Vej over til Rosen.

Han følte sig glad og lykkelig, det forekom

ham, at han saa' paa alle Farver som aldrig før; saadan en fin Forstaaelse han pludselig fik af det grønne dér henne i Maleriet. Det var ham som om denne Farve for første Gang viste sig for ham, og han skuede dybt ind i dens Væsen. Der var virkelig Lægedom i den grønne Farve. Smaragdens Tryllekraft randt ham i Hu, og pludselig fik han en Idé. Han vilde forære Charlotte i Morgengave et Smaragdsmykke. Bryllupsmorgenen, naar hun slog de skønne Øjne op, vilde han give hende det, med egne Hænder vilde han lægge de kølige, mystiske Ædelstene paa hendes Bryst, lange Rækker af guldsammenkædede Stene, og de skulde saa være alle syge Tankers Bane. — — —

Hertuginde Louise Augusta sidder henne ved sit lille ovale Sybord. Hun har trukket den silkebetrukne Skuffe ud, og har nu endelig efter megen Søgen fundet et bredt gult Baand, som hun prøvende holder op imod Lyset for at se, hvad Virkning Farven gør i Solen. Hun bøjer sig saa let forover og hefter Baandet i en stor Løkke paa den bredskyggede Schäferindehat, hun har liggende foran sig. Det er mærkværdig skarpe Ansigtstræk Hertuginden af Augustenborg har. Den meget store, men kønt buede Ørnenæse giver Udtrykket noget mandigt og kækt, og Øjnene er blaa og smilende, noget vel aarvaagne og runde i Form. Haaret er sat op i en høj Frisure med runde Bukler og Løkker af Baand, og paa hver Side af den smukke, hvide Pande er sirlige Krøller symmetrisk anbragte. Stadig holder hun Udkig med, hvad der foregaar nede paa Terrassen, hun mønstrer de forbigaaende Damers

Dragter, og naar hun bøjer sig hen imod Vinduet, er hun lige midt i Solstriben; kælent lader hun Lyset spille ned over sin hvide Arm, og hun nynner ganske svagt en lille fin Melodi, et fornøjeligt Motiv, hun ikke kan blive træt af at gentage; saa morer hun sig en Stund med at trække sine lange, frynsede Hansker paa, ganske lindt smyger hun dem op over Albuen.

Et forfærdelig Spektakkel ude i Forgemakket faar hende til at fare sammen.

Et Bums imod Fløjdøren, som om et Legeme tungt falder om; saa en undertrykt Latter af Pagerne, og igen den samme uhyggelig dumpe Lyd af noget, der slynges imod Døren. Et Øjeblik bliver der en Stilhed, som om alle derude ere listede bort. En let Kradsen og Puslen ved Laasen, en Lyd som en Klynken, og Døren aabnes meget langsomt, forfærdelig langsomt.

Det er Kongen.

Kong Christian den Syvende til Danmark og Norge.

Han ser sig sky omkring, staar et Øjeblik grundende, faar saa Øje paa Datteren derhenne i Solstriben, og vil gaa igen, thi han kender hende ikke.

„Sæt Dem dér hen, Sire!"

Kongen sætter sig stille hen ved et af Vinduerne, helt hen i Solvarmen kryber den lille sindssyge Monark, forputter sig saa lunt og saa hyggeligt, gemmer sig ind i sig selv, lukker Øjnene, aabner dem lidt og stirrer næsten uden Blik over paa Datteren. De stakkels døde dybtliggende Øjne blive nu helt idiotiske uden en eneste Blinken, kun som to hvidblaa Perler om-

randede af mørke Øjenskygger. Pludselig giver han sig til at klynke og græde som et Barn, men Ansigtet har det samme Udseende af en Dødsmaske, ikke en Mine fortrækker sig, og der er ingen Taarer.

„Taisez-vous!"

Og han tier stille.

Hertuginden er falden i Tanker, med Haand under Kind sidder hun dér saa underlig fortabt med et sært beskt Smertetræk omkring Munden, halvt Smerte, halvt Væmmelse, og hun mærker godt, hvor hans Øjne dér henne stirrer paa hende. Saa drejer hun Hovedet ganske lidt, og ser med halv tilslørede Øjne over paa ham, han vender Ansigtet langsomt ind imod Vinduet, men aldrig saa snart er hun paany falden i Tanker, førend hans døde Øjne er der igen stirrende frem under de mørke Øjelaag, uden et eneste Blink.

Prins Christian er kommen ind, og Hertuginden er faret hen imod ham, som var det en Befrier, hun løb i Møde.

„Gud være lovet, at Du kom!"

De staar en Stund tause. Kongen sidder stille og stirrer hen imod dem.

„Det er horribelt med disse Tilbagefald," siger Hertuginden saa lavmælt, „i Gaar var der igen en Scene ved Taflet, Du véd disse Raserianfald, naar Pagerne har været paa Spil, aa, det er saa pinagtigt, Du, jeg ønsker næsten, jeg igen var hjemme paa Augustenborg."

De satte sig hen ved Vinduet.

„Min Broder gør ogsaa alting værre ved sin Opfarenhed; — men, nu vil vi tale om andre Ting, om Din Forlovede, ja, hun er virkeligen

meget charmante, jeg sad igaar og studerede Portraitet; Øjnene, Du, ere jo mageløs dejlige, kloge og tungsindige, hun har vist megen Læsning og Verdenserfaring allerede; men er hun ikke meget stille?"

Prins Christian følte sig forlegen. Det var nu ogsaa et af Charlottes mange besynderlige Paafund, at hun partout skulde være tungsindig paa det Billede, der sendtes til Kjøbenhavn. Kunstmaleren gav hun bestemt Paabud om at gøre Øjnene hypokondriske og Munden tankefuld. Kunstneren var meget pligtopfyldende, og Billedet blev derefter. Durchlaucht Charlotte fik mere Aand i Udtrykket end selve Neckers aandrige Datter, det var virkelig meget virkningsfuldt.

„Au contrair! — mais non! Hun er Fyr og Flamme, fuld af Livlighed og Sindsmunterhed, lutter Liv, aldrig saa meget som et Øjeblik rolig, og dog saa blyfærdig, og saa har hun saadan en sangvinsk og haabnem Natur. I maa være gode ved hende, naar hun nu kommer, for hun har jo sine Fejl."

Hertuginden lo, saa at hendes store hvide Tænder kom til Syne.

„Jeg glæder mig virkeligen til at faa hende at se; vi kan faa det muntert, hun vil livne dejligt op, for, ikke sandt, her er skrækkelig kedsomt her ved Hoffet. Somme Dage bestiller jeg ikke andet end at gabe og gabe i én Uendelighed — — — nej se! Fru Rahbek derovre!"

„Hvor?"

Prins Christian bøjede sig hen imod Vinduet.

„Dér ovre ved Hækken! Hvilken Hat hun

dog gaar med! Professorinden er dog alle Dage noget vel ekscentrisk, synes jeg."

„Er det ikke Fru Ørsted, den Dame i den hvide Kjole?"

Hertuginden rejste sig op og kiggede.

„Jo! — — hun klæder sig ret pittoresque, se bare den hvide, elegante Casaque, og Shawlet med Guldagern. — — Hvor hun ler. — — Jeg saa' hende forleden Aften ved Dupuy's Concert, der er noget aparte ved hende, der pirrer Nysgerrigheden."

„Dupuy! jeg tror sandeligen, at alle Damer render efter denne sortlokkede Franzos."

De lo begge.

„Ja, farlig det er han nu," skæmtede Hertuginden, „hvem kan staa for saadanne Øjesole? Jeg har nu sandt for Dyden aldrigen set noget Menneske, der som han kan blistre og fixere med Øjnene."

„Jeg har talt et Par Gange med ham ved Ballerne i Harmonien, han overraskede mig, maa jeg sige, ved sin aandrige Conversation om Théâtre français' Kunstnere, om Mlle. Mars og Talma; men han er dog altfor prententiøs og selvglad, han talte til mig, ganske som om han var min Ligemand."

Hertuginden lo.

„Jeg beundrer ham overalt, hver Gang han synger i en Opera kører jeg til Komediehuset, og stod det til mig, knyttede jeg ham straks her til Hoffet som musikalsk maître de plaisir, vi trænger alle til et muntrende Element, til lidt Forandring i det daglige."

Længe sad de og talte om den bedaarende

Concertmester med de skønne Øjne og de mange Talenter.

Kongen var faldet i Søvn, han sad midt i Solen, sammensunken og lille, Hovedet var bøjet ned imod Brystet.

* * *

Taflet er lige hævet.

Kronprinsen har talt ved Bordet, kort men hjærteligt; Hertuginden af Augustenborg har fældet Taarer; hun har nu let baade til Graad og til Latter; nu sidder alle inde i de straalende oplyste Sidegemakker, Damerne samler sig omkring Kronprinsesse Maria, og Prins Christians Søstre har faaet Kammerherre Schrödersee hen i et Hjørne, hvor han nu til alles store Fornøjelse fortæller morsomme Historier. Prins Christian trækker sig tidlig tilbage til sine egne Værelser. Uden en eneste Tanke, men i en sød, vemodig Stemning gaar han frem og tilbage, op og ned i Værelset, fra Døren hen til Vinduerne og saa langsomt uden om det store blanktpolerede Mahognybord.

Dér over Kanapéen hænger Billedet af hans afdøde Moder, Sophie Frederikke.

— — —

Musiken spiller ude paa Terrassen, og der er myldrende sort af Mennesker, thi mange, og det for en stor Del det fine Publikum, er først kommen ud gennem Alléen i Mørkningen for at promenere i Haven.

Solnedgangen er straalende, store rosenrøde

Skybjærge har væltet sig frem i Horisonten, og som et gnistrende rødt Spyd ligger Damhussøen, rammet ind af Digernes sorte Pilehegn.

Frederiksberg Kirkeklokke ringer Solen ned.

* * *

Efteraaret kommer, Dagene gaar, det er hen imod Efterhøst. Buskadserne staar i Farvebrand, røde og skrigende gule, men en Frostnat faar det hele til at blegne og nu fortoner Landskabet sig klart og farvefint som en Akvarel, hvor alt tegner sig i stille Ro mod en afhedet Himmel, uden voldsomt blaat og glødende Sol. Dagene bringer Storm og urolige Skyer, der flyver af Sted over Himlen; de gule Blade fyger omkring til alle Kanter, i hele Skyer ned over Frederiksbergbakke. Inde paa Kjøbenhavns Volde strækker Kastanietræernes gule Løvmasse sig som et uhyre Bælte omkring Byens røde Tage.

Den syvende December døde Arveprinsen, Prins Christian Frederiks Fader, stille og roligt inde paa Amalienborg.

Prins Christian var i den sidste Tid bleven i den Grad irritabel og uomgængelig, at det næsten var umuligt at komme ham nær. Det var blevet ham til Lidelse at tale med Mennesker, og han ønskede helst at være alene. Han havde for Vane at lukke sig inde ovre i Søndermarken, og naar han omhyggeligt havde lukket Laagen i efter sig og prøvende rykket i den for at se om den nu ogsaa virkelig var lukket, følte han sig først beroliget ved den egoistiske Følelse, at han

havde hele Parken for sig selv, og at Gangenes Grus kun skulde knirke under hans Fodtrin. Tjørnene stod bladløse med Klynger af røde Bær, de sorte Grene stak stride og strittende frem med lange Rækker af Vanddraaber paa Undersiden. Gangene var oppløjede af Regnormes Skud, og Jorden saa' sur og trøsket ud overtrukken som den var med fløjelsgrønt Moslav. Det dryppede og sivede ned alle Vegne, og Raager og Krager skreg i Træerne nede omkring Eneboerhytten og det græske Tempel.

I den Allé, der fører forbi det norske Hus sidder Prinsen og læser et Brev, meget omfangsrigt og med et stort brunrødt Laksegl paatrykt det mecklenborgske Vaaben. Prinsen ser noget gnaven ud, thi Brevet er næsten ulæseligt. Hvilken Skrift dog ogsaa Charlotte har! Den gyseligste lille Klo, og hvor det vrimler med Stavefejl; Ord, ja hele Sætninger, er skrevne sammen til et uendelig langt Ord. Han sidder og vender og drejer Epistlen, gætter og slutter sig saa nogenledes til Meningen. Hvilken Sammensurium det dog er; de mærkværdigste Bagateller og uafbrudte Spørgsmaal om, naar „marriagen" skal staa. Og saa det Spektakkel de Krager dog kan holde deroppe, — han har det største Besvær med at raade disse Runer, disse smaa, leddeløse, vindskæve og dansende Bogstaver, der snart klumper sig sammen, fortrolige, i tætte Klynger, snart staar saa ynkelige og raaber over til hinanden, fordi de er komne ud af Rækken og helt ud af Meningen.

Han følte dog under Tydningen en hemmelig Glæde, ganske vag og ubestemt, flagrende og

uden tydelige Omrids. Det var jo egentlig en stor Mission som Opdrager, der var paalagt ham. Han vilde lede hende med milde Ord, med kærlige Blikke, føre hende nænsomt og varsomt ind i en anden, en højere Sfære, — i hans egen. Og saa det piquante, at hun var ældre end ham selv, alene det var en Følelse værd af lønlig Stolthed. Lidt efter lidt begyndte hans første Ærgrelse og Gnavenhed over det kejtede og ubehjælpsomme i Brevet at afløses af en vis pædagogisk Overlegenhed. Utallige Planer myldrede frem angaaende den opdragende Methode, der var den raadeligste. Hvilken Fryd vilde det ikke blive, naar han saa' sine egne Tanker og Anskuelser saa smaat at spire i hendes jomfruelige Sjæl. Naar saa den Tid kom, at hans Passioner bleve hendes, hvilken Jubel vilde det saa ikke blive at kunne sidde saadan hen ad Aftentide, naar Solen gik ned i Guld og Roser, inde i Værelsets Skumring og tale sammen om den antikke Oldtidskunst, om Plato's og Sokrates' høje udødelige Tanker og om Naturvidenskabens Mysterier. Han vilde saa, naar Lampen blev tændt, vise hende de store, smukt ordnede Samlinger, han havde af Naturalier, — særlig Concylier. Stykke for Stykke vilde han tage op fra det røde Bomuld og forklare hende —.

Han lod Brevet synke mat ned og faldt i Tanker, saa rejste han sig og gik.

Der borte laa Kjøbenhavn, graa af Regnæm og Taage. De slanke Spir forsvandt helt i den tunge Dis, det saa' ud som om Taarnene var knækkede midt over. Prinsen tænkte paa de celebre Aftenselskaber i Harmonien, paa Schim-

melmann's og Etatsraad Brun's Saloner; hvilken Figur mon Charlotte egentlig vilde komme til at gøre derinde, hvor den ubarmhjærtigste Kritik beskuede alt igennem Stanglorgnet og Monocle? Han var bange for, at hun vilde blamere sig paa det frygteligste og det vel endog i et blot nogenlunde galant Aftenselskab. Der var ingen Schatteringer i hendes Sjæl, ingen fine Overgange, det var vist bedst han begyndte straks, naar han kom til Ludwigslust, med at corrigere de allerværste Fejl. Eller maaske var det rigtigst først at rette paa de smaa Lyder, som nu det at sidde med aaben Mund, og pille ved alting, og saa denne umaadelige Latter; han vilde lære hende at le diskret og stilfærdigt bag en Viftes Skjul og ikke som en Kammerpige af fuld Hals, skønt, det klædte hende virkelig charmant. Han vilde lidt efter lidt aabne hendes Blik for Udsigten til det lyse, straalende Skønhedsliv, der tilhørte Aristokraten af Rang og Aand. En Aspasia, udmærket ved Vid, Aand og Naturlighed, ikke som disse Middelalderens altfor dydige og stille Møer, der gik i Abildgaarde med langstilkede, røde Tulipaner i de blege Hænder. Han saa' allerede hendes dejlige, store Øjne, betagne, besjælede, for sjælfulde, det var de nu ikke, netop det vilde han gøre dem til. En Genius skulde flyve op og sætte sig bag ved dem, slaa sine store, stille Vinger ud.

Disse dejlige, dejlige Øjne — — men som en Hinds. — —

Han var aldeles betagen, beruset af disse Fremtidsplaner. Før han vidste af det, stod han helt nede ved Laagen ud imod Valby. Ude paa

Stien, der førte ned til Bakkehuset, saa' han Rahbek gaa og more sig over en bidsk Gase, der hvæsende og halsende vraltede efter ham. Professorens vældige rødbrune Kabuds sad skævt, helt nede paa den ene Side af Hovedet; og det usoignerede ved Manden stødte Prinsens Sans for det sirlige og formskønne.

„God Dag, Hr. Professor!"

Kabudsen var forlængst kommen af, det rødhaarede Hoved bevægede sig op og ned i to dybe Buk; Professoren forberedte sig nu øjensynlig til en lille Tale, mens han langsomt nærmede sig:

„Jeg er overbevist om, at Deres Højhed ikke anser det for en synderlig Adfærd, naar jeg her uden videre Ceremonier, som god Borger og Patriot, ønsker Deres Højhed til Lykke med Forlovelsen."

Prins Christian takkede, og Rahbek fortsatte i samme mærkværdige Tone:

„Jeg skattérer mig lykkelig over at kunne tolke Dem alle brave Dannemænds Fryd over den for Landet saa skønne Begivenhed," han rømmede sig lidt, „maa det saa med det samme være mig tilladt som Frimurer at overbringe Deres Højhed en underdanig Hilsen til Hs. højfyrstelige Durchlauchtighed Prins Carl af Hessen?"

Den pibende Stemme holdt inde.

„Tak, kære Hr. Professor, det skal jeg; maa jeg saa bede Dem hilse Deres Hustru, vi høre, hun ligger syg i denne Tid, det har gjort os alle ondt for Professorinden, forbaabentlig er det ikke farligt."

Professoren takkede for Hilsenen.

„Min Hustrus Bryst er desværre ikke stærkt, Deres Højhed, hun har maattet holde Sengen nogle Dage. Kulden er lidt slem nede hos os i vort gamle Bakkehus, ja, den er; men gode Venners kærlige Besøg skorter det os alligevel ikke paa."

Prinsen vilde lige til at gaa, saa var der noget han kom i Tanker om:

„Det er sandt, jeg har læst Professorens sidste, ypperlige, historiske Artikel i Minerva, den gør som altid Professoren ustridig Ære."

„Aa, Deres Højhed, blot en Bagatelle, men jeg haaber ikke at være afvegen fra den sande og simple Maneer, som Historieskrivningen fordrer."

De talte en Stund om Politik og Skueplads, saa skiltes de.

Oppe i Alléen vendte Prinsen sig om, der var tændt Lys i Bakkehuset, det tindrede som klare Stjærner bag de mørke Stammer.

* * *

Prins Christian rejste tidlig paa Aaret til Mecklenborg, utaalmodig indtil Febrilskhed, thi et Brev fra Hertugen meldte, at Charlotte var syg og sengeliggende.

En lun og lys Vaaraften kører han saa ind i Ludwigslust's Slotsgaard. Luften er mild og lind, Haverne staar fulde af hvide, blaa og saffrangule Crocus, og saftige, hvidgrønne Skud fra Løg og Svibler er skudte højt op over Mulden. Alle Knopper springer ud, folder sig ud med sammen-

rullede Blade som krøllet Silke, retter sig og vaagner af Drømme. Stængler og Skud løfter sig mod Lyset, det vælder og bølger frem i Vaarpragt og Bladfylde. Det ligesom knitrer i Luften, som om fint Glar springer og slaar tusend Revner, og dog er alt saa stille, mens Himlens Farver umærkeligt skifte og drages sammen.

Altandørene staar paa vid Gab.

Dér sidder hun i den store, med lyonske Silkemalerier betrukne Lænestol, lille som et Barn og bleg, helt puttet ind i sin hvide Kniplingskaabe, og med bløde Puder stoppet ned omkring sig. I den slapt nedhængende højre Haand holder hun en Bog.

Milevidt ud ligger Landet i Aftenskumring. Marker ved Marker, store grønne Strækninger med Vaarsæd. Smaasøer med Aftenhimlens Farver paa det stille Spejl, og endeløse Gærder med slanke Popler.

En Blomsterkumme, incrusteret med Cameer fra Wedgewood, staar midt ude paa det grønne Gulvtæppe, fyldt med en duftende Klynge blaahvide Hyacinther.

Lige da Prinsen kom, havde hun i en Fart stukket den Bog, hun læste i, ind under Tæppet. Det var Rousseau's Confessions. Han lagde Mærke dertil og spurgte hende om, hvad det var for en Bog. Hun bøjede sit Ansigt lige ind imod hans og saa' paa ham med sine store, troskyldige Øjne. Saa sagde hun ganske langsomt: „Aa Du! det er Lessing's Emilie Gallotti."

* * *

Den en og tyvende Juni atten hundrede og seks formæledes Prins Christian Frederik af Danmark, i Ludwigslusts Slotskapel, med Prinsesse Charlotte Friderique af Mecklenborg-Schwerin.

Hofpræsten talte længe og salvelsesfuldt om den ægteskabelige Kærlighed. Livet, sagde han, fik en Mangfoldighed af Glædestimer, hvor Ægtefæller levede efter sindig Dyds enige Grundsætninger, en Frydskæde af blomstrende Timer, thi det var fra Hjærtet, at Livet udgik. Tilsidst løftede han sine benmagre Hænder velsignende og udbrød ekstatisk med den vise Salomo:

„Ja, held den Mand, der har en god Hustru, hans Dages Tal bliver dobbelt."

Hs. Durchlauchtighed Friedrich Franz var meget misfornøjet med denne Slutning, men Hertuginde Louise fældede mange og stilfærdige Taarer.

* * *

Prins Christian og hans Gemalinde tilbragte Resten af Sommeren i Schwerin. En lang Række af straalende Fester var denne Tid; men da det begyndte at lakke henimod Vinteren, blev Slottet i Plöen sat i Stand til at modtage det unge nygifte Fyrstepar; thi den første Bestemmelse om at tage til „Tvillingrigernes Dronning, det højtaarnede Kjøbenhavn" lige efter Formælingen, blev straks opgiven, da det danske Hof havde forladt Hovedstaden og var rejst til Holsten paa Grund af Krigsbegivenhederne i Tyskland.

En Novemberaften kørte Karetherne frem foran Plönerslottets mosgrønne Trappe. Holstenske Bønder havde samlet sig nede ved Æresporten i

en forskræmt og forlegen Klynge. Mængder af landlige Buketter blev overrakt Prinsessen, idet Karethen holdt stille; og da det mørknedes antændtes vel hundreder af Begkranse ude langs Søbredderne, som blodrøde Karneoler omhvirvlede af osende Røgskyer. Lys ved Lys tændtes dér langt ude langs med Skovbrynene, og de nærmeststaaende Træstammer tegnede sig som mystiske, indfiltrede Koraller imod den mørke Baggrund. Oppe paa Højderne lyste Baal og Bavner, som sære Troldskikkelser kom Mændene til Syne foran den røde Ild, hver Gang Dynger af Kvas kastedes ind i Flammerne. Paa Slottets Altan staar Prinsen og Prinsessen, Sangen nede fra Slotsgaarden toner op imod dem; Charlotte Friderique ser trist og bedrøvet ud, og der er et underlig fraværende Udtryk i hendes Øjne. Sagen er, at hun er inderlig ked af at skulle bo her paa dette afsidesliggende, øde Slot, og det en hel Vinter. Ak! hvor sørgeligt Livet dog er! Hvor skal hun dog holde denne Vinter ud? Ingen Komedie eller Maskerade. Hvem skal hun gøre Visite hos og soupere galant hos, ikke Spor af Løjer mer, ikke saa meget som en lille rask Hopvals eller en lystig Engelskdans. Det er med dyb Sorg, hun tænker paa de glade Dage i Schwerin og Ludwigslust, de muntre, frie Ungpigedage, og hun faar en uhyre Lyst til at give et højt skingrende Skrig fra sig. — Da saa Sangens Toner døde hen, da Altandørene var lukkede, og de tunge Gardiner trukne for, brast hun ud i den vildeste Graad. Prins Christian trøstede saa godt han formaaede, men til ingen Nytte, stærkere og stærkere græd hun, og det var ham det umuligste

at forstaa, hvorfor, vel sagtens var det Træthed og Overanstrengelse efter Rejsen.

Nede fra Dansepladsen bares Lyd op af Lystighed og Tummel, Trampen og Raaben; det knagede og bragede i Bræddegulvet under de dansendes Trin, og forvirret Brus af hæs Sang og højrøstet Tale bølgede i Luften sammen med Violinernes falske Skratten. Pludselig kom der en Stilhed, hvori man kun hørte Dansens taktfaste Bevægelse, det lød som om der tærskedes inde i en Lo, saa klappedes der i Hænderne, og Skriget og Skraalet vendte tilbage med Klirren af Glas og Svuppen af Propper.

Da Prinsessen ikke kunde græde mere, stillede hun sig hen bag Gardinerne og stirrede nysfigen ned paa de dansende. Hun bed og sled i Hjørnerne paa sit vaade Kniplingslommetørklæde, og hun maatte stadig tørre Duggens Em bort fra Ruden. Saadan stod hun længe bedrøvet og stille; ganske svagt begyndte hun nu, men kun ganske svagt, at vugge sig frem og tilbage, i Takt til Dansens Toner, hun trippede lidt frem og tilbage, nynnende Melodien med, ganske lidt løftede hun op paa den svanedunskantede Silkekjole og saa' med usigelig Tilfredshed paa sine bittesmaa, skøntformede Fødder, stod en Stund saaledes i salige Betragtninger og gik saa ind ret fornøjet og munter i Sindet.

— — —

Dagene tager mere og mere af. Der er ingen Sol paa Himlen, og om Natten ingen Stjærner. Tusmørket indhyller alt i en graa Halvnat, og tidlig paa Eftermiddagen tændes Lys og Lamper

inde i Plöen og oppe paa Slottet. Den ene Dag gaar som den anden i jævn, graa Ensformighed.

Det gamle Aar ender, det nye Aar gryr, og Husguderne er forlængst dragne bort fra Slottets Arne.

Den stille Vintertid er saa omsider omme.

Prinsessens førstefødte er død kort efter Fødselen; den lille fløjelsbetrukne Kiste staar nu nede i det hvide Slotskapel, hvor Medlemmerne af den plöenske Hertugfamilie sover den evige Søvn. I Række paa Række staar Kisterne dér, og Støvet samler sig paa Laagenes Fløjl som et tæt, fint Spindelvævsslør; men oppe i de høje Vinduers Karme ligger Solen nu atter, lidt bleg og hvid endnu, spæd kun og fin i Farve, men det er Vaarsol, og Løvspring er atter i Vente.

* * *

Aaret gaar, Krigens Tid er inde. Kronprinsen har været i Kjøbenhavn, er rejst skyndsomt igen med Kongen over Odense.

Hvad skal det blive til, hvorledes skal det dog ende?

I Aftes, den første August, er en engelsk Kanonbrig sejlet ind paa Helsingørs Rhed, og Divisioner af den engelske Flaade kommer nordfra ned gennem Kattegat. Solen blinker henover Stavnenes gyldne Gallionsfigurer, Vinden udspænder de hvide Sejl, Admiralskibets blaa Banner vajer paa Stortoppen.

Det gaar som en Løbeild ned til Kjøbenhavn „Engelskmanden er der! Engelskmanden er der!" nu gælder det Danmarks Ve og Vel. Hovedstaden er i Fare.

„Dagen" bringer et Opraab fra Kronprinsen:

„Medbrødre! efter at have bragt alt i den Orden, som Tid og Omstændigheder bød, iler jeg til Armeen for med den, saa snart muligt, at virke til mine kjære Landsmænds Vel, dersom ikke snarlig Omstændigheder indtræffe, som kan afgøre alt paa én efter mit Ønske ærefuld og fredelig Maade."

Frederik C. P.

Kjøbenhavn ligner en Myretue, der er rodet op i. Det stimer med Mennesker i Gader og Stræder, paa Torve og Pladser, paa Trappegange samles Tjenestepiger rundt om fra Nabolaget for at konferere om, hvad der bør gøres til Statens Tarv. Trommen gaar ned gennem Gaden, alle Mand kaldes til Vaaben og Militær rykker op. Nede paa Hjørnet af Østergade og Kjøbmagergade er der sort af Mennesker, der studere General-Major Peymann's Opraab til Kjøbenhavns Borgere, og uvilkaarligt rettes Blikket imod Nord, for det er jo derfra, at alt det skrækkelige skal komme. Blege og forlæste Studenter iler grebne af Fædrenelandskjærlighed op til Studiegaarden, hvor en stor Skare af Kammeraterne allerede har stillet sig op foran Porten, utaalmodige efter at komme ind og blive indskrevne paa Listerne; thi der exerceres allerede ude paa Fælleden af Livjægerne og det næsten hele Dagen. — Hadet imod det tyranniske og overmodige Engelland er stort og luende hos store og smaa, og alle som én er besjælet af en ædel Fædrenelandskjærlighed og Følelse for Nationens Fremtarv og Hævdelse af

Danerfolkets Nationalskhed og Selvstændighed overfor Kong Georgs stolte Britter.

— — —

Dagene gaar. Livjægernes ærefulde Træfning ude ved Vibenshus har fundet Sted, der gaar Rygter om, at Dupuy har kæmpet med en Snarraadighed og Conduite, der har forbavset alle. Al Tale drejer sig ellers om de fjendtlige Bombarderer, der har lagt sig norden for det nordre Kalkbrænderi, om Batterierne ved Svanemøllen, om Kanonbrigger og Kanoncerchalupper.

Kjøbenhavn er som i Feber; alle disse Krigens Rædsler, der nu forestaa! Vognlæs paa Vognlæs med alskens Indbo, Møbler og Sengeklæder kører Dagen lang ud gennem Vester- og Amagerport; der lukkes med Skodder og Slaa for Dør og Port, der gemmes og lukkes ned i Kister og Kasser, alt det gamle arvvundne Sølvtøj vikles omhyggelig om med Tøj og Tæpper og forvares i Skabe og Skrin. Nede paa Gaden lyder Mængdens Fodtrin som en hul Drønen, og ridende Politicorps sprænge af Sted, saa at Folk hujende splittes til alle Sider. — Bygningerne paa Nørrebro, Egypten og Glacieholmen er forlængst stukne i Brand.

Kolonne paa Kolonne rykker op.

— — —

Gambier og Cathcart's Opfordring til at udlevere den danske Flaade til Kongen af Engelland er bleven afslaaet paa det bestemteste. — Om Aftenen ligger Byen i Uhyggens frygtelige Taushed, man venter i Angstens Spænding paa at Ødelæggelsen skal begynde. Gader og Torve er nu paa én Gang blevne menneskетomme, stille og fredelige i det hvide Maanelys.

— — —

Bombardementet paa Kjøbenhavn er begyndt; det er Onsdag Aften den anden September henad Klokken syv. En lille, urolig lysende Ildkugle flyver i en skraa Bue over mod Stadens venstre Side, — som et Stjærneskud. Et Øjeblik ser det ud som om den staar stille højt oppe i Luften, men den borer sig frem og daler i en skraa nedadgaaende Linje. En fjærn Raslen, et dumpt Knald, en Blafren som af Ildsluer, der slynges i Vejret, saa er alt igen stille, kun er der dér ude paa Himlen en svag, rød Skimren, en urolig Skiften af Lys og Skygge, som blæstes der i en uhyre Blæsebælg, og Skorstene og Tage tegner sig efterhaanden mørkere og mørkere, tilsidst kun som sorte Silhouetter imod Himlen, der lyser i en teglstensrød Farve. To Brandraketter staar saa pludselig hen over Luften, de løber en Stund parallelt, viger saa ud fra hinanden og piler lige lodret ned med en svag, sugende og sydende Lyd. To Huse brænder nu oppe paa Nørregade, Røgsøjler vælter i Vejret, lodret op, med voksende Styrke. En Regn af Ildgnister følger Røgen et Stykke, men dør snart hen som en Stjærneregn, der falder blødt ned over Tagene. Brandvogne stryger ned gennem Gaderne, Ildskæret vokser, Bomber, Ildkugler, Brandpile og Brandraketter gjennempløjer Himlen i alle Retninger, støder mod hverandre og eksploderer højt oppe.

Kjøbenhavns vestre og nordre Side brænder. Uden for de brændende Huse staar smaa skrækslagne Klynger, grædende Kvinder med Børn paa Armene, og Mænd der læsser det reddede Bohave paa Trækvogne.

En fjendtlig Kolonne, der er rykket ind paa Vesterbro, bliver modtaget med en Regn af Kardætsker fra Schakkens Bastion. Stormklokkernes angstfulde Klemt fylder Luften, men Frue Kirkes malmfulde Klokketoner overdøver alle andre, alvorligt manende ringe de Byen til Grav.

Endnu en Rædselsnat igennem synger Klokkerne ud fra Glamhullerne over den brændende By.

Da gaar der som et Veraab gennem Staden.

Vor Frue Kirkespir er skudt i Brand. Som en hvidglødende Knivsod sidder en Brandpil oppe i den svimlende Højde, den har haget sig ind mellem Sprinkelværk og Sprosser. De tre Guldkroner flammer øverst paa Spiret i Ildens røde Strejflys, Røghvirvler vælter ned gennem Glamhullerne og snor sig i lange side Spiraler henad Kobberets grønne Ir, slikkende sig frem Tomme for Tomme. Træværket er i Brand.

Det er, som viste der sig et Himmelsyn, et Flammehav, en kogende Ildsø. Det klemter i alle Stadens Kirker, rappe, hurtige Slag som galdt det Livet.

Et Tordenbrag.

Spiret er styrtet ned over Kirkens Tag, har søndret og sprængt alt. Glødende Strømme af smeltet Kobber og Malm koger ned gennem Kirkens aabne Hvælvinger, baner sig Vej ind til de ældgamle Sarkofager, æder sig op ad de ærværdige Epitafier og sluger med smaa Knald den ene møre, støvede Fane efter den anden, der hænge paa de høje Piller i Bundter og Rækker. Grave, som Aarhundreder ere gaaede hen over, brager sammen, Støvskyer staar i Vejret og hvide Knogler og Ligklæders Rester kommer til Syne i

Ildens Skær. Guldbrokades Messehagler kroger sig sammen med en sukkende Lyd og svinde ind til forkullede Rester; gyldne Kirkeskrin og farverige Malerier dør bort i Ildens Favn, Orgelpibernes lange Registre bøjer sig sammen med en dyb Nejen som krumme Spaaner, vrider sig derpaa rundt i svære Bugter, ret som fantastiske Ildorme, der i fortvivlet Kamp for Livet kæmper indbyrdes og knuder sig sammen i rasende Bundter.

Langt borte gjaldrer Fjendens jublende Hurraraab.

— — —

Mandag Aften kapituleredes. Proklamationer om Fredens Nødvendighed oplæstes og uddeltes.

V

Flere Maaneder er gaaede nu, og Prins Christian og Prinsesse Charlotte har taget Stade paa Amalienborg i Arveprins Frederiks Palais.

— — —

Det er en Formiddag tidlig paa Vinteren. Lys tændes i alle Gemakker foran de høje Pillespejle og paa Marmorkaminernes slebne Gesims. Dér ude sner det, lydløst og tæt. I Timer daler disse Myriader af Snefnug lige lodret ned, uden at svingle eller danse i Luften; det er, som laa der bestemte Punkter, der netop skulde træffes. De kliner sig op ad alt, op ad Vindusrudernes Krystalblomster, og op omkring de høje Altandøre. Tagenes viltre Rococoengle, Statuerne og Vaserne pudres helt til, og ude paa Pladsen er Frederik den Femtes Rytterstatue behængt med et tungt Snedække, der nu og da skrider ned, saa at det støver fint op til alle Sider. Henne i Marmorkirkens sørgelige Ruin ligger Nicher og de gabende Vindusaabninger drivende fulde,

Kapitælernes Acanthusløv pranger med hvide Sneblomster.

— — —

Fra den tidlige Morgenstund har det ganske Palais genlydt af en Scene i stor Stil mellem Prinseparret; men nu er Stilstandens dybe Fred indtraadt; en Dør bliver lukket noget haardt i, og fra Prinsens Bibliotheksværelse bæres Lyden ned af hurtige Skridt, op og ned ad Gulvet, frem og tilbage, og det i én Uendelighed. Baron Didelot har maattet gaa med uforrettet Sag, efter at have ventet inde i Forgemakket mindst en Time, han saa' ikke videre oplivet ud, da han gik. Der hviskes endnu mellem Tjenerskabet i Prinsessens Forværelse, dæmpet og lavmælt fører Kammerlakej Meyer Ordet: „Det bliver voldsom plaisir! Didelot var rasende, og saa tænke sig han møder Bourdeaux nede paa Trappen. O, det var charmant, kære Bourdeaux! — I skulde have set ham, han rystede formeligen af Vrede, saa svindel som han var. Je suis dans un cas extraordinair, kære Bourdeaux. Ah, mon dieu, comment? siger Bourdeaux saa, han blev helt altereret. Comment? Comment? Man har ikke villet modtage mig, siger Baronen saa, her kommer jeg for at gøre Hs. Højhed og Gemalinde min Cour, jeg venter, jeg ennuyerer mig forskrækkeligt, saa kommer omsider Bille ud fra Hs. Højheds Gemak. Mon cher, Baron, Hs. Højhed har faaet Forfald, et pludseligt Ildebefindende, han beder Hr. Baronen komme igen ved første fejelige Lejlighed, muligens én af de første Dage. Obligeant Nonsens, tænkte jeg straks, men Gud være lovet, jeg havde bon sens nok til ikke at

miste min présence d'esprit. Hvad sker saa, i Døren møder jeg en Lakej, Hds. Højhed Prinsessen spørger jeg saa efter. Mennesket bliver rød, jeg ser jo frappant, at det er Undseelsens Embarras, han bukker og siger en utroligen Hob om at Hds. Højhed malheureusement har slem migraine. Jeg gik, men de kan vente længe paa mig, ja, de kan. Jeg rører mig ikke af Stedet, førend den mig skyldige contra Visite har fundet Sted."

Meyers Efterlignelsestalent vækker almindelig Beundring.

Prinsen ringer.

Kammerjomfruerne Torp og Chretschmer staar og stikke Hovederne sammen ovre ved de store Dækketøjsskabe, der diskuteres om, hvordan det egentlig begyndte. Jomfru Klementine Torp ryster sine hvide Kappehængsler og sér indigneret ud, den stramme Mund, der sér ud, som var den trukket igennem med en Ritraad, lukker over store og meget vigtige Hemmeligheder.

De to Hofdamer, Komtesserne Güldencrone og Vedelsberg, have trukket sig tilbage til deres egne Apartementer; de sukker dybt over den huslige Misère, saa falder de i sørgelige Tanker over Julen, der staar for Døren. De tørrede Roser og Lavendlerne dufter henne paa Kaminpladen, Ilden lyser flakkende ud over Gulvtæppet.

Prinsessen er begyndt at synge. Lange Rækker af Passager, Triller og Roulader perler i Vejret, lige op imod det høje C, der tages med et spædt lille Skrig. Tonerne strømmer ustanseligt ud fra det lille Boudoir, en Trilren og Kvinkeleren

uden Lige. En halv Time gaar; Prinsessen bliver ved med en utrolig Energi og Iver, det er tydeligt at mærke, at det er paa Dril; hun synger forfra og forfra paa det samme, det runger ud igennem alle Gemakker, giver ligesom et Sæt i det gamle, ærværdige Palais. Hofdamerne ryster betænkelige paa deres graa Hængekrøller og lader Sytøjet hvert Øjeblik dale langsomt ned i Skødet, naar Skrigene dernede bliver altfor forfærdelige. De silkestramme Lakejer smiler overbærende og trække paa Skuldrene, alle véd jo, hvad det betyder, naar Hds. Højhed tager fat paa Rouladerne. En lang, skingerlys Tone, der med ét knækker over, faar Latteren frem, det dirrer og klukker ganske svagt i alle Kroge, saa høres Prinsens Dør gaa ovenpaa, alt bliver stille.

Prinsessen er hørt op med at synge.

Hun strækker sig saa lang hun er paa den grønne Silkekanapé, trækker det ene Ben op under sig og kniber Øjnene sammen, en kildrende, vellystig Fornemmelse af Træthed løber gennem Blodet, det prikker svagt ude i Fingerspidserne, hun presser dem ned mod den kølige Silke, det svaler, som en kold Sugen. Der flimrer et Støvgran højt oppe, hun følger det med Blikket, saa langsomt som det stiger midt i Kaminildens Lysstrime, ganske svagt drejer det, vugger op og ned, helt op imod Loftets blaalighvide, ligesom henaandede Stukatur. Hvem der nu kunde rejse sig! Hun føler Lyst til at naa den hvide Syring dér henne i Vasen, men indser godt det umulige i at faa løftet sig. Armen strækkes ladt ud imod Grenen. Nej, det gaar ikke. — Som den Silke-

hynde dog er lækker at ligge paa, som kølige Blomsterblade, og saa denne vidunderlige Træthed.

Prinsen staar midt i Boudoiret.

Hun har slet ikke hørt ham gaa med Døren, nu hun ser ham, forbavser det hende egentlig heller ikke — sér blot paa ham. Øjnene, halvtlukkede, vendte imod ham, se lidt søvnige ud. Armen er skudt ind under Nakken, Benet glider lidt efter lidt ned. „Jeg ønsker ikke, Charlotte, at Du optræder med Dine Sangevolutioner til hele Husets Moro, hverken for min egen eller for Din Skyld, men for Omgivelsernes!"

Det blev sagt kort og bestemt i en lav, næsten hviskende Tone.

Hun sér blot paa ham, Munden staar svagt aaben.

„Jeg kan ikke nok gentage for Dig, at Dine vocale Ydelser langtfra tryller Øret, særlig ikke naar Du har spændt Dig op til de højeste Toners Irgange, mig i det mindste forstyrrer Du — —."

Hun sprang op med et Sæt, det løsnede Livbaand gled ned paa Gulvtæppet.

„Dér har vi det, det er Dig, og Dig, og Dig det drejer sig om, Dig og ingen anden, men mig! har Du ikke saa megen Agtsomhed for som saa! Du regner mig for det mest ubetydende, der tænkes kan, Du med Din evindelige Irettesætten og Belæren, nu si'r jeg Dig én Gang for alle, keine Vorwürfe! maa jeg være fri, maa jeg være fritagen for alt det dumme Spraderi. Du plager mig, pla—ger mig Dag ud og Dag ind med Dine Foredrag og sære Konstord, Du bist ein Mensch ohne Gefühl; jeg forstaar det ikke, hverken kan eller vil, jeg knuser alle Dine Concylier og river

Dit Herbarium itu, hvis Du plager mig mer. Ja, det gør jeg. Du maa gærne kalde mig for den dummeste Strutsfugl og Garderobepige paa hele Jorden, værsgo! jeg kehrer mig ikke Spor derom, jeg faar Hovedværk og Ørepine blot af at høre paa Dig. Du kan ikke se mig uden at plage Sjælen halvdød ud af mig. O! Du grausamer Mensch."

Hendes Stemme lød hæs og halvkvalt af Graad.

„Men kæreste Charlotte, tag dog mod Raison!"

„Nej, jeg gør ikke! Hvorfor skal jeg altid mærke, at det er mig, der er den underlegne. Min Cultivation og Comportement er god nok. Du behøver ikke at gaa der og proppe mig Ørene fulde af al den tossede Videnskabelighed, som om jeg var en sølle Fattigbøsse, man kan komme al Ting i. Man skulde tro, at Du har opbudet alle Dine Kræfter for at være mig til Ubehag. Jeg maa ikke synge, ikke sidde saadan, ikke spise saadan, ikke le og tale saadan, jeg kan ikke ha' min Formiddagsslummer i Fred. Mit Anlæg og Gemyt er nu én Gang medfød, maa jeg være i Fred! Hvorfor kommer jeg hverken paa Comedie eller Masquerade? Jeg keder mig her, ja, det gør jeg, her er mig højst kedsommeligt og ubequemmeligt, saa maa Du sige, hvad Du vil, jeg bryder mig hverken om Din eller andres Haaning!"

Hun smækkede Døren i og gik.

Prins Christian var desværre snart vant til den Slags pinlige Optrin.

De første to Maaneder efter Ankomsten til Kjøbenhavn havde helt været optagne af Fester

og Selskabelighed; men hvor tit og ofte havde han ikke siddet ved Taflet i Skræk for at hun skulde compromitere sig. Saadan som hun sad og lo og snakkede ved Bordet, højlydt, saa at alle kunde høre det. Hoffets Herrer og Damer fandt, mærkværdig nok, at det klædte hende. Kronprinsen sagde, at det var den pudserligste Prinsesse han endnu havde set i sine Levedage. Kronprinsesse Maria var ogsaa straks indtagen i hende, og der kom virkelig en Tid for Prinsen, hvori al Ængstelse forsvandt; med en vis Stolthed indførte han sin lille, muntre Gemalinde i de adelige Familier, der kappedes om at invitere Prinseparret. Baade hos Ernst Schimmelmann, Reventlows og Chr. Bernstorff samledes alle i en stor Kres udenom Prinsessen, naar hun med sin lattermilde Stemme og sine pudsige Gebærder fortalte en morsom Historie. Han havde selv blandet sig mellem Tilhørerne, der rigtignok ofte kun bestod af Herrer, Damerne forsvandt, naar Historien kom henimod det, der smagte af det piquante, og han havde selv let ganske højt, hvad enten hun nu fortalte om den, snart i hele Europa berømte Emma Hamilton, om hendes Ekstravagancer og Forhold til Admiral Nelson, eller om Prinsessen af Wallis, den arme Caroline af Braunschweig, der gav den europæiske Sladder saa meget at bestille. Der var nu ogsaa den morsomme Anekdote om Lady Fitzherbert, den var nu virkelig ypperlig, men Prinsessen vilde paa ingen Maade fortælle den, hun pirrede blot Nysgerrigheden ved at lade forstaa, at den var mageløs dejlig, og saa lo hun saa hjærteligt, at hele Selskabet brast med ud i Latter.

Prinsen sad paa Kanapéen; han kunde tydeligt høre, at hun inde ved Siden af ynkeligt beklagede sig for én af Hofdamerne; enkelte Ord opsnappede han i Farten som „en rædsom Allarm", „en Balladekatastrofe" og lidt efter „denne hans usalige Fornærmelyst".

Han rømmede sig.

Samtalen derinde døde hen i Hvisken og Smaamumlen. Saa lød det ganske højt, det var let at mærke paa Tonefaldet, at det skulde høres:

„Ja, naar han immer beklager sig over, at min Sang ikke er god nok, hvorfor i Alverden faar jeg saa ikke en Syngelærer; tror min Gemal maaske, at hans umorsomme Correction gør det bedre?"

Han rømmede sig stærkt. Saa gik de.

Han tog hendes Livbaand op, det duftede saa fint; denne ubestemmelig fine Duft, der hang ved hendes Kjoler, sad i hendes Haar, og som han kendte saa godt. Han blev helt beklemt om Hjærtet; denne Duft, som en solkær Blomsts. Mest sig selv ynkede han dog, han havde i den sidste Tid ikke været helt fri for at lægge sig en Martyrglorie om Hovedet, at kanonisere sin egen Person. En selvbehagelig Medynk groede i Vejret, som en Urt med stærk og bedøvende Duft.

Han rejste sig op. Bordet laa overdænget med Bøger, alt laa hulter til bulter, Bøger af Kotzebue, Iffland og, tænk — at hun virkelig gad læse det Juks af Lafontaine „Quinctus Heymeran von Flaming", Roman i fire Bind, og saa var hun min sandten ovenikøbet helt inde i fjerde Bog, han gættede sig dertil, thi først fra Side

otte hundrede af var Siderne helt hvide, og der var store Æselsører hist og her; og det sad hun her og fyldte sin Hjærne med, den der havde saa megen nyttig Boskab fornøden; — saa faldt han i Tanker. Det havde altid forekommet ham, at der i hver en Menneskesjæl, helt nede i Dybden, hvis der da i det hele taget var nogen Dybde, klang en Tone, der vel var værd at lytte til; thi havde man først én Gang hørt en saadan, saa kunde man jo altid stemme sig selv saaledes, at der blev Samklang, og ikke skærende Mislyd. Han havde Evnen, følte han, at stemme sin Sjæls Tone, og det maatte vel være en Æolsharpes, sammen med mange Sjæles. Dér var nu Hertuginden; en lystelig, munter, evig trilrende Fløjtetone; og Kronprinsessen, Violinens ætheriske; og Kronprinsen, Trompetens Klang; Schrödersee, Valdhornsfanfarer, og saa alle disse mange Mennesker med banale Klavecintoner; men Charlotte da? Ak! det var Trommehvirvler. Hvad var dog herved at gøre? Thi hvor kunde der være Tale om Samklang; og saa det, at hun, der havde Interesse for Musik, som sværmede derfor, at hun havde saa tør og klangløs en Sjælstone; — og saa vilde hun have Syngelærer, Lærer i det musikalske; men han, han, hendes Mand, han der vilde forsage alle Jordens Instrumenters Toner, naar blot han én Gang, én Gang fik at høre den lille, længe ventede, men aldrig hørte Tone, der bragte Livets Samklang ind. — Han kom til at tænke paa sin Moder. Hans Moder — og Charlotte. Ja hun, den forlængst døde, hun alene af alle Kvinder bevarede Livets Orgeltoner rene og klare til Dødens Dag, og hverken

kom der indsmigrende Fløjters leflende Toner, heller ikke det skrigende, raptklingende, Fanfare-overdøvende eller smaaborgerligt klimprende. Det var nu slet ikke det, han mente, at være saadan en ægteskabelig Positivspiller, der blot drejede paa et Haandtag, for at faa sine egne Melodier frem, og det evig og evindeligt, nej, det han længtes efter var det, i stille Timer at lytte i sit Hjærtes knælende Andagt til det sjælsmusikalske, det der blændede Øjnene med Taarer, det der lagde Haand ind i Haand, det der fik Læben til at skælve.

Hvor Sneen dog falder derude. Alt det, der er mørkt, bliver lyst, og det lyse bliver endnu hvidere. Al Larm dør hen. Her inde i Gemakket er der en Stilhedens Fred, Kaminilden lyser ud over Tæppet.

* * *

Nu er det ved Juletid; det er Aften med Stjærnehimmel; der er Stjærner som gyldne Lys, og der er Stjærner saa hvide som Sølv, blaanende som blege Saphirer og rødnende med Farver som ingen Jordens Ædelsten ejer. Og i fjærne, gyldne Taager stimer de sammen som Stjærnebaal; ogsaa enkeltvis i ensom Storhed med umaalelige Rum til alle Sider ses Kloder, tungsindige, og de stirrer over til de muntre Plejader, der danser i hedensk Nøgenhed; og saa er der langt nede paa Himlen forladte Stjærner, der blege vandrer egne Veje helt inde i andre Himle. Det er som om det drypper med Lys, funker og spruder, mens Farver ustanseligt veksler. Der er Verdener af Storhed,

ufattelig for Mennesker, som ligner tabte Slør, dem de grædende Hyader tabte, da de Haand i Haand, hvidklædte, gik ud over Himlen, og der er blinkende Taarer i Berenices Guldhaar. Der er smaa, smilende Stjærner, der ligger paa Himlens blaa Silkebolstre og nikker over til purpurklædte, tankerige, guldkronede, ensomtvandrende, men der er ogsaa Stakler, der gaar paa Gravens Rand, blaafrosne og sygelige i Glansen. — Ogsaa nede paa Jorden er der Lys, Menneskenes smaa Lamper og Lys, og der er mange af dem, der oser mer end de lyser; men de staar nu dér saa hyggeligt ned igennem Kjøbenhavns snehvide Gader, og der er saa langt imellem hver, at de slet ikke kan se hinanden, og de Mennesker, der skal ned paa Kongens Nytorv til Comediehuset, de kan heller ikke se, hvor Lygterne er henne, og saa spørger de Vægteren om Vej.

Dupuy skal optræde i Aften, Kjøbenhavnernes Kælebarn og Yndling, den vidundersmukke Sanger og Komponist Édouard Dupuy, i sit eget Syngestykke, Ungdom og Galskab. Han skal synge Ritmester Roses store Tenorparti. Folk begiver sig paa Vej i god Tid, for der vil blive forskrækkelig fuldt, der har været udsolgt længe i Forvejen, og Kongehuset vil give Møde. Der er Damer, der tramper af Sted i Sneen med store Pelsstøvler, og de ligner Byldter af Tøj, saa indpakkede i Shawler og Tørklæder som de er. Der er smaa Selskaber, der i al Gemytlighed har slaaet sig sammen om en stor Haandlygte, man ler og skriger op, hver Gang én er kommen ind i en Snedrive. En Kareth kører forbi, Seletøjet rasler, Lygterne straaler; Kaner klingrer af Sted,

men lidt efter bliver der mere og mere stille og menneskefomt, nu og da haster en forsinket Herre og Dame af Sted med et stort Aftryk af en Snedrive paa Ryggen; tilsidst er Vægteren ganske ene, han ser op til Lysene indenfor Ruderne paa Comediehuset, og han ser op imod Stjærnerne. I det samme kører de kongelige Karether hen over Torvet forbi Giethuset, saa bliver alt igen ganske stille, og Viserne ovre paa Hovedvagtens Uhr drejer sig langsomt fremad. Saa synger han:

Naar Mørket Jorden blænder
og Dagen tager af,
den Tid os da paaminder
om Dødens mørke Grav.
Lys for os Jesu sød
ved hvert et Fjed
til Gravens Sted
og giv en salig Død.

* * *

Hele Huset brager af Klapsalver, en Klappen vedholdende og taktfast. Folk er i den højeste Begejstring, man har rejst sig op, jubler og raaber. Enthousiasmen nede i Parterret, hvor Studenterne residerer, og oppe i Høkerlogen, er ved at gaa over alle Grænser. Længe var den paa Kogepunktet, men nu bryder den frem som en Jubelstorm, der river alle med sig. Der er unge Mennesker, der staar op paa Bænkene og svinger med Lommetørklæder, de omfavner hinanden og

trykker hinandens Hænder, med store, straalende Øjne og glødende Kinder, saa er der en Kone oppe i Høkerlogen der taber en Pakke Smørrebrød; den farer som en Meteor ud i Theatret og klasker lige ned paa Knæene af en gammel, fin Etatsraad, men man ler ikke, man er begejstret. Dupuy har lige sunget sin store Arie, og man vil nu have ham frem. Hele Theatersalen er et bølgende Hav af Hænder, der bevæger sig op og ned, man hænger ud over Logeranden, kryber op for bedre at se, skubbes og puffes i de bagerste Rækker, og der er nogle, der græder, for de kan slet ikke se noget; helt oppe i Galleriet er der et Barn, der skriger og skraaler af fuld Hals.

Endelig gaar Tæppet op, Musiken, der har begyndt at spille, forstummer.

Lidt længe er Scenen tom, saa kommer Dupuy ind; høj, slank; hans Gang henover Scenegulvet ned til Rampen er hurtig og elastisk; men han ser trist og træt ud, bleg og nervøs er han, og hans mørke Øjne er alvorlige. Rampens Lys falder i en bred Straale op over ham, han bukker flere Gange og fører Haanden op mod Hjærtet til Tak for de enthousiastiske Tilraab; saa daler en Laurbærkrans ned for hans Fødder, han løfter den op med Anstrengelse, som var den uhyre tung og smiler overlegent, som haanede han denne Hob, der koger over i Begejstringens Hede.

Saa sang han.

Men hvor sang han ikke dejligt med en Jubel, en storstilet Stemmepragt, en sydlandsk Ildfuldhed.

Frisk, for at naa mit Maal jeg alt vil vove!
i Kamp med Argus Elskov sejre maa,
mig Haabets Rosendrømme love
at Lønnen for min Stræben jeg vil faa.
Jeg saa' Dig ej, Du Kønnets Smykke,
og dog mit Hjærte for Dig slaar,
blot Tanken om Dig er min Lykke
her i min Barm, dit Billed staar.
Jeg elsker Dig, jeg Dig tilbeder
selv Venus laante Dig sit Smil,
et Glimt af Dine Yndigheder
endnu forøge skal min Ild.

Ja! det var Ungdom og det var Galskab, det var Livsglædens Evoë. Det var som om Luften blev rød af Roser, som om Lysene dansede, og Sorgen den sortbeslørede gik beskæmmet bort.

Da han havde sunget Arien, gik han langsomt hen til højre af Prosceniet, vendte sig mod Kongelogen og bukkede dybt, der blev et Øjebliks lydhøre Taushed nede i Theatret, nogle Buketter kom flyvende gennem Luften, men idet han vilde trække sig tilbage faldt en Buket af lutter hvide Roser ned paa Scenen, i en stor skraa Bue kom den fra Logerne, føg hen over Gulvet med en let Raslen af Silkebaandene. Dupuy tog den op og tabte i det samme Laurbærkransen, som han noget nonchalant bar paa Armen, den laa nu igen for hans Fødder, og han traadte paa Sløjfens brede, hvide og røde Atlaskesbaand.

I Mellemakten vendtes alle Blikke imod den kongelige Loge, der var stærkt oplyst af svære,

hvide Vokslys, der ovenpaa høje Sølvgueridons var anbragte i ellevearmede Chirandols. I de tre forgyldte Lænestole, betrukne med rødt Fløjl, der var stillede frem i Logens Forgrund, sad, længst til højre, Hertuginden af Augustenborg, saa Prinsesserne Juliane og Louise, lige bag ved Hertuginden sad Prins Christians Gemalinde. Efter første Akts Slutning havde hun byttet Plads med Prinsesse Louise. Støjen og Lyset gjorde hende nervøs, og hun sad nu helt hyggeligt her, gemt for Publikums Blik. Hverken Kongen eller Prins Christian var i Theatret.

Tæppet er gaaet op for sidste Akt.

Prinsesse Charlotte sidder der bleg og hvidklædt op imod Væggens røde Fløjl; hun har lukket Øjnene og bøjet Hovedet tilbage, saaledes at Ansigtet helt ligger i Skygge. Hun ser træt og anstrengt ud og famler febrilsk ved Viften, der ligger i hendes Skød. Saa aabner hun Øjnene, de er underlig blanke og store, hun bøjer sig let forover, sér ned paa sine hvide Atlaskessko, tæller Rosetternes stribede Læg, griber sig saa op til Brystet, rejser sig omsider ganske sagte op, og gaar meget forsigtig, for ikke at gøre Støj, ind i Logens lille Sideværelse, hvor Lys dosigt brænde foran et langt, ovalt Spejl. — Midt ude paa Gulvet staar hun, stirrer paa Lysene, slaar mekanisk Viften op og i, og giver sig saa til at nynne til Musiken derinde, vuggende sig frem og tilbage i Takt til de indsmigrende Toner. Med ét farer hun sammen, staar som groet fast, foroverbøjet, lyttende med store, straalende Øjne, Brystet bølger op og ned, og den højre Arm er afværgende strakt ud til Siden.

Nu synger han derinde. —

Hun skælver let, naar Violinens Toner stiger; om hendes Læber ligger der et stille fraværende Smil. Det hvide Perlecollier bevæger sig umærkelig svagt paa hendes Bryst. Det er som om en henrykt Bedøvelse har grebet hende, en Trolddom har betaget hende, de flittrende Fløjtesuk gør hende endnu blegere, det toner og klinger med Strenges Bæven, drømmer dybt nede i Violoncellens Toneskygger, og skønnere lyder hans Stemmes Fylde.

Dér inde fra Salen føres nu et Brus af Latter op, et Latterkor, og det forbavser hende et Øjeblik, at hun er saa bevæget, da det jo dog kun er et Lystspil. — Et Lystspil er jo det hele, Ungdom og Galskab, hun ler selv over sin Barnagtighed og gaar igen ind i Logen.

— — —

Da hun var kommen tilbage til Amalienborg lukkede hun sig inde og vilde ikke se nogen for sine Øjne. Hun havde sat sig ned paa en lav Puf ved Kaminen, og dér blev hun siddende en Time igennem uden at røre sig ud af Stedet. Viften holdt hun i Haanden, Theaterkaaben laa endnu om hendes Skuldre. Hun vilde rejse sig, men kunde ikke, Kaabens Baand strammede, saa det gjorde ondt, men hvorledes raade Bod herpaa, hvorledes løfte Armen i Vejret.

Saa slog Uhret, og hun rejste sig.

Hun gik over i det røde Silkegemak og begyndte at beskue sig selv i det brede Spejl, hun stod dér lænet mod en Gueridon og saa' interesseret paa Spejlbilledet. Ikke en eneste Tanke var der, kun denne langttonende Syngen for det

højre Øre, der brændte som Ild. Jo mere hun saa' paa sig selv der inde i Spejlet, des mere fremmed blev hun for Billedet, tilsidst kendte hun det slet ikke. Det forekom hende, at det sang inde i det Lys dér paa Bordet. Hun lyttede. Jo vist sang det inde i Lyset, lige inde i den blaa Kærne af Flammen, eller maaske var det ovre i Væggen; som om en Græshoppe sad indenfor Tapetet og gned paa Vingerne, ganske sagte, ganske sagte, som en Gniden paa en stram Streng. Det sang, sang, sang; hun maatte gaa op og ned, op og ned. Men den Tapetblomst dér sad jo skævt, helt skævt, hvor Prismerne klirrede irriterende.

Længe stod hun grundende — — — løftede saa sine hvide Arme i en stor afmægtig Bue — — — og gik.

Dér ude ligger Slotspladsen blændende hvid, en Sneørk. Højt oppe sidder den tankefulde Nat paa Maanens Solvstol.

Længe stod hun fortabt og saa' op mod de knitrende Stjærner; der laa en Bog paa Bordet, en Digtsamling af Staffeldt; hun havde staaet som i Drømme og bladet i den, det maatte være Gemalens. Hun slog op paa Maa og Faa; et Digt „Til Lykken" fængslede et Øjeblik hendes Opmærksomhed:

„Du, som Længselen tidt kalder med bange Raab,
Siig, hvor dvæler dit Fjed? Boer Du i Bjærgets Kløft
hvor med rugende Vinger
Natten vogter det gamle Guld?

Blive, længes og dø byder os Skæbnens Bud —
Lykke, er du et „Sagn“ om en forsvunden Tid?
eller er du en „Spaadom“
om et saligt Elysium?

* *
*

Doberan, 1. Jan. 1808.

A Votre Altesse, Charlotte Frédérique.
Princesse de Danemark et Norvège.

Med den dybeste Følelse af Hengivenhed for Deres Højhed, og med et Hjærtes frydefulde Deltagelse for Deres Højheds Lykke og Fremtarv, er det, at jeg, Deres Faders, Monseigneur's, gamle prøvede Tjener, paa Aarets første Dag henvender mig til Dem, Princesse, nedbedende Himlens Velsignelse over Dem for det kommende Aar. Naar disse Linjer ankomme til Danmarks Hovedstad, er jeg ikke mere ved Deres Hr. Faders Hof, i det Dem saa kære Barndomshjem, og ogsaa for mig saa minderige Fyrstehjem, hvor jeg saa Dem, Princesse, vokse op, munter og fro som Himlens Fugle, spredende Fryd og livsalig Glæde, hvor De kom hen, og varmede mit gamle, kolde Hjærte, der, vær forvisset derom, Fyrstinde, altid i Livets Med- og Modgang, helt og fuldt tilhører Dem. Nu, De er borte, er der stille, og ogsaa, ja misforstaa mig ikke, tomt og øde her paa Ludvigslust, thi hvor er nu den muntre Latter henne i Salene, og hvor den glade Sang, og naar nu Foraaret kommer, for hvem skulle saa Blomsterne dufte, naar De er borte. Jeg føler mig gammel og svækket nu, og Hertugen, Deres Hr. Fader,

har fuldt ud billiget, at det nu var paa Tide, jeg trak mig tilbage til mine Godsers Fred og Ensomhed. Mine Øjne blændes af Taarer, idet jeg skriver disse Linjer, og hvert Øjeblik falder jeg hen i Tanker. Jeg ser Dem saa tydeligt for mig, ogsaa Deres Gemal, le Prince Chrétien Frédéric, den elskelige, højtbegavede, unge Fyrsteson, og jeg ser dem begge lykkelige ved hinanden, og skuende frejdigt ud imod Fremtidens lyse Aar, og jeg føler ved mig selv, at jeg nu kan dø roligere, nu jeg har set Deres unge Lykke, der gør mig tryg og glad, og jeg, gamle Mand, har det letsindige Haab endnu en Gang i Livet at faa Dem at se, og høre Deres muntre, fornøjelige Tale. —

En odieux événément har fundet Sted her ved Hoffet nu paa den sidste Tid. Madame Koutosoff har taget sig af Dage ved Gift. Katastrophen foregik paa et Gæstgiversted i Rostock, og ingen ved, hvorfor hun fattede en saa fortvivlet Beslutning, vi gav hende virkeligen en meget rundelig Pension, saa det kan da ikke have været af Nød, Baron Finckenstein's Navn nævnes en Del, men det er sikkerligen ubegrundet, Madame var nu noget vel excentrisk, og hun havde jo en russisk Fortid, som ingen kendte. Vi, her ved Hoffet sendte alle Kranse til hendes Kiste, mèr var der jo ikke at gøre ved den Sag. — — Schmettau har ægtet en Dame her i Doberan. Deres Højhed kendte hende uden Tvivl, en Frue v. Eich, Vielsen foregik i al Stilhed i Brudens Hjem.

Nu tusind Hilsener til Dem, Deres Højhed, og til Prinsen, Deres Hr. Gemal, fra den gamle Kammerherre, der af sit Hjærtes hele Overbevis-

ning ønsker Dem begge et lykkeligt Aar fuld af Velsignelse og Fryd.

Vilhelm Schönsee,
chambellan ved det hertugelige
mecklenburg-schwerinske Hof.

A
Son Altesse
La Princesse de Danemark et Norvège.

— —

Prinsessen sad ud imod Havesiden, i det lille, røde, ovale Gemak, man kommer igennem, naar man skal over til Taffelsalen. Det er et allerkæreste Gemak, og Prinsessens bijou, silkeovertrukket, lunt og lyst. Her inde lader hun Verden derude jævne sig selv, og naar hun henad Klokken tolv har forladt Sovegemakket, smutter hun herind, iført en af sine blaa Negligéer, for her kan hun da sidde og ligge som hun vil, og hengive sig til alskens Lecture. — Hun sidder nu henne ved Vinduet, læser Brevet om igen, spiser Kirsebærmarmelade og nynner Brudstykker af Pagens Arie af Figaros Bryllup. Prinsessen læser kun med Udbytte, naar hun samtidig kan spise noget til, det er hende ellers ganske umuligt at holde Tankerne sammen, hun bliver søvnig, overfaldes af Ladesyge og taber saa Bogen. Han skriver en dejlig Stil, den gamle Schönsee, og der er virkelig megen fin Satyre i det med Fremtidens lyse Aar; det om Madame finder hun en synderlig Fornøjelse i at læse om og om igen, for videværdige Tildragelser har en sær lokkende Tiltrækning for hende, jo mere det gaar andre ilde, des mere forsoner hun sig selv med sin egen Tilværelse. Hun kommer til at tænke paa, at

det i Grunden er godt, at Julen er gaaet saa roligt hen, og at de begge i taus Overenskomst er roede over i den ægteskabelige Havblik, skont Himlen maa vide, at der er meget hos ham, der irriterer hende, som nu det, at han altid gaar med Haaret saa forkruset, som skulde han til Bal; men i det hele taget er hun ret fornøjet over, at Gemalen er kommet til sin Samling igen, og ikke sidder og sender hende ubehagelige Blikke over Bordet, fordi hun ler og ikke sidder som en anden Mumie, og hun er glad over, at han omsider har indset, at hendes Natur var destineret til Overbærelse, og at hans Iversyge var ret utaalelig og uudholdelig. Sandeligen lod hun sig hverken forkyse eller forkrænke, og forøvrigt morede det hende urimeligt, at Rygtemagerne ude i Byen allerede havde travlt med hende, thi hvad i Alverden kunde de Mennesker sige hende paa andet end godt, hun var paa det fuldeste forsikret om, at der ikke kunde siges andet end behagelige Ting om hende.

— —

Prinsen sidder i Bibliotheksværelset, bøjet over store, lærde Værker. Det skære, blaa Formiddagslys falder ind gennem de høje Ruder. En fin, spædlemmet Solstraale danser ind, klatrer op ad de høje Reolers Bøger og sidder nu deroppe og er kaad, saa er den igen ude af Vinduet. En Istap hænger paa Sandstensgesimsen og lyser i Solen. Prinsen sèr nu ud over den skinnende hvide Slotsplads, han er saa glad i Dag, saa underlig lys i Sindet har han ikke længe været. Han tænker sig blid paa alle Mennesker, men mest paa hende. Han vil lade hendes Hjærtes

smaa Fugle synge ret som de lyster, og alt hvad hun beder ham om, det vil han give hende.

Det falder ham ind, at det er lykkeligt at være ung i et Aarhundredes Gry og det er dobbel Ungdom. Vel er han ingen Digter, men han føler, at det er trist, og har altid været trist, at spille paa Lyra for den aartrætte Sekelolding, der haster mod sin Grav, angst for at se det nyes Morgenrødme. Han føler sig lykkelig over, at hans Ungdom faldt sammen med dens, der bragte Livets store Romantik ind, den evig unge Digtning, der hører alle unge Sekler til. Den gamle Digterslægt digtede til Danaidekarret, den nye flokkedes om Guldhornene, den gamle Æt digtede i Ansigtssved forpinte Linjer ved Lys, der brændte ned i Stagerne, den nye fulgte ham, der bar den evigbrændende Lampe i sin Haand, og hver og èn bar Ønskekvist i Haand, og Kilder sprang frem, hvor de end saa gik og stod, og der kom Blomster frem, hvor der før var Sand. Og alle de gamle Digtere stod dèr bag ved Gærdet, det de ikke kunde komme over, og de missede med de overanstrengte Øjne imod det altfor stærke Lys, og de stak Gaasefjerspennene bag om Ørene, og vred de tilblækkede Fingre, og de trippede paa Stedet uden at komme frem, og saa gik de i deres Grave sammen med deres Bøger, dem ingen læste.

Ja, endnu en Gang lykkelig at være ung, naar Tiden er ung, og lyksalig er den, der ikke faar sin Ungdom lænket sammen med Tidens Alderdom — at have Morgendrømme i Aftensol. —

Prins Christian tænker igen paa sin Hustru,

Hvor kærlig er hun ikke bleven nu paa den sidste Tid, ikke i Ord, men i smaa Kærtegn, har saaledes for Vane at lægge sin Haand i hans, saa stille, ganske stille uden et eneste Ord, og han kan læse i hendes Blik, at der er noget meget magtpaaliggende, hun vil bede ham om, men tør ikke sige, hvad det nu er. Hvor dette Omslag er kommet pludseligt. Der er kommen som en stor Lysning i disse mange Maaneders Uklarhed, der dog har bragt ham et Gode, nemlig det, at han har lært at kende heltud dette store, lunefulde Barn; lige ind i hendes Sjæls dulgteste Krog har han kigget, i hendes smukke, vaagne Øjne har han lært sig til at opdage lønlige Ønsker, som ikke blev udtalte, al Længsel, der ventede. Han kender hendes Luner, de er mange, men gaar hurtig over, han har erfaret, at hun kan forstille sig, men hun røber sig straks, og det er hendes Øjne, der røber hende. Hemmeligheder kan hun nu èn Gang for alle ikke gemme paa, dertil plaprer hun altfor meget løs Dagen lang; men havde hun ikke alle disse Smaafejl, saa var hun jo ikke den allerkæreste Charlotte Friderique, som hun nu èn Gang er.

— — —

Nede i Slottets Port klingrer Kanebjælder.

Prinsessen sidder allerede dèr, indpakket i hvidt Pelsværk, svøbende det kuldskært ind om sig. Prinsen staar paa den tæppebelagte Trappe og knapper omhyggelig sine gule Handsker; han har i Sinde selv at køre de to vælige Graaskimler, der sparker i Stenbroen, saa at Portens Hvælvinger gjaldrer derved. Det rasler og ringler med Hovedtøjernes Sølvbeslag, de store, røde og hvide Fjer-

ponponer vugger op og ned, det hæklede Kanetæppe er spændt ud saaledes, at det fra Hesteryggen slæber i tunge Folder ned til begge Sider af Forlæderets røde Damaskovertræk. Prinsen sætter sig op. Med en munter Mine knapper han Forlæderet hen paa den forgyldte Knap; sætter sig saa rigtig til Rette, griber de lange, hvide Tømmer, og Tjeneren svinger i samme Nu op, bag paa det høje Sæde. Schweizeren rasler Portfløjene op. Det hvide, skinnende Daglys strømmer ind, og ud flyver Kanen i en stor Bue, helt over imod Statuen, drejer saa i en blød, langsom Svingning henimod Kolonnaden, et Piskeknald, og af Sted gaar det gennem den høje Sne; foran, den hvide aldeles uberørte Sneflade, bagved, Kanegængernes dybe, blaanende Spor, i susende Fart gaar det ned gennem Amaliegade. Graaspurve farer i Vejret i kvidrende Sværme, op til Tagrenderne, hvor de sætter sig i lange, mørke Rækker; de smaa Skillingskaner kroger sig forskrækket til Side. — Turen gaar ud gennem Vesterport, forbi Frihedsstøtten, der staar med Snekalot paa midt imellem Havernes rimglitrende Træer, forbi Jærnportens hvidpudrede Sprosser og Sprinkelværk, og ind i Alléen, der ligger i ensom Majestæt, med Træernes mægtige Kroner, tyngede af Sne. Luften er klar, opalblaa, og det spæde Sollys lokker spidse Straaler ud af Sneens Diamanter, der som facetterede Brillanter, Klynge ved Klynge, er saaede ud over Jorden med en i Sandhed souveræn Ødselhed. —

Der blev ikke vekslet mange Ord paa Turen. Prinsessen sad let tilbagelænet og saa gennem Aandens Taageslør de lange, hvide Tømmer, der

vuggede saa beroligende, ganske svagt, op og ned, og hun havde kun en eneste Tanke, et eneste Ønske. — Saa kørte de da ind i Frederiksbergslotsgaard. Kammerherre Schrødersee stod smilende og bukkende nedenfor Trappen og tog imod de høje Herskaber. Den sindssyge Konge, der just i denne Uge residerede paa Slottet, førend han tog til Rendsborg, var netop nu paa sin Morgenpromenade nede i Haugen.

— — —

Der ligger i Frederiksberghauge en Grotte, i hvis Bund en Kilde plasker og klynker, Dag ud og Dag ind. Selv ved Sommertide er der herinde køligt og fugtigt, og grønne Mosser gro frodigt paa den vædeblanke Kumme og inde mellem de porøse Stene.

Kongen sidder derinde og stirrer ud imod de høje, hvide Træer, dèr paa den anden Side af Kanalen. Paa den buede Bro staar Prinsessen, hun er falden i Tanker, det hvide Sollys spinder sit blege Spind ned over hende. Hun har fulgt Stien ned mod det kinesiske Lysthus, for at se om Kongen muligvis var der, men intetsteds er han at finde, og der var dog noget, hun maatte have sagt ham, førend de andre kom. Hun holdt af ham, og den sindssyge Mand fandt til alles Forundring stort Behag i Prinsessen og søgte gærne hendes Selskab. Den lille Konge kunde sidde aldeles hensunken og betragte hende længe og forskende, saa at Øjnene blev stive og glasagtige inde i det gule, maskelignende Ansigt. Der var kun én ved det hele Hof, der kom ham lidt i Møde, det var Prinsessen, hun pludrede og snakkede med ham, og det var rørende at se,

hvorledes Staklen, med Opbydelse af alle Evner, samlede Smulerne sammen af sit èn Gang saa rige Vid, og det blot for at tækkes hende. —

Nu kommer hun over imod Grotten.

„De her, Deres Majestæt, — og ene!“

„Prinsesse, altid ene, altid — —“.

Han stirrede op paa hende med sine tomme Øjne, der i Dag ser helt udslukte ud, men i Øjekrogenes utallige Rynker, og omkring den indfaldne Mund bæver en lønlig Smerte.

„Ak, Prinsesse, aldrig Fred, Pagerne har drillet mig, de piner mig.“

Han rokkede frem og tilbage og saà helt haabløs ud. Der blev en lang Pause nu, Kragerne skreg deroppe i Træet, og det blev noget morkere, en Sky gled hen for Solen.

Hun saà ned paa ham, saa kom det let bævende og svagt.

„Man piner ogsaa mig, Deres Majestæt.“

„Ved det ikke, jeg altid malheureux, très malheureux.“

Saa sad de igen ganske tause. Stilheden irriterede hende synligt, hun havde i dette Øjeblik Lyst til at ruske i ham, han faldt jo da ogsaa helt sammen.

„De er da ogsaa et rigtigt gammelt Rokkehoved, naar De ikke en Gang viser, at De er Konge i Deres eget Hus.“

Han forstod aabenbart ikke, hvad hun sagde, smilte blot idiotisk. Med et pludseligt Tankespring spurgte hun:

„Deres Majestæt var paa Komedien i Onsdags. Hvilken Oper var det der gik?“

Han svarede ikke, men rystede paa Hovedet. Hun vedblev utaalmodigt.

„Nu maa De virkelig livne lidt op i Memorien, Deres Majestæt, var det Domherren i Majland?

„Nej, — Prinsesse."

„Det var da heller ikke Skatten af Méhul, vel?"

„Don Juan, Prinsesse, Dupuy var Don Juan."

Det kom ganske tonløst, som hentet langt borte fra. Hun bøjede sig hen over ham, stirrede ind i disse sjælsforladte Øjne, og det var nu som sank han helt sammen under hendes glødende Blikke. Han begyndte at smaamimre, hvad der var Tegn paa, at den fuldstændigste Idioti indtraadte. Hun fik en pludselig Indskydelse, en vanvittig Indskydelse, en voldsom pirrende Trang til at faa talt ud til én, ligegyldigt til hvem, til ham Idioten dér, der sad som et hjælpeløst Barn. Hun tog hans gustne Haand i sin og hviskede ind imod ham, først lavt, som med en Forbryders hæse Mæle, saa højere og højere, som smaa Skrig, der pressedes frem:

„Jeg elsker ham, elsker ham — — elsker ham. Er det vel Sottise at elske, Majestæt? Jeg kan jo ikke andet, saadan er min Natur, jeg brænder ellers op, forflyder af Længsel. Mit Hjærte er saa stort og saa rødt, saa rødt, hos de andre er det Hjærtet og ikke Leveren der giver Galde, deres Hjærter er grønne, saa grønne af Gift. Gott mag es mir vergeben, ich will bald von der falschen Welt kommen, denn ich kann nicht, kann nicht glücklick seyn, ohne ihn." —

Hun hulkede.

Hun havde rejst sig op og gik nu hen imod

Grottens Runding; dèr stod hun endnu og beklagede sin triste Skæbne, holdende Lommetørklædet for Øjnene. Hun ønskede nu kun ét — — Døden. Saa blev alt igen tyst og stille.

Kongen havde rejst sig.

Ganske langsomt kom han hen imod hende, stillede sig lige for. Hun blev helt forskrækket, som han smilte sært, og dybt inde i hans Øjne, var der noget, der skød sig frem, som et Glimt der kom og gik, som smaa hvide Lys, der blev tændte. Han talte.

„Je ne prends point pour vertu
les noirs accès de tristesse
d'un loup-garou, revetû
des habits de la sagesse,
plus lègere que le vent
elle fuit d'un faux savant
la sombre mélancolie,
et se sauve bien souvent
dans les bras de la folie.

Tydeligt, pointeret, overlegent, næsten ironisk, Linje for Linje, Ord for Ord.

Saa gik han.

— — —

Henad Klokken to var de igen tilbage paa Amalienborg. Prinsessen gik straks ind i sit Boudoir, og nægtede bestemt at tage imod Gemalens to unge Søstre, der var komne for at aflægge et Besøg. Hun lukkede Døren af, og satte sig hen foran Kaminen. Hvor var hun dog inderlig led og ked af dette grimme, graa Amalienborgpalais! Det var dog noget af det kedsomste

i Verden, det at være Prinsesse af Danmark! Hverken maatte hun gaa rundt i Gaderne, ret som om en Prinsesse ikke var et Menneske med to Ben til at gaa paa, eller ride, danse, synge; det eneste hun maatte var at sidde her paa dette væmmelige Amalienborg og kigge ud paa en Plads, hvor der kun hver halve Time kom et Menneske paa. Var det noget at byde en Prinsesse af Mecklenborg-Schwerin? Her var da ogsaa saa indegemt her i Palæet, alle Kroge lugtede af Støv og blege Gobeliner; at ikke alle Vinduer blev smækkede op paa vid Gab, her var jo ikke til at aande! Hun rejste sig op og trykkede sin røde, varme Mund mod Spejlets kolde Flade, saa at Aandedrættets Em kresede ud til alle Sider i et Hjul, saa sparkede hun til en Stol, saa den ramlede hen over Gulvtæppet.

Det bankede; det var Gemalen:

„Er Du daarlig, Charlotte?“

Hun svarede ikke, holdt sig saa stille som en Mus.

„Skal jeg kalde paa Jomfru Chretschmer?“

Hun svarede endnu ikke. Saa kom det derude fra underlig bevæget:

„Men saa svar mig dog nu, Charlotte; hvorfor svarer Du mig dog ikke, hvad betyder dette her, er Du syg?“

Længe var hun endnu taus, saa gik hun over imod Døren.

„Jeg er ved at smagte fordærvet af Hovedværk. Lad mig være lidt i Fred. Du kan sige til Prinsesserne, at jeg sidder med Compresser paa Hovedet, saa gaar de vel nok. For Resten maa Du gærne kalde paa Chretschmer.“

Han gik.

Jomfru Chretschmer bankede paa, svagt, som havde hun en Uldhandske paa. Døren var lukket af. Chretschmer lod en rum Tid hengaa, førend hun igen bankede paa.

„Men, du Godeste, saa kom dog ind!"

Jomfruen tog i Døren, saa blev der igen stille som i en Grav derude. Prinsessen var lige ved at græde af Arrigskab, da hun maatte hen og lukke op.

„Naar De ser, at De ikke kan komme ind, skal De gaa, Jomfru!"

Chretschmer, Prinsessens højtfortrolige Kammerjomfru og Selskabsdame, gled ind gennem den aabnede Dørsprække. Denne Dame havde Prinsessen taget med sig til Danmark, og hun var den eneste, paa hvem Hds. Højhed kastede al sin usminkede Fortrolighed.

„Jeg er daarlig, Chretschmer! Denne Hovedværk blir' min Gruft, det siger jeg Dem, det banker uophørligen her indenfor mine Tindinger."

Prinsessen saa meget bekymret ud, hendes Kinder brændte, og der var noget ved Munden, der tydede paa, at det trak op til Graad.

„Aber, Herr Gott, Deres Højhed, man maa virkeligen ikke saadan udstønne Livet i immer Klager. Det dur skam ikke at væve lutter Grovtraad ind i dette jordiske Leben, mann soll sich vergnügen."

„Vergnügen, vergnügen", vrissede Prinsessen, „jeg keder mig ominøst her i Kjøbenhavn, alle disse fine Fruer og spidse Prinsesser rings herom, faar mig Kvalme med deres Eleganz og badinerende Tone. Tror De ikke, Chretschmer, at jeg

hørte de to Spidslærker derinde sidde og fnise, og det var af mig, mig, der er lige saa godt Prinsesse som de. Papa skulde have været her, han havde kurz und gut klasket dem om Ørene."

Jomfruen rystede paa Hovedet, saa at den høje, stivede Kappe, der struttede med Piber og Blonder, vaklede frem og tilbage.

„Geduld! Geduld!"

„Nej slet ikke Geduld, Geduld, hvem ved hvor mange uafseelige Aar jeg har her at gaa og blive trangbrystet i og blive indpælet Fornuft i, for det er det, man ønsker her; men jeg siger Dem, Chretschmer, jeg bliver aldrig fornuftig her, og jeg skal saa sandt gøre min muligste Flid og Omhu paa aldrigen at gøre dem den Fornøjelse."

Jomfru Chretschmer sad ude paa det yderste Hjørne af Stolen og knækkede paa sine Fingre.

„Ak, Deres Højhed, jeg har Erfaring, har Erfarenhed, beicht for mig, for sikkerligen bærer De paa noget, der plager Deres inderste Sjæl."

Deres Øjne mødtes; saa vendte Prinsessen sig halvt om, hendes Hoved var bøjet undseligt ned mod Brystet, og hun pillede ivrigt ved Lommetørklædet.

Jomfruen hostede tørt. Prinsessen vendte sig helt om.

„De kan slet ikke gætte, hvad det er, Chretschmer."

Der var ganske stille i Gemakket. Bronzeuhret tikkede nok saa lysteligt, Kaminilden buldrede og blaffede op om det tørre Ved, der knagede og sprak med smaa Knald. Udenfor jog Sneen med en svag sugende Lyd op mod Ruderne, og der var en fjærn Lyd af mange Kaneklokker

. . . Prinsessen gik hen til Chretschmer, og saa hende skalkagtig lige ind i Øjnene. Jomfruen smilte blegt med triste Øjne, men tav.

„Ikke sandt.“ —

Jomfruen nikkede blyt.

„Verzeihe mir! verzeihe mir!“

Prinsessen faldt paa Knæ og greb begge Chretschmers Hænder, saa lagde hun Hovedet ned i hendes Skød og brast ud i Graad.

„Aa, hvor jeg elsker ham, maa jeg ikke det, Chretschmer?“

„Ich kann, ich darf sie jetzt nicht beantworten, Eure Hoheit!“

„Maa jeg heller ikke tænke paa ham?“

Jomfruen svarede ikke, lod blot sin Haand glide hen over Prinsessens Haar.

Pludselig sprang Prinsessen op,

„Nu skal jeg synge en lille Sang for Dem, Chretschmer, jeg hørte den forleden Aften i Komediehuset.“

Hun satte sig hen ved det lille, lave Mahognyklavecin, og anbragte sine smaa Fødder paa den lyreformede Pedal.

„Hør nu, det er Vilhelmines Arie af Ungdom og Galskab.“

Jeg er endnu i Ungdoms Vaar,
men venneløs jeg her maa klage,
fra mine spæde Ungdomsaar
en grum Tyran udgør min Plage.
Amor, de unge Hjærters Ven,
frels mig og mine Kvaler end!

Skal jeg ukendt med Ungdoms Lyst
vansmægte i min Trældoms Kæde?

en Stemme hvisker i mit Bryst,
at ogsaa jeg er født til Glæde:
— —
O! hvilken Røst lød for min Sjæl!
dens Toner i min Barm genlyde,
O! Stemme lover Du mig Held,
vil Skæbnen snart min Lænke bryde.
Amor, de unge Hjærters Ven,
frels mig og mine Kvaler end!

Hun lo højt og længe, gik saa hen og slog Armene om Chretschmers smalle Liv.

„Vi faar at se! vi faar at se! thi ogsaa jeg er født til Glæde, og det kan da umuligen være Meningen med mig, at jeg skal sidde hele Livet igennem her i Kjøbenhavn og blive askegraa i Ansigtet af Taage og Kedsomhed, for Kjøbenhavn er da en kedsom By, og hvad skal en stakkels Prinsesse som jeg da tage mig til. Se, det byder man mig!"

Hun pegede ud imod Haven.

„Tolv gamle, mugne Træer, det kalder man en Have! Aa, Chretschmer, jeg faar Vand i Øjnene, naar jeg tænker paa Parkerne derhjemme."

Gemalen kom ind i Gemakket.

Frederikke Chretschmer nejede og forsvandt.

„Er Hovedværket forbi, Charlotte? Jeg hører derinde, at Du synger."

Hun satte sig hen ved Klavecinet og trippede nervøst med Fødderne.

„Sæt Dig ned dèr, nej dèr, saa skal jeg ogsaa synge for Dig. Chretschmer gik lige nu med en Vise."

Hun lod Fingrene løbe hen over Tasterne i

smaa Staccatløb, saa sang hun paany de to første Vers af Vilhelmines Arie.

Det lød skrigende hæst og hvinende højt.

„Har jeg ikke gjort gode Fremskridt?“

„Aa jo.“

Prinsen sad henne paa Kanapéen i en skødeløs, tilbageslængt Stilling.

„Nu skal Du ogsaa faa den store Arie, hør nu.

Vid, min Sjæl er stemt til Glæde,
muntert slaar mit unge Bryst,
og mit Liv en evig Kæde
vorde skal af Fryd og Lyst;
derfor maa De ej fortryde,
at hver Gang De bruger Tvang
De da straks vil faa at høre
min — ej Deres — Yndlingssang:
Deres sure, barske Mine,
Trudsler, Tvang og Slaveri
kan ej skræmme Vilhelmine,
jeg vil leve glad og frie,
og De kender mig ej ret,
hvis De tror jeg frygter det.

„Du har en velsignet Stemme, Charlotte, men, sig mig, er Du ikke en Smule enrhumeret i Dag?“

„Gud velsigne Dig, kære Christian, altid har Du da et ubehageligt „men“ at muntre mig med, hvor tror Du, at jeg kan synge bedre, end jeg gør, naar jeg ingen Syngelærer har til at corrigere mig?“

„Kom nu her hen og sæt Dig smukt ved Siden af mig.“

Hans Stemme var blød og nænsom. Hun gik hurtig hen og satte sig ved hans Side.

„Ser Du, Du kan faa hele tre Syngelærere, Kunzen, Schall og Dupuy staar paa Aspirantlisten. Hvem af de Herrer ønsker Prinsessen af Danmark og Norge saa?“

Hun flyttede sig lidt nærmere og blev kælen.

„Vælg Du for mig, Christian, jeg kender jo ingen af dem “

„Ja, men hvis Du nu partout maatte vælge èn af dem, hvem valgte Du saa?“

Hun sad længe taus og saà ned paa sine Hænder.

„J—a, jeg tror Schall, det Navn lyder saa kønt.“

„Schall!“

Hun vidste godt, at Prins Christian langtfra yndede ham.

„Ja, men Kunzen vil jeg nu ikke have.“

„Men hvorfor dog, Charlotte?“

„Det siger jeg ikke.“

„Naa, men saa Dupuy da?“

„Han er vist saa fransk; men det maa Du altsammen bestemme.“

„Han er noget pretentiøs, men Du kan jo først tage ham paa Prøve, synes Du ikke om ham, er der jo nok andre, vi kan faa i Stedet. Alt, alt vil jeg gøre for Dig, alt, naar Du blot vil holde en lille Smule af mig.“

Hun slog Armene om Halsen paa ham og græd, saa hviskede hun graadkvalt ind imod hans Bryst.

„Christian!“

„Ja, hvad er det, Charlotte; Du store, store, kære Barn?“

„Jeg tror, at jeg ta'r Kunzen alligevel.“

„Nej, naar Du ikke kan lide ham, skal Du ikke tage ham.“

„Ja, — — men for Din Skyld, Christian.“

„Jeg kender jo dit lille gode Hjærte. Nej, nu tager vi Dupuy, det bliver vist det bedste, ikke sandt?“

Hun græd blot, voldsomt.

„Saa, Charlotte dog, det er dog curiøst, saa Du tager det.“

„Du gode, go-de Christian Frederik!“

VI

Tiden gaar; Prinsessens og Dupuys Synge-timer er nu i fuld Gang.

Prinsessen gør gode Fremskridt, og Gemalen er meget tilfreds.

— — —

Det regner inde over Kjøbenhavn i Dag, og det er Tredjedags Regn, men Solen ligger dog bag ved og kæmper tappert for at bryde igennem, et Øjeblik glider den frem, saa er Skyerne der igen, og de kvæler hoverende de smaa Solstraaler, der letsindigt har vovet sig altfor langt frem. Folk nede i Kjøbenhavns mørke, sølede Gader bliver tunge om Hjærtet over Lysets Død.

Det regner ned forbi Palæets hvidtindrammede Ruder. Kolonnaden forsvinder næsten helt i Regnæm, og Søjlerne ser brudte ud, som en nordisk Tempeltorso midt ude i Taagen.

Eftermiddagens usikre Lys ligger herinde i Prinsessens lille, hyggelige Kabinet, hvor alt Lyset, sparsomt som det er, synes at have gemt

sig saa lunt og stilfærdigt ind i de smaa, blanke Mahognymøbler, der indlagte med fine Arabesker i lysegult Citrontræ staar saa fornemt mod det mørkegrønne Gulvtæppe.

Prinsessen kommer lige nu fra Paaklædningsgemakket. Hun er bleg, febrilsk, hilser knap nok paa Hertuginden af Augustenborg, der sidder paa Vindusforhøjningen og broderer. Prinsessen stiller sig foran det smalle Konsolspejl, der oventil er prydet med en Straalesol af grøn Silke, lagt i brede Læg og Striber. Hun ser meget pyntet ud; Haaret er buklet og krøllet; hun er iført en hvid, overbroderet Kammerdugskjole, og omkring Skuldrene ligger et Silkeshawl med Palmeborder.

„Hvor De dog er pyntet, kære Veninde!"

Spørgsmaalet kommer noget tyndt og spidst, det er Hertuginden, der forsøger at indlede en Samtale. Meget interesseret og uhyre forbavset har hun ladet sit Broderi synke ned i Skødet, hendes smukke, markerede Ansigt er lutter Undren. — Hertuginden hadede Prinsessen, og Prinsessen i endnu højere Grad Hertuginden. Naar disse to Damer skændtes, var det med en Hjærtelighed og Glød, en Tilsidesættelse af al Anstand og Sømmelighed, der overgik alle Grænser. Hertugindens Vid var ætsende og skærende, Prinsessens Talestrøm overvældende og øredøvende. Louise Augusta havde et Smil, der var dødende, og paa den elskværdigste Maade var hun giftig, Charlotte Friderique dirrede af Harme og kogede af Vrede, og hun var grov baade paa Tysk og Dansk.

„S—aa, synes De, Hertuginde."

Der indtræder efter denne Introduktion til Kamp en ubeskrivelig Taushed, man hører Regnen slaa mod Vinduerne, inde fra Sidegemakket lyder Uhrets Dikken skarpt gennem Stilheden. Hertuginden træder en Synaal og smiler dertil, hendes Læber bevæger sig ganske svagt, det er øjensynligt, at hun memorerer, saa begynder hun igen at brodere.

Prinsessen hoster, Hertuginden sér op fra sit Sytøj.

„Aa, det er jo sandt," hendes Stemme lyder glad overrasket, „det er jo i Dag Concertmesteren kommer, det kan jo blive ganske artigt, at høre lidt Musiceren."

Prinsesse Charlotte staar og drejer sin lille, trivelige Person frem og tilbage foran Spejlet, hun har stort Besvær med at faa Kammen til at sidde smukt.

„Det gør mig virkeligen ondt, kære, men hvis det ikke er Dem til alt for megen Gêne, maa jeg anmode Dem om at lade os alene. Hr. Dupuy beklagede sig sidst over Forstyrrelse."

Det kom saa kønt og naturligt, let og spøgefuldt.

Hertuginden ler muntert. „Aa, tror De ikke, kære Veninde, at Concertmesteren giver mig Stakkel Tilladelse til at overvære denne vokale og instrumentale Concert, forleden spilledes der jo ovenikøbet Violin herinde. Jeg er i høj Grad charmeret i Violinspil."

„Det er plat umulig! Dupuy siger straks Nej!"

Prinsessen blev ilter, Tonen var slet ikke mere spøgefuld, hun begyndte allerede at blive rød i Kinderne.

„Det er virkeligen kedeligt," sagde Hertuginden og sukkede ret naturligt, hun var stadigvæk ivrig optaget af at brodere.

„Jeg kan nu én Gang ikke synge, naar nogen sidder og hører paa mig."

Hertuginden smilte.

„Men naar jeg nu taler med Hr. Dupuy om den Sag, saa tror jeg dog nok, kære Veninde, at — —."

„Dupuy er min, ikke Deres Syngelærer, Hertuginde!"

Prinsessen saa' Hertugindens Smil, og blev irriteret, saa begyndte hun at nynne ganske højt. Omsider brast Louise Augusta's Taalmodighed, hun havde rejst sig op, rank og høj stod hun dér lige op imod Vinduet.

„Nuvel, saa gaar jeg," hun svøbte omhyggelig Broderiet ind i det hvide Silkepapir, „skønt jeg burde blive siddende her, da Deres Gemal indtrængende, førend han kørte bort, bad mig om at sætte mig herind. Guderne maa vide, det er sandeligen ikke for min plaisir."

Prins Christian, der overværede en Festlighed i Kunstakademiet, havde virkelig anmodet Hertuginden om at gaa ind og høre Charlottes smukke Sang.

Hertuginden plirrede hurtigt med Øjenvipperne. Smilet om hendes Læber gled bort.

„Egentligtalt finder vi det noget malplaceret at pynte og staffere sig ud for en gemeen Syngelærer."

Ordet „vi" kom skarpt og bestemt.

„Deres Infamier negligerer jeg fuldstændigt."

Prinsesse Charlotte begyndte allerede at opgive Hoftonen.

„Ma chère, som De vil; men det vil jeg dog sige Dem og læg vel Mærke dertil. De har Forpligtelser, saa længe De er ved dette Hof, i det mindste. Véd De ikke selv, hvad man skylder sit Rygte, faar jeg, som den ældre, og som Deres Veninde, sandt for Dyden sige Dem det. Man taler om disse Syngetimer. Desuden maa Deres Byrd — — —."

„Aa, tal mig endeligen ikke om Byrd. De kunde ellers let komme til forkort dér."

„Hvad her foregaar i disse Syngetimer, véd jeg ikke," fortsatte Louise Augusta ufortrøden, „og bryder mig sandeligen heller ikke om at vide, men ét skulde De dog have Agtsomhed for og helst i Tide, og det er, at ikke Byen faar mer at tale om Dem end højst nødvendigt."

„Jeg er ikke Deres Opdragling og skal nok selv vide at skytte om mit Omdømme. Iøvrigt foragter jeg Usselheden af denne Sniksnak!"

Hertuginden gik over imod Kanapéen.

„Ma chère, De kan da umuligen tro, at Deres Gemal er uvidende om dette Uvæsen her i Palæet."

Prinsesse Charlotte blev pludselig bleg. Mundvigene trak sig svagt ned som til Graad. Øjnene blev unaturlig store.

Ilter fór hun med et hvinende Skrig ind paa Hertuginden.

„Gütiger Himmel! Gaa med Dem! herut! De hadske Fruentimmer! De skulde tale om Byrd. De! Jeg, Prinsesse af Mecklenburg-Schwerin-Güstrow. Vil De marsere af Sted, og det flux.

Længe har jeg været forbluffet over Deres skarpe Tunge, men dette gaar mig dog for vidt. Jeg ønsker ikke at sé Dem oftere, jeg hader Dem, Du Godeste, hvor jeg hader Dem, og det ret af Hjærtens Lyst. De skulde saamænd tale om Byrd, De Datter af en forløben — Altonaerlæge!"

Hertuginden gik, stiv og strunk.

Lidt efter kørte Hertugindens Kareth frem nede i Porten.

Hr. Dupuy's Ankomst blev mældt.

Prinsessen var gaaet hen til Vinduet, stod nu og trommede paa Ruden, kunde intet se, saaledes blændede Taarerne hende. Heller ikke hørte hun, at Døren aabnedes.

Dupuy stod aldeles forundret. Han havde stillet den lille, elegante, sortlakerede Violinkasse paa den lave Klavecintaburet og stod nu og ordnede lidt paa sin sorte Silkedragt.

„S'il vous plaît, Votre Altesse!"

Hun drejede sig om som en Top og fløj ham i Møde, rakte ham begge Hænder.

„Gud være lovet De kom. Saa' De hende?"

Dupuy trak Øjenbrynene lidt i Vejret, og saa' elskværdig spørgende ud.

„La Duchesse!"

„Mais non, Votre Altesse."

„Her har været scandaleuse Scener, Dupuy. De kan tro, at jeg har bidt dygtig fra mig i Dag, tant-même, hun fortjener det, den dumme Lammehierne, man faar da min sandten defendere sig, naar man bliver angreben."

Dupuy stod som paa Naale. Man kunde høre nogen liste sig omkring ude i Corridoren. Saa gik Prinsessen hen og aflaasede begge Dørene.

Dupuy blev lidt urolig.

„Vi faar vist begynde paa Musiktimen, Votre Altesse?“

Han sagde det højt og pegede samtidig smilende hen imod Døren.

Lidt efter sad de to, Lærer og Elev, henne ved det lille, sirlige Klavecin. Dupuy stillede Noderne op, slog saa en Tone an. Hun forsøgte at tage den; den laa for højt, saa brast hun ud i Latter.

Der var igen noget, der rørte sig derude.

De sad ganske stille. -- En Arbejdsvogn rumlede over Slotspladsen derude, endelig døde Larmen hen ovre i Amaliegaden, og den svage Klirren i Palæets Ruder holdt op.

Det puslede igen ude i Corridoren. Det lød som om noget blødt og uldent langsom blev trukket forbi Fløjdøren, og der var en underlig Smaaprikken og Knagen henne ved Laasen. Det var tydeligt, at nogen stod og lyttede lige op ad Døren derhenne. Stilheden ligesom dalede ned gennem det høje Gemak, og der laa i Luften herinde en fin og sær Duft, ikke af tørrede Roser og stramtlugtende Lavendler, men noget som Duft af spæd Majløv og kruset Bukar. Det svindende Dagslys laa som blaanende Glans hen over Møblernes blanke Mahogni, og der kom gennem det høje Vindue en fjærn og sukkende Lyd ude fra Staden. Det var Dagens Uro og Larmen, der tog af og blev til Stilhed.

Prinsessen lo paany, hun kastede sig tilbage i Stolen og pressede Haanden ind imod Brystet. Hun var ved at kvæles af Latter. Dupuy tyssede

ustanselig paa hende og pegede ivrig over imod Fløjdøren.

Der var nogen, der gik over Gulvet ovenpaa i anden Etage. Langsomme og tunge Trin. Det rystede ned gennem Loftet, og Prismerne i Lysekronen gav sig til at synge. Saa klingrede Taffeluhrets langsomme og højtidelige Perpendikelslag sig frem igen, og det var et Øjeblik, som om den forgyldte Bronzeapoll, der hvilte med to Muser i drømmende Attituder ovenpaa Uhret, vaagnede og stirrede ned paa den sovende Melpomene, der i Drømme havde tabt sin tragiske Maske. Men Vingehesten ludede sørgmodig forover med den slanke Hals, nu havde den jo ogsaa staaet dér i Aaringer og sparket i Bronzeklippen for at faa en mer end sparsom Hippokrene frem, og dens forgyldte Vinger faldt slappe ned. Dupuy havde rejst sig for at tage Prinsessens Shawl op, der var gledet ned paa Gulvtæppet.

„Silence! man lytter."

Men Prinsessen lo højere og højere. Dupuy saa' saa morsom ud, som han stod dér og krammede Shawlet i Stedet for at give hende det, og hans Dansk lød saa pudseerlig. Han talte Sproget med en besynderlig fremmed Accent, halvt fransk, halvt svensk, og det lød mygt og blødt, smidigt og kælent i hans Mund, han næsten sang det ud. — Pludselig rejste hun sig op med et Sæt, balancerede lydløst hen over det bløde Gulvtæppe lige imod Fløjdøren, stod saa dér henne i en lyttende, letsvævende, sidelæns Stilling, med en lidt søgt Balletgratie; hun vidste, at Dupuy's Øjne hvilede paa hende, og under hans Blik var det, som om hun blev rankere, mere let og slank,

og det smilende Udtryk i hendes Ansigt blev ret aandfuldt og interessant. Et Nu! Nøglen var drejet om, Døren revet op paa vid Gab. Prinsessen satte i et Spring ud i Corridoren. Der var halvmørkt her ude, Lamperne var ikke tændte; men flygtende Fodtrin langt nede i Gangen forraadte den ilsomme Retraite. Hun samlede Kjolen sammen om sig og stormede ned gennem Corridoren, saa vendte hun pludselig om og gik meget langsom, med et underlig træt Udtryk i Ansigtet, tilbage til Gemakket. — Saa lukkede hun Døren i Laas, og atter sad de to ved Klavecinet, medens Regnen jog forbi derude, saa at det perlede med rindende Dryp ned ad de æmmede Ruder. Ilden i Kaminen var ved at dø ud, nogle brandrøde Gløder laa og kæmpede med svagere og svagere Glans dybt nede i Asken.

Prinsessen sang. — Hendes Stemme vibrerede stærkt, og der kom et ubehersket, lidende Træk ved Dupuy's Mund, et lillebitte uroligt Blink i Øjnene. Hun sang ogsaa ualmindelig slet i Dag. Prinsessen, der havde sine Øjne alle andre Steder end paa Nodebladene, iagttog Dupuy's sære Minespil, saa gav hun Tasterne et voldsomt Slag, klaskede med de flade Hænder hen over Klavecinet, saa at Tonerne skreg op i de besynderligste Klange.

„Har De Tandværk, Maëstro di capella?"

Hun lo næsten grædefærdig.

„Jeg! — Deres Højhed — mais non!"

„Gott Lob!" sagde Prinsessen med et befriende Suk. Hun stirrede uafbrudt stift paa ham. Dupuy saa' mer end forbavset ud og greb sig

uvilkaarlig op til Ansigtet. Saa satte han et Par smilende, aldeles bedaarende Øjne op.

„Deres Højhed behager nok at spøge?“

„De ser mig saa drøvelig ud i Dag, kære Dupuy, og det gør da ved den søde Gud en løjerlig Effect, naar jeg nu ret con amore anstrenger mig for at synge kønt i Dag.“

Hun svøbte Shawlet tæt om sig, som om hun frøs, saa lod hun sit Blik fornemt promenere ud i Luften.

„Paa Ære,“ Dupuy lagde Haand paa Hjærte, „har jeg set drøvelig ud, Deres Højhed, har det sikkerligen været af anden Grund,“ han spilede Næsefløjene ganske lidt ud, det gav nemlig et aandfuldt, noget hemmelighedsfuldt Udtryk, og Dupuy vidste saa udmærket, at det, sammen med et Smil og tilslørede Øjne gjorde Virkning paa Kvinder, der havde Anlæg til Nysgerrighed.

„De maa ikke have Deres Tanker andetsteds, naar De har Syngetime med mig, mon cher Maëstro!“

Dupuy rejste sig op og bukkede ceremonielt.

„Mine Tanker er stadigen hos Dem, Votre Altesse.“

Prinsessen saa' naiv ud, det rolige Blik, der laa i hendes store Øjne, røbede intet. Men hendes Stemme blev blid, næsten kælen.

„Hør! det er jo sandt, jeg havde nær glemt at fortælle Dem det. I Morges, da jeg sad her og øvede mig, krøb en immense Husspindel hen over min Haand. Det betyder Lykke, n'est-ce-pas?“

Nu var der igen nogen henne ved Døren.

„Eller Hjemsyge efter Lykken, Deres Højhed.“

Dupuy stirrede over imod Døren, han saa' nervøs og urolig ud, hans højthvælvede Øjenlaag var sælsomt blege.

„Aa, jeg kan være lykkelig, naar blot jeg vil, nu til Sommer vil jeg være lykkelig, saa flytter jeg ud til Sorgenfri, det er mit Landhus, der er en sød Repos derude med nysselige Bosquetter omkring, dér er jeg da i det mindste fri for alle kedsomme Honneur-visiter. Synes De ikke, Dupuy, at det kan blive amusant?"

„Jo," sagde Dupuy noget adspredt, „det er altid superbt at holde ubehagelige Folk paa Distance, men hvad vil Deres Højhed tage sig til dér ude paa Landhuset?"

„Danse vil jeg, kæreste Dupuy, hver eneste Dag, det skal blive strygende Dans, for jeg skal sige Dem, jeg glemmer helt at tænke, naar jeg danser, og jeg kan slet ikke taale at tænke."

Prinsessen saa' op paa ham med sine Barneøjne. — Han havde taget sin Violin frem. Hun bad ham om at spille, hun var træt og vilde nu sætte sig der over paa Kanapéen for ret at nyde Musiken. — Saa spillede han da, førte Buen med en overordentlig fornem, lad Bevægelse, og Diamantringen paa hans Finger kastede Lysfunker ud i Knipper og Kranse. Der kom en Bølge af bløde, kælne Toner, langttonende og drømmende, de døde næsten helt hen i dybe Molltoner, men steg saa, perlede i Vejret i lette Staccatoløb, jublede op og droges frem og tilbage i sært slyngede Tonearabesker. Det var, som om der sang en dejlig Kvindestemme under disse dæmpede Buestrøg, en smertelig Længsel i Tonedybden, en Regn af spillende Ædelstene. — Prin-

sessen sad derhenne, hørte mindre paa Tonerne, saa' mere paa ham. Mange skønne Mænd havde hun set i sin Levetid, men ingen saa skøn som ham, aabnede han sin Favn, hun kastede sig deri, og bad han hende om at følge sig til fjærne Lande, hun fulgte ham, hvor det saa end gik hen i Verden, og hun vilde elske ham, hun vilde tækkes ham, hun vilde — — alt vilde hun, naar blot han forstod de hidsende Drømme, der ængstede hende — al den Nød. Saaledes sad hun og tænkte paa Elskov i Tankers Rytme. Dagslyset sivede bort og forsvandt. Dupuy stod endnu og spillede ved Klavecinet. Han kælede og lokkede for Tonerne, og naar de kom frem og laa dér og skælvede paa Strengen, ordnede han dem til et lille Motiv fuld af fin og sær Ømhed, smuk og myg Nænsomhed.

Det er til Dig og for Dig han spiller, tænkte Prinsessen, og naar disse stadig tilbagevendende Toner lyder, er det jo dog som et Menneskes bønlige Tale. Han beder Dig om noget, vil noget af Dig, og her sidder Du, Du som paastaar at forstaa Tonernes Tale, og Du svarer ham ikke. — Violinens Toner blev nu mindre klagende, mere fornuftig talende, næsten ræsonnerende. Det var Toner, der ræsonnerede om Kærlighed. — Hvad nytter det, hvad nytter det til, klang det, men i et Nu var det gamle Motiv der igen, og det sang sig frem til fordums Fylde, og det trodsede al Fornuft og alle Grunde. Der bævede dybt i disse Toner et Hjærtes Slag, saa tydelig var aldrig sunget uden Ord en Sang om Kærlighed. Jeg elsker Dig, jeg elsker Dig, kun én af alle jeg elsker, og det er Dig; men

Du vil jo ikke forstaa mig, fordi jeg taler paa Kærlighedens oprindelige Sprog, Tonernes Sprog. Hører Du da slet ikke, at jeg kalder paa Dig? Hører Du da slet ikke, at jeg har ladet alle mine Toner, de ellers saa stolte, knæle. Disse Melodier er sungne frem fra mit Hjærte, skulle de da slet ikke kunne synges ind imod Dit? Hvorfor røber Dine Øjne Dig ikke? ellers lokkede altid Toner Kærlighed frem i Kvinders Øjne, skulde det da mon være anderledes med Dig? Skjules Kærlighed monstro bag Dine Læber, venter den dér, længselsfuld paa at bæres vide ud, svøbt ind i listige Ords folderige Omsvøb? — Alt dette hørte Prinsessen i Violintonerne, og hele hendes Legeme skjalv ved det, hun fik at høre. Saa rejste hun sig op. Nu eller aldrig maatte det ske, vilde han ikke bekende sin Kærlighed for hende, vilde hun skrige sin ud for ham, for dette her blev den rene Død. Hun var alligevel saa underlig hjærtelig lykkelig. Aa, om hun blot kunde raabe ud af sine Lungers fulde Kraft „Theurer geliebter Dupuy, theurer geliebter Édouard!“ Saa gik hun da lige over imod ham. Han holdt op med at spille. Deres Øjne mødtes, hun kom nærmere og nærmere, næsten sneg sig hen over Gulvtæppet med lade, glidende Bevægelser. Dupuy, der først troede, at hun vilde hen at complimentere ham for Spillet, men hvem Tausheden nu fik til at ane noget andet og besynderligt, følte sig sær beklemt, og han slog sine Øjne ned, eller rettere, lod Blikket langsomt glide hen over hendes hvide Robe. Stadig slog hun Hænderne sammen paa en febrilsk, nervos Maade, ret som om hun talte

om noget, der nøje skulde indprentes; men ikke et Ord kom over hendes Læber. Ogsaa Dupuy stod dér som fortabt, saa hel ulig sig selv, han, der besad Routine i alle Livets Forhold, men mest i Kærlighed. Det var, som om ingen turde eller kunde bryde den Taushed, den sidste hendøende Tone havde frembragt. Hun ventede paa, at han i det mindste skulde sige noget; hvorfor var hun vel ellers kommet lige over imod ham; hun havde ventet, at han skulde styrte paa Knæ for hende, eller lægge Armen om hendes Liv, eller kysse hendes Haand, hendes Øjne, hendes glødende Kinder, flygte bort med hende, bortføre hende; — — ingen af Delene skete.

„Dupuy!“

Hun hviskede det frem i en ynkelig Tone og tabte i det samme sit Lommetørklæde. Dupuy tog det skyndsomt op og saa' deltagende ud:

„Deres Højhed er ikke vel — skal jeg ringe paa Kammerjomfruen?“

„For Gud i Himlens Skyld — nej dog,“ skreg Prinsessen op, ærgerlig over at være bleven misforstaaet saa grundigt. Hun blev blodrød i Hovedet, fik saa pludselig stærke Hosteanfald, ilede over imod Vinduet, hvor hun stod en Stund, med Ryggen vendt ind imod Værelset. Dupuy stod og puslede henne ved Violinkassen, han følte sig noget flov om Hjærtet. — Nu var Prinsessen der igen, meget opirret og med forgrædte Øjne, hun rev og sled i sit Lommetørklæde, og det var tydeligt at se paa hende, at hun havde meget paa Hjærte.

„Ak, Dupuy, for et séjour her i dette skumle

Palais. Havde jeg ikke disse søde Musiktimer, tror jeg, at jeg ennuyerede mig fordærvet."

„Hvorfor deltager Deres Højhed ikke ogsaa i Hoffets Fêter og Baller?"

„Gütiger Himmel, man persiflerer mig, man driller mig, piner og plager mig, man kalder mig Coquette, stupefaite, insubordineret, og hvad véd jeg for Vrøvl og Snak. Her i Danmark, Dupuy, agter man kun dydzirede Ægtehustruer, der gaar og ammer Livet op og er duelige til Husmoderskab. Al Moerskabssyssel er banlyst, og alle disse dumme, dorske Dänen er mig i høj Grad til Ubehag. Det er dog et kedsomt Land dette her, n'est-ce-pas? Vi havde det dog anderledes morende hjemme hos os i Schwerin, for dér maatte dog Prinsesser være ligesom andre Mennesker, dér saa' Folk da ikke saa nøje paa, om man var her eller dér. I denne fæle By sidder hver og én og spejder efter, hvad vi her i Palæerne tager os for. Jeg tror sandeligen, at Kongefamilien her i Landet er den mest bundne og ufrie af alle Familier. Jeg skal saa sandt for Dyden fraraade alle fremmede Prinsesser at komme her til Byen og blive Sladderens Genstand."

Hun gik hurtig op og ned i Gemakket og talte sig hæs af lutter Iver. Hver Gang hun kom hen til Dupuy, forekom det ham, at der ligesom straalede en Varme ud fra dette lille, buttede Kvindelegeme, og én Gang kom hendes Kjole til at strejfe ham, hun leflede for ham, daarede ham, hun lokkede for ham, hans Sanser vaktes i hendes Nærhed, og dog var der hos ham en lønlig Afsmag for denne altfor paa-

trængende Byden sig selv frem. Hun kom ham dog næsten ogsaa altfor nær igen. Næsten gned hun sig op imod hans sorte Silkedragt, han mærkede hendes varme Aande bølge op imod sig, og saa denne sælsomme, fine, ubestemmelige Blomsterduft, der sad i hendes Haar. Lige var hun ved at fange ham, saa smilte Dupuy ganske fint og ironisk, og hun trak sig skyndsomt tilbage til Kanapéen. Dér lagde hun sig, lige saa lang hun var, og trak Benene op under sig. Det eneste hun havde Lyst til, var, at gaa hen og give Dupuy lige paa Stedet en voldsom Ørefigen; men blot Tanken herom fik hende til at smile, og hun begyndte ret hjærtelig at le derhenne. Dupuy følte Medlidenhed med hende. Herre Gud! Prins Christian's Gemalinde var jo dog ikke noget almindeligt Fruentimmer, han havde maaske været for kølig overfor hende i Dag, men det var de Ærgrelser paa Theatret, han havde haft i Formiddags. Frydendahl havde troligen sørget for at bringe ham i ondt Lune. — Længe er der saa stille og tyst her inde i Gemakket, Timeslaget er forlængst klingret ind gennem Salene, og det store Uhr nede i Vestibulen tonede med en Dybde og Alvor som Kirkeklokker til Ligfærd. — Dupuy vilde anbefale sig, men hun bad ham blive, Gemalen var først her paa Palæet Klokken otte, saa der var mer end Tid nok, og hun bad ham om at tænde Vokslysene i Stagerne dér foran Spejlet; det var vist ikke værd at ulejlige Tjenerskabet, sagde hun. Prinsessen var ivrig sysselsat med at flytte sine Hyazintglas bort fra Vinduet, hun løftede nysgerrig paa Papirkræmmerhusene, der var anbragte paa Løgene,

og undersøgte omhyggelig, hvor vidt fremskredet Bladskuddet var. Da hun var færdig hermed, ordnede hun lidt paa de mange Bøger og Kobbere, der laa paa Bordet, og skottede nu og da over til Dupuy, der havde en Del Besvær med at faa Lysene tændte. Han stod dér lige foran Spejlet, og den svage Glans fra de lige nu tændte Lys, der ikke kunde ses, da han skyggede derfor med sit Legeme, lagde sig som en Lysbræm om ham, og trak hans skønne Skikkelse op med en gylden Omridslinie. — Her var temmelig koldt i Gemakket. Ilden var gaaet ud i Kaminen, men det lod ikke til, at nogen af de to lagde Mærke dertil. Prinsessen var rød i Kinderne, og Dupuy's Ansigt, dér inde i Spejlet, var alt andet end blegt nu, men det var vel, fordi han stod bøjet over Lysene. Endelig var de da tændte, fire i hver af Sølvstagerne, og da det blanktpolerede Spejl bagved fordoblede Antallet, lignede det hele et lille, klartoplyst Alter, med Lys, der skinnede rolige og lidenskabsløse. — Det giver altid en sælsom Ro i Sindet at se Lys, brændende stille, med ubevægelige, ranke Flammer, det er som at lytte til høje, klare Tanker, der forlængst er udenfor al uskøn Gærning. — Dupuy stod dér lænet op imod Marmorkaminen og konverserede Prinsessen, der sad paa Kanapéen og broderede. Regnen der ude lød dertil som et fjærnt Accompagnement, det var ikke nogen mild og stærk Regn, stridig og tvær var den, rivende og ruskende jog den op imod Palæets mange Ruder og jamrede i Vinden. — Dupuy forsøgte sig med allehaande Skemt og Pudserier, og han talte meget galant for sig, gammeldreven som

han var i den fine Conversation. Han var ligesom bange for, at Samtalen skulde tage nogen alvorligere Vending, thi hver Gang Prinsessen forsøgte at komme ind paa mere dybsindige Emner, fordoblede han febrilsk sin Iver for det komiske.

„Ak, Dupuy!“ hendes Stemme lød umaadelig irriteret. „Hold nu dog, for den søde Gud, inde med Deres Gluffer og Gloser.“ Dupuy følte sig ikke lidt forbløffet over dette Udtryk fra Gadesproget i en Prinsesses Mund, men han bukkede smilende og spurgte underdanigst, om hvilket Emne Hds. Højhed da ønskede til Behandling.

„Kære Dupuy,“ sagde Prinsessen, idet hun klippede en Silketraad over, „lad os tale om Kærlighed, jeg hører saa gærne om det, jeg aldrigen faar mærke noget til. Her hader man mig!“ — Den sidste Bemærkning var et staaende Mundheld, som hun anvendte paa rette og urette Sted, for at faa at høre alt det smigrende, der kunde følge paa. Dupuy forsøgte sig i Complimenter.

„Vist ikke nej, kære Dupuy, alle de Mennesker jeg har om mig, sé saa beske og fortrædelige ud, som gik de med Galganrod i Munden. Jeg trænger til Kærlighed, megen Kærlighed. Min Natur er saa vist ikke Forsagelse. Hvad jeg ikke kan faa, det tager jeg. Nej, De maa ikke modsige mig, naar jeg siger, at man hader mig her, for man gør det. Basta! Men sig mig, gør De ogsaa det, Dupuy?“

Han kunde ikke tydelig se hendes Ansigt.

„Jeg, Deres Højhed, hvor kan De tro!“

„Nej, det er nu heller ikke derfor, at jeg

siger det, men, naar De nu ikke hader mig, hvad gør De da saa, Dupuy?"

Det lød meget spøgefuldt.

„Votre Altesse!" Dupuy bukkede chevaleresque.

„Nej, ikke altid det kedsomme, Votre Altesse, Votre Altesse, naar vi to er sammen, blæser vi af alt saadant. Hvis De virkeligen holder af mig, saa sig mig det kun rent ud af Posen, det er mig saa kært, saa kært."

Det forekom Dupuy, at der i dette Øjeblik blev kastet et gyldent Net over ham, gyldne Masker og luegyldne Løkker. Midt i et Guldgarn sad han, det snoede og vred sig nærmere ind om ham, Maskerne blev tættere og tættere, finere og finere.

„Ja, ikke sandt," fortsatte hun inderlig bevæget, „det er mig saa kært at være sammen med Dem. Jeg begærer intet højere, nej, det gør jeg ikke."

Der blev ganske tyst i Gemakket. Regnen derude sukkede ganske svagt. Han kom over imod hende.

„Hélas! — — — Princesse — — De embarrasserer mig virkeligen!"

„Aa nej, sig ikke det!" klynkede hun med Graad i Stemmen.

Pludselig var der en Tyv i et af Lysene derhenne. Flammen flakkede urolig frem og tilbage, jog saa unaturlig stor i Vejret, osende og sprutende; det dryppede ned med smeltet Voks, og Tanen krogede sig lidt efter lidt sort forkullet sammen. Det lød som en fin og fjærn, klukkende Latter, en Skoggerlatter, og den lille Lys-

dværg, der sad dér højt oppe paa Vokslyset i den tunge Sølvstage, var næsten krumbøjet af Latter. — Nu er det vist, at Menneskenes Sjæl er saa paavirkelig af Lyset, at selv de smaa, sirlige og spidse Flammer, der sidder paa Vokslys, kan blive skæbnesvangre.

Prinsessen fór op med et Skrig. Dupuy var i samme Nu ovre ved Lysene.

Atter brændte saa da Flammen ren og klar. Lige i det Dupuy vendte sig om, stod Prinsessen dér lige op ad ham, han havde slet ikke hørt, at hun var kommet hen over Gulvet, hun maatte have listet sig herhen, for der havde været ganske lydhørt i Gemakket, mens han syslede med det rebelske Lys, og han blev lidt forskrækket over at sé hende staa dér lige bag ved sig, med et Ansigt, sært ophidset, med Taarer paa Kinderne og med Øjne, skinnende blanke. — Alle Blomsterne i Gemakket glemte at dufte, saa forskrækkede blev de. — Saa slængte hun sig ned paa sine Knæ for hans Fødder, og strakte — langsomt — sine Arme op imod ham. Hænderne var knyttede som i Krampe, og hendes Hoved var dybt foroverbøjet. Han bøjede sig med en lynsnar Bevægelse ned over hende. Hun greb hans Arme og hviskede ind til ham, paa sit Modersmaal, det, hun nu i sin Lidenskab greb tilbage til som det naturligste, al sin uendelige Kærlighed. Han stod saa dybt bøjet over hende, at hendes Hoved berørte hans Bryst. Hendes Taarer randt ned over hans fintstivede Kalvekryds, og hans Kniplingsmanchetter var næsten flængede itu under hendes voldsomme Greb:

„Wenn Du wüsztest, was ich leide! wenn Du wüsztest, was ich leide, theurer geliebter Édouard — geliebter Édouard. — Ich leid es nicht, das sag' ich — barmherziger Gott — aber ich musz schweigen und verzweifeln, meine Wünsche sind Unmöglichkeit, mein Elend ohne Hoffnung. — Meine Liebe — meine Liebe — ach ich wüszte damals nicht was Liebe ist, allein — jetzt kenne ich sie — jetzt kenne ich — sie. Meine verzweiflungsvolle Liebe! verzeihe mir! — verzeihe mir!"

Dupuy bøjede sig dybere og dybere ned over hende, han lagde sine hvide, formskønne Hænder om hendes Hoved og forsøgte lempeligt at løfte det lidt, men det var umuligt. Han forsøgte endnu en Gang, hendes stædige Modstand æggede ham, han tvang det opad, saa at hendes Ansigt vendte lige imod hans. Han vilde, maatte sé hendes Øjne, se Kærligheden deri, afsløret, skælvende og bævende i Blikket. Han mærkede, hvor hendes smaa Øren glodede imod hans Hænder. Han bøjede sit Ansigt helt ind til hendes, hendes Aande slog ham i Mode som en sød og varm Strøm, og han granskede i hendes blanke Øjne. Han søgte at fange hendes Blik, men det gled bort fra ham, veg. Hun rystede ganske lidt i hans Arme. Hendes Mund stod let aaben, men der var intet Smil. Han næsten bar hende nu i sine Arme, løftede hende op til sig, som et slumrende Barn. — Det puslede ganske lidt henne ved Laasen nu, og det skrabede op ad Døren, det lød, som naar en Mus begynder indenfor et Træpanel at raspe løs i Træet. Og ganske tydeligt lo det derude, en

fjærn, aandeagtig Latter. — Dupuy hørte det, men han ænsede intet; en behagelig, kildrende Skræk laa ham dog i Blodet, en sød og besynderlig Angst for at Fløjdøren pludselig, med et Ryk, med et Brag, skulde flyve op. Blodet dansede syngende forbi hans Øren, det var, som om alting lo omkring ham, højere og højere, alting lo, det ene Kor af Latter fulgte efter det andet, det steg — steg —, Stemmer mumlede og pludrede, det rykkede nærmere og nærmere, tilsidst lød det som et klingrende Havs Bølgen, op og ned, op og ned; et stort leende og lysende Hav lukkede sig sammen over dem, højt oppe over deres Hoveder klang de leende Bølger, mens de sank.

Pludselig slog hun sine Arme om hans Hals.

Det var som sank hun helt sammen i hans Favn. Stilheden dalede ned over dem, og det forekom dem begge, at de ligesom maatte være skjulte under noget usynligt, saadan noget som Slør eller faldende Sne, og det gjorde dem trygge, for hvordan var det ellers muligt, at de turde sidde her tæt omsluttede foran den klart oplyste Kamingesims.

— — —

Dér højt oppe over dem brændte de straalende Lys langsomt ned mod Sølvstagerne, imens Tiden gik.

Oppe fra Væggen stirrede Juliane Marie ned paa dem med et Par Øjne, stive i Blikket og skrækkelig kolde. Det var som om den høje Dame saa' rankere ud i det stramme Fiskebenskorset, og det rigt broderede Kniplingslommetørklæde ligesom knugedes i hendes altfor smalle Haand. Alle de smaa, af Tiden blegede Ahne-

billeder traadte frem i Halvskumringen. Konger og Dronninger, Prinser og Prinsesser af det hæderkronede, oldenborgske Kongehus, blege, alabastergule Ansigter paa sort Baggrund. Den muntre, engellandske Caroline Mathilde, den altid smilende unge Dronning, med de kuglerunde, lysende blaa Barneøjne. Og se! det var som om de døde Slægter flokkedes derhenne og plirrede nyfigne med de tynde, blanke Øjelaag, ganske langsomt løftedes og sænkedes disse Øjelaag, som om det var den højeste Grad af Etikette at blinke rigtig langsomt.

„Hvor jeg elsker Dig," hviskede Prinsessen neppe hørligt med lukkede Øjne.

„Og jeg da, jeg som var syg af Længsel og Afsavn efter Dig."

Hun aabnede Øjnene og saa' ud i Gemakket, det var hende, som om hun i sin Glæde kun saa' de røde Farver, i Malerierne var alt det røde bleven til Purpur.

„Du elskede mig altsaa, gik her med Forlængsel efter mig, ikke sandt, men Du turde ikke fortro Dig til mig, utallige tunge Timer har Du haft for min Skyld. Lad os kun kalde os i Minde alt det drøvelige vi har gennemgaaet, nu vi er saa lyksalige."

Han tav.

„Du er bleg, hvorfor sér Du ikke glad ud."

Han kyssede hende paa Haaret.

„Hører Du, hvor det regner derude," hviskede hun.

Stærke Vindstød udenfor jog pibende omkring Hjørnet, man kunde høre det suge og rinde, som om mange Vandløb søgte ind i Jorden,

det boblede og randt som af tusend Kilder. — Der var igen noget i Vejen med et af Lysene. En af Flammerne blev urolig, men det var maaske Lufttrækket inde fra Kaminen, der fik den til at blive saa rebelsk. Alle de andre Lys stod dér saa fredsomme og lyste uden Uro, det var, som hvilede der et Anathema over dette ulyksalige Lys, der fortæredes i lutter Glød og Flamme. Det smaasnakkede inde i det, det sukkede ganske lydt, men ingen kom og hjalp det ud af dets Vaande, snart vilde det helt slukkes.

Dupuy fór op. Han ilede hen og slukkede det oprørske Lys, slukkede ikke alene det, men ogsaa de fredsomme Lys, der havde brændt saa stilfærdigt den ganske Aften. Det tilfredsstillede ham at dræbe disse blanke Flammer, der stod dér som lige saa mange Vidner. Prinsessen kom over til ham og kælede sig ind imod ham. De gik sammen hen til Vinduet. Regnen var sagtnet af. Der var Lys ovre i Kronprinsens Palais. Nu sad den lille, flittige Mand bøjet over Aktstykkernes Dynger og rygtede Landenes Tarv, og Lyset fra hans Studerelampe vilde lyse til langt ud paa Natten. Ogsaa i Kronprinsesse Maria's Gemakker var Lamper tændte, hun sad vel og granskede gamle genealogiske Tavler, hendes Yndlingsbeskæftigelse om Aftenen; den lange Elfenbénsfilernaal lod hun glide op igennem Stamtræernes indviklede Grene, helt op til de tyndeste Kviste, hendes Blik blev underlig fjærnt og vemodigt, thi hun græmmede sig over de Grene i Stamtræet, der gik ud længe før Tiden, de syge Træer, der løvedes af, Blad for Blad.

De to stod her ved Vinduet og saa' over

mod de oplyste Palaisvinduer paa den anden Side af Pladsen. Hverken tænkte de paa Rigers Tarv eller paa frodige Slægtstræer med sekelgamle Stammer og tunge Kroner, men paa Blomster tænkte de, thi nu lugtede her igen stærkt i Gemakket som af friske Skovmærkekranse.

— — —

„Men saa ti dog! man kan jo høre os!"

Kammerlakej Stilling listede paa Taaspidserne hen imod Fløjdøren til Gemakket, hvor alt nu var paafaldende stille. Jomfru Torp stod og spejdede nede i Corridoren, i den dødeligste Angst for at Døren igen skulde smækkes op. Og dog nød hun med alle sine Sanser denne spændende Situation, hun havde staaet paa Springet vel snart over en Time, og hun bestilte ikke andet end at tysse paa Stilling, der refererede sine Indtryk der henne fra Nøglehullet. Jomfruen formelig vejrede i Luften med sin lille Næse, som Prinsessen plejede at kalde en gemytlig nez retroussé, og hun maatte af og til gribe sig op til Brystet, saa hjertekippet følte hun sig. Kammerlakejen kiggede og kiggede, snart med det højre, og snart med det venstre Øje, det var meget anstrengende, og det trak svært her i Hullet. I det halvmørke Gemak saa' han Prinsessen sidde paa Kanapéen i heftig Graad, hun havde presset et lille, fint Lommetørklæde ind imod Øjnene, Dupuy gik op og ned i heftig Sindsbevægelse, som vilde han sige noget, men ikke kunde faa Ordene frem. — Der gik en rum Time, saa kom Kammerlakejen tilbage fra sin Post ved Nøglehullet, han var ved at briste af tilbagetrængt Latter.

„Du Store, Jomfru, for en horribel Affaire, nu ligger han saagu paa Knæene for hende derinde, jeg saa' det hele saa livagtigt, som jeg sér Dem."

„Ja, det er da saa min sandten en spectakuløs Historie!" sagde Jomfruen med en underlig kuldskær Bevægelse med Armene, „han er hendes amant, det er da soleklart, Gud fri mig for at fondere i saadanne malpropre Affairer, jeg har set og oplevet adskillige Amouretter i min Levetid, men at en ganske gemeen Syngelærer gør Amour til en født Prinsesse, det er dog crepeerligt, men hun er et daarligt Fruentimmer, det siger jeg Dem Stilling."

Jomfruen lod de hvide Kappebaand svirre og ryste paa en egen indigneret Maade.

„For han maa være, hvad han være vil, captiøs og insuffisant det er han dog ikke. Men det siger jeg, Gud fri og bevare mig for al Sladder og Snak, coute qui coute, jeg holder min Mund, det gør De ogsaa, Stilling, saa bliver det imellem os to. — Det er alligevel rart, at man er à jour med hvad der foregaar. Søde Stilling, gaa saa hen og kig igen, jeg har en voldsom Lyst efter at faa at vide, om de nu igen staar og gantes der inde. Gaa saa!"

Stilling listede igen af. Jomfru Torp faldt i sære Tanker (det varede altid saa urimelig længe, inden Stilling fik kigget noget rigtig amusant ud). Nu kyssedes og favnedes de derinde, det var meget længe siden, at nogen havde kysset hende, det var saa længe siden, at hun knap kunde huske det. Et sværmersk Udtryk gled hen over Jomfruens magre Træk.

„Skriver i Cancelliet var han, Hansen hed han, og det var Kildetid. Hun huskede saa tydeligt, at der den Sommer just blev forevist i Dyrehaugen et Barn med to Hoveder og tre Ben. Det var en dejlig Tid. Ogsaa hun var dejlig den Gang. Kjolen var rosarød, og mægtig Solhat af Florentinerstraa havde hun paa. Den Gang skinnede Solen ogsaa stærkere end nu til Dags. Himlen maatte vide hvorfor. Hun begreb det ikke. Hun havde ogsaa haft Stangparasol i Haanden, og saa var det, at hun traf ham i Teltet. De var lige komne med Kildevognen og havde drukket Kaffe i Skovløberhuset. Den Kaffe var dejlig, saa tydelig som hun dog huskede det, varm og duftende, Søsterkagen havde de selv medbragt, den var noget klæget, hun havde selv lavet den. Hun og Hansen var henne og kigge i Perspektivkassen, de kiggede begge paa én Gang og i samme Glug, han saa' med sit højre Øje, hun med sit venstre, saa kyssede han hende, hun fik slet ikke sét Bonaparte ved Pyramiderne, saa forskrækket blev hun, og Perspektivkassemanden blev vred, for de havde nær væltet hele Kassen. Men dejligt var det, og Dyrehaugen var saa grøn, som den aldrig hverken før eller siden havde været. Ak! det var den Gang, nu laa Hansen paa Assistencekirkegaarden, hun havde været der ude i Søndags, Vintergækkerne var fremme, men det var fint endnu med det grønne."

Kammerlakejen var der nu igen, det gav et Sæt i Jomfruen, hun var helt væk i Drømme.

„Naada! Prinsen kommer saamænd til at bære den brede Hat!"

„Lad os nu ikke være fiaddervoren, lille Stilling, kysser han hende derinde?“

„Om han kysser hende! nej, det er hende, der kysser ham.“

„Sagde jeg det ikke nok, det er hende, der courer til ham, det er mig virkeligen en stor crève-coeur for den arme Syngemester; at en Mand gør lidt Flatteri til et Fruentimmer, det kan jeg til Nød tilgive, det er da idetmindste en eftergivelig Forseelse, men at et Fruentimmer lægger an paa et Mandfolk, det étourderer mig virkeligen, jeg siger det rent ud af Posen, uden nogensomhelst Omsvøb, det er uanstændigt, det er malpropert, det vil jeg sige til hver evig én!“

„Jomfruen har maaske aldrigen selv kendt til Hiertesyge?“ spurgte Stilling ikke lidt spodsk.

„De er mig ved Gud en rude Personage, Stilling!“

Hun maalte ham med Øjnene.

„Er jeg en rude Personage, saa er De saa min sandten et fortalerisk Fruentimmer!“ brusede Stilling op, „og skal jeg længe staa her og høre Deres fortalerske Snak, saa gaar jeg, værsgo, saa kig selv, jeg gider ikke staa her og fiske Nyheder til Deres falske Tunge!“

„Falske Tunge! nej, nu har jeg hørt det med, jeg, en falsk Tunge!“

Jomfru Torp slog en kold Latter op.

„Ja netop, saa snart De taler med Prinsessen har De Honning paa Tungen, men ikke saasnart er De udenfor Døren, saa render det med Galden.“

„Er De ikke færdig end, bedste Stilling, De er jo svingel i Hovedet.“

„Jeg svingel i Hovedet!“ han rykkede hende ind paa Livet, „jeg svingel i Hovedet, tør De sige det endnu en Gang?“

„Om jeg tør,“ lo Jomfruen, „tror De ikke, lille Stilling, at jeg kan sé paa Deres døde Øjne, at De er en forfalden Personage, jeg faar Flauhed om Hjærtet, blot jeg tænker paa Deres Dødhovedhed.“

„Ækle Himpegimpe!“ hvæsede Stilling.

„Modbydelige Mandfolk!“ sagde Jomfruen tørt.

„De vover falskeligen at fortænke én lige op i hans aabne Øjne!“ hviskede han dydig indigneret.

„Det var Dem, der begyndte.“

„Det var Dem, og De skal sandeligen komme til at expiere Deres sjofle Opførsel.“

„Bliv nu bare ikke fiamsk!“

Et voldsomt Klask paa Jomfru Torp's højre Øre, et uhyre, gennemtrængende Skrig, et eneste Nu — Stilling var langt nede af Trapperne.

Gemakkets Fløjdør stod paa vid Gab.

„Aha! naa, saa det er altsaa Dem, Jomfru Torp, der befatter sig med at lytte ved Dørene, sér man det, det havde jeg ellers ikke troet om Dem.“

Prinsessens Stemme lød virkelig overrasket.

Jomfru Torp saa' ud, som viste der sig et Aandesyn for hende, med store, forfærdede Øjne stirrede hun hen imod den gabende Døraabning, imod hvis mystiske Halvmørke Prinsessens hvide Robe næsten spøgelsesagtigt traadte frem. Saa begyndte hun at neje, ganske mekanisk, hun nejede og nejede, dybere og dybere.

„Deres Højhed, Deres Højhed!“

„De vil dog vel ikke nægte det, bedste Torp, De er jo saa rød i Hovedet som en kalkunsk Hane.“

Prinsessen lo. Pludselig vendte hun sig om og raabte ind i Gemakket, næsten skreg i overstadig Lystighed:

„Dupuy! skynd Dem! Kom! saa skal jeg vise Dem, hvem det er, der rumsterer saa klodset ved Laasen. For véd De hvad, Torp,“ hun henvendte sig til den sønderknuste Jomfru, „véd De hvad, det er mig ved den søde Gud étonnant saa ubehændigt De fingererer ved Nøglehullet, nu skal jeg vise Dem, hvorledes De mere commodement skal bære Dem ad.“

Prinsessen bøjede sig ned og begyndte ganske tyst at manøvrere ved Laasen, saa kiggede hun og lo ret hjerteligt. „Sin métier bør man dog lære til Gavns. Nu De Jomfru.“ Torp satte i med at brøle, saa forfærdeligt, at det maatte røre en Sten, men Prinsessen var ubønhørlig. Dupuy, som inderlig forlegen havde holdt sig skjult inde i det halvmørke Gemak, fandt nu, at dette dog gik for vidt; forgæves forsøgte han at lægge et godt Ord ind for den arme Jomfru, der saa' mere død end levende ud, men Prinsessen sendte ham et Blik, et langt, haanende, foragtende Blik, der forbavsede ham, saa ubegribelig ondt var det. Dog var det et Øjeblik, som om Prinsessen tøvede, som om Dupuy's indsmigrende Forbøn lammede hendes Vilje, hun saa' forvirret, tvivlraadig ud. Jomfruen bad og klynkede om Skaansel og var ikke til at faa hen til Døren, saa blev Prinsessen da vred, hun trak Kammerjomfruen hen til sig,

klemte sin lille Haand fast om hendes Haandled, og bøjede hende ned imod Nøglehullet. Prinsessen var blodrød i Ansigtet, hun pustede af Anstrengelse.

„Gaa De nu hen, Dupuy, og stil Dem saaledes, at Jomfru Torp kan se Dem gennem Nøglehullet her.“ Hendes Stemme lød rolig og behersket. Dupuy adlød.

Jomfruen græd, convulsivisk, saa at det randt i stride Strømme ned ad Fløjdørens hvide Lakering, hun snøftede og mumlede en Mængde uforstaaeligt.

„Ja, sér De, Jomfru,“ skemtede Prinsessen, „jeg kan da ved Gud ikke commiserere Dem, naar De indlader Dem paa en saadan Tarvelighed, som at lure mig op her i mine egne Gemakker, og det maa jeg sige, at jeg aldrigen i mine Levedage havde tænkt mig, at De var saa durchdreven!“

„Jeg durchdreven!“ hulkede Jomfruen. Hendes Æresfølelse var saaret.

„Ti De nu stille, og lad mig tale. Hvad De nu vil finde paa, véd jeg ikke, men saa barnvoren indsér De vel nok, at jeg ikke er, at jeg ikke skulde kunne indsé, at De fra nu af vil sé at skade mig, alt hvad De kan. Naa, som De vil, Kjøbenhavn er en fortalersk By, og Snak er der nok af.“

Jomfru Torp vilde gaa.

„De gaar! nej bliv nu og kom indenfor, Jomfru, De behøver da ikke at staa dér og fange Kuld i Corridoren.“

Jomfruen gled mekanisk over Dørtærskelen og stillede sig lige indenfor, med Hovedet bøjet

ned imod Brystet, og Lommetørklædet for Øjnene. Kappen sad helt henne paa den ene Side af Hovedet, og det ene Baand var næsten revet af, det hang og dinglede sørgmodigt i en lang, hvid Traad. Prinsessen lukkede Døren og gik over til Dupuy. Hun stod stille lidt, stadig med Øjnene fæstede i hans, gik saa et lille, dvælende forsigtigt Skridt til højre, Armene strakte hun lidt efter lidt frem, Overkroppen bøjedes mere og mere forover, saa et lille Skridt til venstre; atter stod hun stille, lige ved ham var hun nu; som et smidigt lille Rovdyr, en Væsel, en glidende Hermelin, bugtede hun sig frem. Han hviskede noget til hende, Tonefaldet var bydende; hun smilte blot, rystede paa Hovedet.

„Sé nu her hen, Jomfru," kommanderede Prinsessen overgiven. Jomfruen saa' op med sine røde, forgrædte Øjne.

„Ser De nu, lille De, alt Hemmelighedskræmmeri hader jeg, og havde jeg vidst, at De interesserede Dem saa meget for mig, maatte De ved den søde Gud, saa herzlich gærne have siddet herinde i Syngetimerne og iagttaget mig."

Hun lænede sig op imod Dupuy, klemte hans Arm, men han skubbede hende lempeligt fra sig.

„Attention!" næsten raabte Prinsessen; Jomfruen var lutter Øjne.

„Attention! Attention!" skreg Prinsessen. Dupuy var veget nogle Skridt tilbage med Tegn paa den højeste Forfærdelse, han anede et nyt Udbrud af Lidenskab, baglæns retirerede han over imod Vinduet, hun kom langsom efter ham, fulgte efter helt over til Vinduet; han saa' paa

hende med et Par lynende Øjne, der sikkerligen havde forskrækket enhver anden end Prinsesse Charlotte. Jomfru Torp var gaaet et Par Skridt frem, hendes Mund stod paa vid Gab, Øjnene var aabne indtil den yderste Anspændelse.

„Galenskab!" hviskede Dupuy, snerrende arrig, formeligen gnistrede han nu.

„Lâcheur! Lâcheté!" haanede hun. „Attention!" skreg hun endnu en Gang, et Spring frem, og hun havde slynget sine hvide Arme om Halsen paa Dupuy, hagede sig fast, holdt ham som klemt ind i en Skruestik. Dupuy stred tappert imod og skældte ud paa Fransk. Prinsessen replicerede muntert paa samme Sprog, hun vilde ikke slippe sit Tag. Dupuy skummede af Vrede. Prinsessen lo højere og højere. Jomfruen væltede en Stol med stort Rabalder, hun var efterhaanden kommen længere og længere frem i Gemakket, nærmest saa' hun ud som himmelfalden. — Omsider gav da Prinsessen slip, hun smed sig stakaandet ned paa Kanapéen og lo voldsomt:

„Dér saa' De da, Jomfru, at jeg ogsaa tør gaa aabenlyst til Værks."

„O!" hviskede Jomfru Torp og saa' aldeles sindsforvirret op paa Juliane Marie. Dupuy var faret hen imod Jomfruen, han greb hende lempelig ved Armen og førte hende hen imod Døren. Hun fulgte ham viljeløs.

„De gaar!" hviskede han. Han fulgte hende helt ud i Corridoren og stak hende nogle Speciedaler i Haanden.

„For Himlens Skyld, Jomfru Torp," det kom hæst og indtrængende, „ikke et Ord om dette her, De vover, hun er ekscentrisk, vi véd det,

Singerie, ikke andet. Gør hende ikke malheureuse!"

Han knugede voldsom hendes Haand. Flere Speciedaler gav han hende, mange Speciedaler gav han hende, han kunde ikke faa dem puttet ind i hendes Haand, saa stak han dem udenvidere i hendes Kjolelomme. Jomfruen begyndte igen at græde, saa listede hun af ned gennem Corridoren. Et Øjeblik stod han derude og saa' efter hende, tvivlraadig om han skulde gaa ind i Gemakket igen. Nede fra Vestibulen lød fjærn Lyd af hviskende Stemmer, en Summen og Brummen, Smaafnisen og Tyssen; det var Stilling, der havde faaet Køkkenpersonalet samlet for at meddele det, hvad der foregik oppe paa første Sal. Døren ned til Køkkengangen stod aaben, en hurtig Retraite var altsaa mulig. Det var tydelig at mærke, at Chretschmer ikke var paa Palæet i Aften; naar bemeldte Dame var paa Visit i Springgaden, tillod Køkkenpersonalet sig allehaande. Hofdame Güldencrone havde Migraine, og Jomfru Torp var gaaet op paa sit Værelse for at udgyde Strømme af Taarer. — Endnu stod Dupuy foran Gemakkets hvide Fløjdør. Han kom i Tanker om, at Violinen laa derinde, den maatte han i alle Tilfælde ind efter. Jo, det var saamænd en net Historie, i Morgen vidste hele Kjøbenhavn det, thi hvad i Alverden skulde vel forpligtige den Jomfru til at tie stille om en saa scandaløs Affaire. Der var et Ordsprog, der hed, „ved Hove som ved Ild ei for fiern og ei for nær". Det var noget sent, at han kom til at huske paa det. Og det var Dupuy, Jean, Baptiste, Edouard, Louis, Camille Dupuy. Om en halv Time var

Prinsen her, om en Time vidste han alt. Hvilken Étourderie! Hvilken mageløs Étourderie! Han, der havde routineret sig i det ganske Europa, han, den mest talentfulde af alle Talenter, han, Geniet, han — stod nu her foran denne lille Prinsesses Dør og var beængstet. En Amourette, én Amourette til — men Prinsesse var hun, Pyt! — en lille ilter Doucerette som alle de andre, og naar en Prins var saa dum at lade sin Prinsesse være ene en hel Aften med Édouard Dupuy, saa — — Violinen maatte hentes, den maatte hentes.

Saa gik han ind. Hun laa dér paa Kanapéen i Halvmørket og strakte Armene ud imod ham. Han saa' slet ikke til den Kant, tog blot Violinen, der laa dér paa Taburetten, og gik.

„Du gaar!" raabte hun efter ham uden at rejse sig op. Han vendte sig om i Døren og saa' over paa hende.

„Ist das Liebe?" lød det bebrejdende derhenne fra.

„Il n'y a pas de bonnes fêtes sans lendemain, ma chère Charlotte!"

Han lukkede Døren efter sig og gik hurtig ned gennem Corridoren.

„Aber ich, ich! aber ich, ich!" mere hørte han ikke.

Det var første Gang han havde nævnet hende ved Fornavn, og det skurrede noget i Prinsessens Øre, dette familiære „Charlotte", hun laa nu og ærgrede sig derover. Han burde paa ingen Maade straks forglemme, at det var en Prinsesse, han talte med og ikke en libidinos Actrice henne fra Komediehuset. Han kunde takke Guderne for, at han havde den indbringende

Sinecure her ved Hoffet; nu hun ret tænkte over Sagen, maatte hun sige sig selv, at han havde opført sig ikke lidt malhabilt og maladroit. Thi, Herre Du Godeste, det var jo ikke andet end hendes sædvanlige smaa uskyldige Flyveindfald og Luner, hun var nu én Gang ikke responsabel naar saadant kom over hende, det var hendes Natur, hun paalagde sig nu én Gang for alle ikke nogensomhelst Tvingsel og tog det langtfra tungt med Etiketten. Det laa til Slægten, og det var nedarvede Drifter og Tilbøjeligheder, som ikke kunde nedtvinges. Hvad kunde hun gøre for, at hun havde en fortærende Ildvædske i Aarerne, og ikke koldt, ætherisk Nonneblod. Hun hørte sandt for Dyden ikke til disse blegsotige Helgeninder, der sad som knækkede Lilier, og allerede her paa Jorden mærkede, at Vingerne krøb frem paa Skulderbladene. — Saadan laa Prinsessen dér paa Kanapéen og ræsonnerede om Aftenens Begivenheder. Alligevel følte hun sig bleg om Hjærtet, Gemalen kunde jo ventes hvert Øjeblik. Klokken var lige slaaet. Nu stod vel denne Torp nede i Vestibulen og passede paa, naar Vognen kom. Hvem vidste nu, om hun ikke straks fór i Gemalen og skreg op om, hvad der var foregaaet. Der var sikkert skellig Grund til, at hun vilde gøre det, hun var da ondsindet nok dertil. Ah! Livet var saamænd ikke lutter Drôlerie.

Hun ringede; den perlebroderede Klokkestreng var nær gaaet midt over Omsider viste Kammerlakej Meyer sig, rød i Hovedet og meget oprømt. Han kom lige fra en længere Discussion angaaende den huslige Misère, og havde indlagt

sig stor Fortjeneste ved i et langt, velordnet Foredrag at klare det, for det øvrige Tjenerpersonale saa vigtige og interessante Spørgsmaal. Første Køkkenpige, Andersen, havde haft Taarer i Øjnene, saa bevæget var hun bleven, og Linnedjomfru Sørensen fik ondt og maatte stænkes med Vand. — Prinsessen gav kort og mut sine Befalinger, Lamperne blev tændte, og der blev lagt i Kaminen. Kammerlakej Meyer sprang som en Kakerlak, mere behændig end nogen parisisk Opvarter paa et Kaffehus. Prinsessen stod ved Vinduet og hostede uafbrudt, hun vilde gærne give det Udseende af, at hun havde saadan noget som Brystsyge, sligt vakte altid Medlidenhed, og Prinsessen havde alle Dage fundet, at det var dejligt at være Genstand for lidt Medlidenhed. Hun vendte sig om for at se Virkningen paa Meyer. Kammerlakejen laa foran Kaminen og puslede geschäftigt med Veddet. Ildens flagrende Lys faldt ganske kønt over ham, ung og slank var han, sorte Silkepantalons havde han paa, og de velformede Lægge indesluttedes af hvide Strømper. Som han nu laa dér paa Hug, hvilte han lidt paa det højre Ben, det venstre strakte han saare gratiøst ud fra sig. Prinsessen maatte virkelig sige sig selv, at hun aldrig havde lagt Mærke til før, at Meyer var en ganske net Personage, ovenikøbet decideret net.

Prinsessen var i høj Grad Connaisseuse af mandlig Skønhed.

Meyer vimsede saa atter af Sted. Hendes Højhed satte sig til at brodere; det kedede hende imidlertid, og der kom hende en stærk Gaben paa. Saa ringede hun igen. Denne Gang viste

Chretschmer sig, hun var lige vendt tilbage fra Springgaden.

„Kære Frederikke, gaa op til Comtessen, og sig, hun maa gærne sé herned nu.“

Comtesse Güldencrone, Prinsessens Hofdame, var en lige saa aristokratisk som stille og forskræmt Dame paa henved de halvtreds; Hendes Højhed havde i den Grad tiltaget sig Hals- og Haandsret over hende, at hun endog fik Befaling, naar, og naar ikke, hun turde forlade sine egne Gemakker. Oppe i Palæets Beletage boede hun, her tilbragte hun Tiden med vekselvis at læse Swedenborg's og Md. Guyons Skrifter. Comtessen hørte ogsaa til de Kvinder, der efter forlængst at have aabnet Pandoras Æske, kun havde fundet Haabet paa Bunden. Hun levede i mange og sære Haab, og fra det jordiske havde hun vendt sit Blik mod højere Egne. Læste hun Swedenborg, sank Jorden under hendes smaa Fødder, og Verden og dens Mangfoldighed beskuedes i Fugleperspektiv. Comtessen gik kun paa Comedie, naar der gaves Sørgespil, Kotzebue fik hende til at fælde de sødeste Taarer, men, naar der blev givet en Entrée bag efter, rejste den gode Dame sig og gik. Jfr. Birouste var hende for meget af denne Verden; naar Md. Schall en Gang imellem dansede en skøn serieux Solo, ja, saa blev hun. En Pas de Gavotte kunde ogsaa til Nød gaa, men Pirouetter og sligt — aldrig. Hun var ogsaa den eneste i Palæet, der ikke læste Monitøren og Journal de Paris. — Hele Eftermiddagen havde hun siddet deroppe og strikket Børnetøj til en Velgørenhedsbasar, og hun havde lyttet til det skønne Violinspil,

der lød saa dæmpet op til hende; glad blev hun nu, over at Stuearresten var hævet, det var grumme kedeligt at sidde alene, nu da Hofdame Vedelsberg var paa Besøg i Jylland. Comtessen pyntede sig lidt, krøllede Haaret, fem sirlige Kruseduller ned over hver Tinding, én Frisure, som den gode Dame ellers kun anlagde naar der var Fête eller cour parée i Christian den syvendes Palæ. Nedenunder sang Prinsessen. Rigtig delicat og coquet sang hun, Comtessen fandt, at Hendes Højhed gjorde sine Cadencer ypperligt i Aften. Ja, synge det kunde hun da. Comtessen svøbte en folderig, sort Kniplingsmantille om sig, og gled lydløs ned ad Gangen. I Grunden var hun bange for Prinsessens Stikpiller og Malignitet, thi det maatte man sige, at Prins Christians Gemalinde havde en sær Fornøjelse af at sige Folk Ubehageligheder lige op i Ansigtet, uden fjærneste Foranledning.

Stille og varmt var der i Gemakket. Prinsessen ikke saa meget som saa' op fra sit Broderi.

„Gør Dem det nu rigtig commodement dér i Sophaen, saa sidder vi ganske stille og arbejder til min Gemal kommer. Det giver en sød Hjærtero med lidt Stilhed en Gang imellem."

Ganske stille sad de to Damer saa en halv Time igennem, uden at et Ord blev vekslet, saa angste som de var de to, Prinsessen for Gemalens Hjemkomst, Comtessen for Prinsessen. Pludselig vækkedes Hofdamen af høje Latterudbrud. Comtessen saa' forvirret op og blev rød.

„Das ist charmant, das ist unvergleichlich!" men det er da ved den sødeste Gud noget af det pudserligste, jeg i mine Levedage har set!"

Comtessen blev mere og mere étourderet.

„Nej, sid nu stille, drej Hovedet lidt! Saadan — lidt mere, merci — nu er det charmant. Godeste Comtesse! nu ligner De da virkeligen en forkølet Natugle!“

Prinsessen lo voldsomt.

„Bliv nu ikke vred paa mig, lidt Plaisanterie skal vi dog have at more os med i denne melankolske Aften, og jeg kunde, saa sandt som jeg sidder her, ikke lade være med at le over Deres étrange Frisure, det var saa skrækkelig morsomt.“

Comtessen fandt slet ikke dette skrækkelig morsomt. Hendes følsomme Gemyt følte sig i høj Grad krænket. At en Prinsesse kunde have saa liden moralsk Delicatesse. saa lidt attendrissement med andres Følelser! Det var en uhyre Mangel paa Passibilitet og — Opdragelse. Comtessen sagde ikke et Ord — men hun græd.

„De græder, Comtesse!“ skreg Hendes Højhed op, i samme Nu var hun ovre paa den anden Side Bordet, hvor hun satte sig paa en Skammel ved Hofdamens Fødder.

„Men Du Godeste, jeg mente det jo slet ikke saa slemt. Jeg fortryder det, ja, det gør jeg, nu De græder, bliver jeg virkeligen helt angermodig.“

Hun greb hendes smaa, magre Hænder og trykkede dem stærkt. Comtessen hulkede nu.

„Aber, ist es möglich, ist es möglich, kæreste allerbedste lille De, det er dog ikke noget at græde over, fordi jeg ler. Jeg har det jo nu én Gang saadan med Hastmodighed efter lidt Fornøjelse, hvis jeg ikke fik mig en fortreflig Latter

hver Dag, tror jeg, at jeg blev syg. Men mig er der saamænd ingen, der bryder sig om her. Glauben sie mir das!"

Prinsessen rejste sig op med et Sæt, hun var nu kommen i daarligt Lune.

„Jeg ansés af alle her med saa liden Agt, at man ikke en Gang under mig en Smule hjærtelig Latter, og det, naar man véd, at det er min Sundhed om at gøre. Jeg sér nok, hvor dette kan bære hen, skal jeg sidde alle mine Levedage her i Kjøbenhavn og blive sur, sandt for Dyden har det ofte kun fejlet lidt i, at jeg var ved at opgive Aanden af bare Kedsomhed, men det saa' man vel allerhelst, at man saa hurtig som muligt fik mig puttet ned i denne Kirke i Rotschild, for det bliver saamænd Enden paa det hele, og morende er det nu ikke. Det ligner ikke noget, Comtesse, at give sig til at græde her i min Nærhed Mine Damer i det mindste burde virkeligen forskaane mig for Fortrædeligheder. det siger jeg Dem med Flid, nu har jeg igen min slemme Hovedværk, det kan jeg takke Dem for. Nu kan De gaa, God Nat!"

Comtessen svøbte sig igen ind i den sorte Mantille og gik dybtnejende, baglæns hen imod Døren. Hendes Højhed stod ved Vinduet, Armene var lagte over Kors, hun nynnede. Hofdamen stod noget længe og famlede ved Døren, det var tydeligt, at hun ventede paa et godt Ord til Afsked.

„Bryd Dem bare ikke om noget, det er denne Hovedværk, der er Skyld i mit daarlige Lune, den er fertig at gøre mig gal. God Nat, sov vel!"

En Kareth kørte ind i Palæets Port.

Gemakkets hvide Fløjdør stod paa Klem. Prinsessen kiggede og kiggede, Hovedet kom længere og længere frem, Dørsprækken blev større og større. Alt var tyst der ude, slet ingen kom. Hun listede ned til Trappeafsatsen, rakte og strakte sig ud over Gelænderet.

Vestibulen laa dernede, stor og øde i Lampernes Lys, Døren ind til Lakejstuen stod aaben, alt var som uddødt.

Ganske stille gik det saa ned ad Trappen, Trin for Trin. Lige ved Omdrejningen stod Jomfru Torp, saa maatte da Gemalen være gaaet ind i Bibliothekstuen, siden dette ildesindede Fruentimmer stod her endnu og ventede paa ham. Et Nu — og Prinsessen var ovre ved hende.

„Voilà!“ Hendes Højhed løsnede sin store Diamantbrosche og stak den hen til Jomfruen. Kammerjomfruen rørte ikke en Finger.

Helt op imod denne Stenjomfrus Ansigt førte Prinsessen saa iltert sine Brillanter, lod dem funkle og lyne, rystede dem frem og tilbage, op og ned, saa tog da endelig Kvindemennesket Klenodiet. I det samme gik Bibliothekets Dør. — „Silence! Silence! hviskede Prinsessen paa Trappen, og saa et ganske svagt „Silence!“ for sidste Gang fra Afsatsen deroppe.

I det Kvarter, der paafulgte, forraadte Torp baade Dupuy, hvis Speciedaler hun havde i Lommen, og Prinsessen, hvis Brillanter hun holdt i Haanden. Prins Christian hørte overlegen smilende paa Kammerjomfruens Bagtalelser, saa gik han igen over i Bibliotheket og satte sig dér i Mørket. Han frydede sig over den Angst og Ruelse Charlotte maatte lide over hans Fra-

værelse, og han beundrede sig selv højligen over den sindrige Fremgangsmaade han havde valgt, han fik Taarer i Øjnene ved at tænke paa, hvor philosofisk og overlegen skønt, han egentlig var kommen over Livets mange smertelige Momenter. Mange Citater, der passede paa Lejligheden nu, randt ham i Sinde, og han gentog ganske sagte disse klingende og høje Ord, baade højtidelige stolaklædte Hexametre og melodisklydende Ottaverim; han maatte uvilkaarlig beundre den enestaaende Bevandrethed, han havde i fremmed Literatur, thi fra de mest nymodens Skribenter, Jean Paul og Chénier, naaede han tilbage til følsomme Passager hos Sterne og Richardson. Saa tændte han da Lys, mange Lys rundt om i Bibliotheket. Bøger og atter Bøger, Række paa Række, fra Loft til Gulv, dukkede frem af Mørket, øverst oppe skimtedes Gibsbusternes lange Række, men over dem alle kom Kant's visne og tørre Profil til Syne. Der var nu saa lyst som til Fest herinde. Høj og bleg stod Prinsen dér midt imellem alle sine kære Bøger, disse Bøger, der paa tusender af Blade gemte al Verdens Visdom og Beretning om Livets mangehaande Foreteelser og Tilskikkelser. Han var underlig tvivlraadig, om der nu virkelig fandtes en Bog herinde, blot én eneste Bog, der var værd at læse i dette Øjeblik, han følte næsten Fortvivlelse, naar han i Tankerne gennemgik sine Skatte, de forraadte ham, de stod dér som lige saa mange stive og stramme Tanker, logiske og fornuftmæssige, der vare marscherede op i Geledder og Colonner, og de lod alle og én det følende, tornekronede Hjærte i Stikken.

Da han fra Trappeafsatsen drejede ind i Corridoren, hørte han, at Gemakkets Dør langsomt lukkedes. I et Nu var han derhenne. Det raslede svagt derinde, som om nogen skyndte sig hen over Gulvet. Han lukkede med et Ryk Døren op Knap troede han sine egne Øjne, Charlotte laa paa Kanapéen og sov, sunken hen i den dybeste Søvn. Benene havde hun trukket op under sig, Armene foldede hun over Brystet, som om hun frøs. Munden stod aaben og hun pustede ret hørligt. Midt ude paa Gulvet laa den ene hvide Silkesko og drev, sikkerligen maatte hun have tabt den i Skyndsomheden. Klavecinet var opslaaet, Nodebladene flød som hvide Skyer omkring Pedallyren. — Han gik hen og tog Skoen op, han vendte og han drejede den, han saa' hen paa Charlotte og han saa' hen paa Klavecinet, og saa smilte han.

Skoen var ganske varm endnu.

Som i Søvne drejede Charlotte Hovedet ind imod Væggen, saa sukkede hun dybt, hun laa vist meget ubekvemt, — og sov videre. Længe stod han og lyttede til hendes Aandedræt, saa tungt og regelmæssigt som et Barns. — Men hvilken skrækkelig ubekvem Stilling! Paa Klavecinet stod en af de høje Armstager, Lysene deri var tændte. Han tog Stagen, listede hen over Gulvet til Kanapéen. Længe stod han og beskuede hende. Hun laa jo virkelig dér og sov ret naturligt. Han knælede ned, løftede Stagen højere og højere, bøjede sig ned over hende: Hun plirrede lidt vel hurtigt med Øjenvipperne. — „Charlotte, écoutez!“ hviskede han. — Stille som en Mus laa hun. Højere og højere løftede

han de straalende Lys. Det forekom ham, at han aldrig havde set hende saa dejlig nogensinde, bleg, hvidklædt, som Prinsessen, der laa langt bag alle Bjærge, slumrende, mens sorgmodige Dværge holdt Vagt ned over Bjærgskraaningerne. Hans Øjne blændedes af Taarer, Haanden skjalv, Stagen begyndte at ryste. Han vilde rejse sig af den knælende Stilling, i samme Nu faldt to Draaber af den varme, smeltede Talg ned paa Prinsessens hvide Arm. — En, to, tre! Prinsessen var midt ude paa Gulvet. „Av! Av!" skreg hun op, hendes Ansigt var helt fortrukket af Smerte, hun vaklede frem og tilbage i Gemakket paa den ene Sko, vaandede sig, mens hun uafbrudt gned det ømme Sted. Gemalen vilde trøste, hun var aldeles borte i Smerte, han vilde lægge en Speciedaler paa, hun stødte ham fra sig, og det noget ublidt. Han bad om Forladelse, hun vilde ingen Ting høre, blot være i Fred, naar han blot vilde tie stille, og helst gaa. Hun stampede utaalmodig i Gulvet med den ene Sko, gik saa hen og smed sig paa Kanapéen. Langsomt kom han over imod hende.

„Torp har sladret, jeg tror ingenting. Du er uforsigtig, det er alt. Du er for affabel, har for megen Vivacitet, Du lever i Extremer, er uberegnelig, genialisk, idealisk, sværmersk. — Paa Torsdag flytter vi ud til Sorgenfri. Dupuy giver vi Løbepas, saa er al Bagtalelse dermed slaaet ned."

Det kom ganske fortroligt, som en stille og rolig Overenskomst. Han saa' paa hende, fikserede hende, men det var umulig at finde Mening skabt i hendes Ansigt, aldeles tillukket som det

nu var, blot trak hun lidt paa Skuldrene. Hun rejste sig, meget ladt, som om det voldte hende Besvær, rakte Haanden ud efter Skoen. Idet han rakte hende den, greb han hendes Haand, søgte at fange hendes Blik, men det veg bort, og Haanden gjorde sig lempelig fri. Stille stod hun og stirrede paa Uhrets forgyldte Viser, der langsom sneg sig frem paa den emaillehvide Skive.

„Du tror paa, hvad denne moucharderende Kammerjomfru fortæller. Du hører paa hende. Det er nok!"

Om hendes Mund kom der et mærkelig foragtende Træk, en Verden af Dégoût. Hun lagde Armene over Kors paa Brystet og slog med Nakken.

„Jeg omgives her i Palæet af lumpne Hofcabaler, Bagvaskelse og Intrigoterie; det skal Du faa at sé, en skønne Dag gaar jeg fra det hele, ja, det gør jeg, jeg skal fortælle Papa, naar jeg kommer hjem, hvad Du er for en tarvelig Herre."

Hun lo haanligt, lidt efter gik Latteren over til Graad.

„Nu først kan jeg med fuldeste Føje sige, at det var min gyldne Tid, den Gang jeg var hjemme, og aldrig havde set Dig for mine Øjne. Men det siger jeg Dig, plage mig i Aarsnese, det skal Du nu ikke faa Lov til."

„Charlotte!" der var en let vibrerende Klang i Stemmen.

Højere og højere græd hun.

„Charlotte, elsker Du mig ikke mere?"

„Ved den søde Gud om jeg gør! Du plager mig jo dagligen med Din Mistænksomhed og

Dine grundløse Beskyldninger. Grace à Dieu, at jeg ikke er gaaet i min Gruft allerede af Krænkelse derover."

„Det mener Du jo slet ikke."

„Jo, jeg gør, Du krænker mig ved at være jaloux paa denne gemene Franzos, jeg har ikke bedt Dig om at faa ham til Syngelærer. Er han amoureux over for mig, maa det jo smigre Dig, at jeg endnu er saa tiltrækkende trods min pinlige Existence. Jeg hader denne Franzos, hader ham! har Du nu endeligen saa hørt det, Christian, det er mig gar nicht til nogen Forlystelse, at høre paa hans fade Snak."

Prinsessen blev bleg over sin egen Dristighed.

De satte sig hen paa Kanapéen. I Stilheden hørte de langt borte Vægterens melankolske Sang. Hun følte sig mat og elendig, nu hun havde ladet Dupuy i Stikken, havde fornægtet ham, det var, som sad hun allerede fast i et sejgt Spind af Intrige og Usandhed. De besynderligste, men ret trolige, Kneb og Finasserier fandt hun paa, for at sætte Dupuy i et saa latterligt Lys som muligt; hun opdigtede morende Episoder og naragtige Udtalelser, jo mere hun ildnede sig selv op ved sin egen Snakken løs, jo vagere stod det for hende, at det var idel Opspind. Prins Christian sad foroverbøjet og saa' undrende op paa hende, nu og da lo han længe og højt.

„Tænk Dig, han sagde, at det var ham ubehageligt at komme ved dette cour du roi Pétaud, nu effen sagde han det, og saa lyver han, siger jeg Dig, han vilde bilde mig ind, at han i Paris altid sad i Parterre noble, og at han var intim Bekendt af hende Mars, Du véd, og at baade

Md. Contat og Dugazon havde været forlibte i ham; jeg lo ham lige op i Ansigtet, og spurgte ham, om ikke ogsaa Kejserinden og Julie Récamier var hjærtesyg efter ham."

Prinsessen gik ind og hentede en lille, sirlig Guitar i et bredt, blegrødt Baand, saa krøb hun op paa Kanapéen, klimprede og sang Arien af Adolph og Lovise; hun var ganske ellevild; snart var hun ked af at synge, hun vilde danse. Mens hun stadig spillede, bevægede hun sig rundt i Gemakket i sirlige og gratiøse Pas fra Balletten „den forladte Dido."

„Charlotte!"

„Nu?"

„Naar vi nu kommer ud til Sorgenfri, vil jeg sé Dig med Solhat paa hver Dag. Du véd hvor gærne jeg sér Dig med disse store, lyse Straahatte, og saa er der en Gang derude i Parken mellem høje, klippede Buxbomhække, i den vil jeg sé Dig komme, langt nede, i en blegrød Kjole; lige som den Gang i Ludwigslust's Humlehave, da Du havde faaet Comtesse Hahn ud i Regnvejret med Saffianssko paa. Kan Du huske, at det blev saadan et Himmelvejr hen paa Eftermiddagen?"

„Om jeg kan, jeg kan huske, at Du gik og sledskede for at faa mig her over til Danmark. I Morgen échapperer jeg herfra!"

„Nous verrons."

„Jeg sejler af Sted med Paquetbaaden til Kiel, for fulde Sejl, eller med Smakken til Rostock, saa er jeg næste Aften i Schwerin."

„Hvad tror Du egentligen Schönsee og Comtesse Hahn vilde sige til det?"

„Det er mig eminent ligegyldigt, om de tager imod mig de bonne grace eller de mauvaise grace, jeg tager straks til Ludwigslust, saa kan Du sé, om Du nogensinde faar fat paa mig igen.“

Hun gik hen og satte sig ved Siden af ham.

Saa sad de to da dér paa Kanapéen og glemte helt Tiden. Hun lænede sit Hoved op imod hans Skulder, og han talte længe kærligt og vemodigt til hende.

Ude over Kjøbenhavn var Stjærnenatten begyndt.

VII

Kong Christian ligger paa sin Dødsseng der nede i Rendsborg.

Oppe paa de høje Fæstningsvolde staar aarhundredgamle Popler og duver frem og tilbage i Stormen. I Rendsborg By, der kryber sammen som i Dækstilling bagved Voldene, flyver Stormen omkring paa de teglhængte Tage, river og rusker i Teglene, saa at de ramler og rasler ned over mod Tagrenderne. Eideren, dér bag ved, ligger med graahvide Skumtoppe hen over den sorte Strøm; det er, som om Floden staar stille, som om den af al Magt stemmer imod de kommende Vandmængder oppe fra Landet af, som om den vilde vende om, af Frygt for det rasende Hav langt borte. Saa kæmper og strider det da der ude i Floden, Vandet staar i hele Braadsøer ind over begge Bredder, skyller af Sted mellem Havernes Ribsbuske, helt op imod de smaa Huse, hvor det ligger og slikker op omkring de høje Trappesten. Oppe i Mariekirken har Stormen haget sig fast i

Glamhullerne, dér sidder den og puster og hvæser ind i Malmklokkerne, der ligesom sukker af Angst. Vejrhanerne skriger og drejer sig helt rundt paa de rustne Stænger. Ude paa Hüttener-Berge brænder en Gaard. Paa Volden staar en Klynge Mennesker og sér paa Branden, to Koner er ogsaa deroppe, helt indhyllede i sorte Shawler, Blæsten tager i deres Kjoler, Konerne strider imod, med Ryggen lænet bagover, de skubbes og rykkes frem og tilbage som i Søgang. Brandskæret kommer og gaar paa Himlen, de sorte Skyer pidsker af Sted, som en Hær paa Flugt.

Det er Krigstid nu, Ufredstid igen for Rigerne. Krig baade med England og Sverige. I Rendsborg Gader gaar Trommerne. Spaniolerne er kommen i Nat. Ponte Corvo sidder paa Kroen, bøjet over store Kort og udrullede Dokumenter, hans Adjutant staar stiv og strunk ved Døren og venter paa Ordrer. — Signaler lyder rundt om i Gaderne, spanske Sange klinger ud fra Husene, ovre i Krostalden danses der i det ene Hjørne til Kastagnetters taktfaste Klapren. i det andet sidder otte Gascognere inde i Halmen og brøler Marseillaisen. „Allons enfants de la patrie — le jour — —!“ — Naar Spaniolerne har drukket for meget, begynder de at klimpre paa indbildte Guitarer, Kroværtens Piger bliver ildrøde i Kinderne under de glødende Kys, der regner ned over dem; pludselig begynder Krovært Müllers Marie at skrige som besat: „Slip mig, slip mig!“ I vild Flugt styrter saa Pigerne op paa Kammeret, Haspen smækkes for, Spaniolerne er efter dem, op ad Loftsstigen klatrer de smaa, vævre Mandfolk, under Latter og Brølen tumler de rundt paa

det mørke Loft for at finde Kammersdøren; der er en bitte, sortsmudset Andalusier, der løber Panden imod de nyrøgede Skinker deroppe, og han bander frygteligere end nogen Gadesælger i Granada; den lange, forsorne Basker har omsider fundet over til Gavlkammeret og staar nu dér uden for Døren og synger en smægtende Serenade paa sin Hjemstavns Maal; hver Gang et Vers er ude, stamper han i Gulvet og udstøder nogle mærkelige, klagende Lyde, der vist skal udtrykke smertelig Længsel.

I Søndergaden danses Carmagnole, saa det staar efter, hen over de toppede Brosten; Stormen river og rusker i de dansendes Kapper, Vagtbaalets Ild lyser over den muntre Scene.

Men Danmarks og Norges Konge er død i Nat af Skræk.

Helt inde i den store Himmelseng ligger det lille, barnelignende Lig. Hvide Lagener for alle Vinduer, sorte Flor om Sengegardinernes røde Silkedamask, og søvnige Lys foran de gamle, sløve Spejle. Ved Dørene er der stadig nysgerrige, der kigger. Koldt og uhyggeligt er der her i det høje Gemak; Ruderne klirrer i Stormen, Skrig og Støj lyder herind fra Gaden. — Paa første Sal er der Lys. Kammerherrerne Wandrup og Mathiesen, to franske Officerer, en spansk General og den afdøde Konges Hofstat holder Raadslagninger i Taffelsalen. Pastor Schulze oppe fra Mariekirken, der har givet Kongen Alterens Sakramente, sidder bleg og stille henne i Karnappen og sender bekymrede Blikke ud i Natten. Den skrammererede Tjener melder, at Taflet er dækket, og alle de bekymrede Herrer

gaar to og to tavse ind til Bordet, hvor den højsalige Majestæts gamle og berømte Bourgognevin er usædvanlig rigelig repræsenteret. — Først henad Klokken seks rejser Herreselskabet sig, noget mindre bekymret, den spanske General er bevæget indtil Taarer og omfavner Pastor Schulze med broderlige Følelser. Kammerherre Mathiesen er gaaet over i Spejlgemakket med de to franske Officerer for at spille Rouge et Noir, det er, som om man helt har glemt, at der er Kongelig i Huset. — Pastoren fjærner sig fra Selskabet; — idet han kommer nedenunder, finder han Ligstuen opfyldt af vildtfremmede Mennesker, der hviskende trænger sig sammen op ad Væggene; en lille Dreng har vovet sig helt hen til Sengen, dér staar han og stirrer paa Liget med aaben Mund. Pastoren løfter Armen og peger bestemt og bydende over imod Døren, ikke et Ord siger han, men Mængden har forstaaet ham, den fortrækker langsomt; i Døren vender nogle sig om, Præsten staar stiv og ubevægelig i samme Stilling. Saa vandrer han rastløs frem og tilbage i Gemakket, lytter til Stormen derude og fjærne Trommehvirvlers dumpe Lyd, eftersom Regimenterne rykker ind i Byen. Latter og Lystighed fra Spillegemakket lyder herned, de franske Officerer bander og støjer, den spanske General synger. Han gaar hen til det høje Vindue og løfter Lagenet lidt til Side. Stormen er ved at tage af derude. Det gryr.

— — —

Paa Amalienborg er der Hofsorg.

Damerne glider omkring i Gemakkerne i sorte Silkerober, de sørger med Snip, sorte Baand og

sorte, højtidelige Strudsfjer; Cavallererne giver deres Sorg til Kende ved mørke Dragter, blanke Kaarder, Spænder og sorte Silkestrømper. Men al Sorg maa have en Ende, og da det nu begyndte at blive lysere og varmere i Vejret, var der mangen en ung og smuk Hoffrøken, der længtes efter de lyse og muntre Farver, helst de rosarøde, og det var med en urimelig stærk Interesse man i dette Foraars Begyndelse læste Monitørens sidste Modenyheder, om at Damerne nu i Paris brugte Morgenhatte af hvid eller Kjødfarve, eller kulørte Straahatte med Atlask, Pullen rund og Skyggen ophæftet. Hvor sukkede man ikke, naar man læste om disse Hovedtøjer af Roseatlask, lilla Flor eller carmosin Fløjl, med en Blanding af hvid Gaze, for ikke at tale om Hatte med udtungede Folder og Topfjer, og Shawler med Palmetter og Kassimirsborder. Amalienborg var virkelig trist og sørgeligt, men ude i Byen var der Lystighed nok; just nu da Krigen stod for Døren, havde Tracteurerne saa travlt som ingensinde, og hos Hr. Rau var der Clubfester og selskabelige Sammenkomster en masse. Uden for Porten paa Vesterbro vrimlede det i Aar med Seværdigheder; hver Søndag var her smækfuldt herude af Folk, der ofrede den sidste Skilling for at faa at sé den Vildmand og den Vildmandinde, som en Kandestøber fra Holbæk foreviste i et Telt. En Hr. Lustre havde i Aar faaet Tilladelse til at give offentlige Forestillinger i Ridekunsten paa et bekvemt Sted paa Vesterbro, og Prices Selskab trak udmærket Hus med den berømte Liniedanser Magito, der aad Blaar paa Linie. Trist var det jo, at Vildmandinden gik hen og

døde, og at én af de paa Vesterbro værende Gynger knak, saa at et ungt Fruentimmer faldt ned og brækkede en Lillefinger. Paa Fællederne lejrede Folk sig for at sé paa Kjøbenhavns borgerlige Militære, der spankulerede om med de nylig forordnede hvide Hattefjer med rød Top, og saa' patriotiske ud; langt bort fra Byen vovede man sig ikke, da en Slave var undveget fra Kjøbenhavns Slaveri, man nøjedes med at spasere ud til Strandmøllen med sin muntre og skønne Beliggenhed, eller at gaa ud og kigge ind i Søndermarken, hvor der var Rævejagt just i de Dage. De mere velstaaende Familier, der havde Sommersteder paa Østerbro og nede om Farimagsvejen, agede ud til Charlottenlund Skov, i hvis nordre Del der var anlagt en Del engelske Gange, der var Terrainet til megen Ziir.

Ét Samtaleemne havde da den hele By det Foraar, tilmed et saare interessant. Det var visse piquante Historier om Hr. Dupuy og en meget højtstaaende Dame i Samfundet. Naar Damerne om Eftermiddagen sad inde ved Kaffebordet, diskuterede de ivrigt Sagen, og naar der var en Veninde, der ikke rigtig var med, hviskede man tjenstivrig ind i hendes Øre Navnet paa denne højtstaaende Dame, hvorpaa den troskyldige og uerfarne Veninde rødmede og blev som et dryppende Blod at sé til; gamle, hvidhaarede Bedstemødre, der sad den ganske Dag henne paa Vindusforhøjningen og kiggede ud gennem Gadespejlet, havde ogsaa hørt en lille Fugl synge, og de faldt i mange og sære Tanker om svundne Tider og gamle Dages Ungdom. Der var megen Sympathi for Prinsessen hos Folk, thi naar alt kom til alt, var og

blev Dupuy dog den Fremmede, Franzosen; desuden var det gængs Mening at antage ham for en farlig, besnærende Don Juan, en Roué, skønt, det maatte man indrømme, en aimabel Roué, der var Bifald værd, naar man havde ham paa Afstand, dér oppe bag Lamperækken, men som man alligevel, naar man henregnede sig til de gode Borgere og Patrioter i Samfundet, holdt sig borte fra. Og Kjøbenhavns Damer, der drømte om ham, naar de var vendte tilbage fra Komediehuset, og som gik og sukkede for ham i al Stilhed, de vidste saa uforlignelig godt, at det var aldeles uforeneligt med Begrebet Dydighed; thi det vidste da Gud og Hvermand i den ganske Stad, at utallige var de Amouretter, som den gode Édouard Dupuy havde indladt sig i med Actricerne, og hvad det fra Palæet angik, vilde det i Sandhed være trist, om Prinsessen lod sig bedaare af denne Franzos, i Stedet for at beskæftige sig med nyttigere og solidere Ting, som det sømte sig en dydig og ærbar Ægtehustru. Vel var Dupuy en sjælden smuk Mand, statelig af Gestalt, og med en Hud, skær og glat, en saadan der i sær Grad behager Fruentimmerne, og yndigt det sang han nu, saadan at Vandet rendte én i Øjnene ved at høre derpaa, og bevares, en god Fiolin, det spillede han ogsaa, men at al Verdens Dydighed skulde falde for disse Egenskaber, det var dog ikke lidt urimeligt; thi en Lykkeridder og Sprader var han dog, ovenikøbet paa Veje med at bringe Skam ind i den danske Kongefamilie, det burde og maatte ikke taales, Kongehusets Ære og gode Reputation var ogsaa enhver god Borgers. Det danske Folk

kunde umuligt finde sig i, at Hirschholmscenerne fra sin Tid nu gik igen; den Gang var det en Læge, der forgreb sig paa Kongehuset, nu lod det til, at det denne Gang skulde blive en Syngelærer; det gik med den Slags Folk, som med dem, der, naar de have gult Haar, ogsaa vil have det kruset, og Enden paa det hele blev vel saa, at Landets egne Børn blev begegnede med Haanhed af saadan en Fyr, der kun havde det at rose sig af, at han var en faveur hos en højtstaaende Dame. Saaledes taltes der om Aftenen rundt om i Clubber og Selskaber, naar Punschebollen var stillet frem paa Bordet, og man var bleven træt af Rahbek's og Jens Zetlitz' Viser, og alle optog Sagen meget alvorligt. Det var en hel Undtagelse, at en Dame, ovenikøbet Professorinde Rahbek fandt det kvikt og i høj Grad morende, at der foregik lidt ud over det almindelige ved et kedsomt Hof, ja, hun tillod sig endog at være vittig derover, men da Vittigheden i vedkommende Aftenselskab paa Bakkehuset var bleven sagt paa Spansk, var der kun én i Selskabet, der lo og fandt det excellent, nemlig Molbech, og Publikum gik saaledes glip af noget, der sikkert var i høj Grad aandfuldt og træffende; det ærgrede sig og optog Bakkehusets Frue det ilde, at hun tillod sig at spøge over alvorlige Ting, tilmed paa Spansk.

— — —

Glad og fornøjet med sig selv var Prins Christian, fordi han havde taget alt dette saa forsigtigt og nobelt, just saa discret, som det burde tages. Om Aftenen, naar han havde siddet i Bibliotheket og fordybet sig timevis i Schelling's

Identitetssystem og Fichte's Videnskabslære, gik han hen til det høje Buevindue, der vendte ud imod Pladsen, lod de røde Fløjelsgardiner falde sammen bag ved sig, og ensom stod han her ude i Vindusnichen og saa' op imod de evige Stjærner.

Thi der var mange Stjærner paa Himlen just i de Aftener.

Charlotte sad i Kabinettet, spillede paa Klavecinet og gabede frygteligt af Kedsomhed, men hverken saa' hun paa Stjærner eller tænkte saadan videre dybt over Tingene, nu havde hun hele Dagen siddet og spist syltede Blommer for ret at kunne overveje og tænke, men der kom ingen Tanker; kun ét havde hun besluttet sig til, nemlig, at Jomfru Torp skulde blive ved Hoffet, og det forekom Prinsessen, at det var én i høj Grad ædelmodig Beslutning.

— — —

Dupuy maatte mindst to Gange læse Prinsens lange, sirlige, høflige og med stort, rødt Segl forsynede Epistel, førend han ret forstod, at han med et meget klækkeligt Gratiale havde at trække sig underdanigst bukkende tilbage. I den første Time efter Brevets Modtagelse var han ude af sig selv af Raseri, men da han havde faaet udtømt hele sit Forraad af fransk-svensk-schweiziske Eder, faldt han til Ro og begav sig samme Aften paa én i Forvejen bestemt Concertrejse til de sjællandske Provinsbyer, med Roskilde som Udgangspunkt. Han følte sig alligevel i høj Grad ydmyget, og paa hele Turen ud ad Kongevejen fattede han de besynderligste og æventyrligste Planer om at faa Hævn over denne alt for

høflige Prins, der troede sig tryg og sikker med en saadan Gemalinde. Det var hans bestemte Overbevisning, at denne Epistel ikke var affattet og afsendt med Prinsessens Vidende og Vilje, og efter mange Timers Meditation havde han fattet en Plan, der vel var dristig, men som dog lod sig udføre. Han vilde, naar Concertrejsen var endt, i al Stilhed indlogere sig et eller andet Sted i Egnen omkring Sorgenfri; det skulde være mærkeligt, om han ikke blot én Gang i Eftersommerens Løb kunde faa Prinsessen i Tale i Enrum, lykkedes dette for ham, var Spillet vundet, ingen kendte som han hendes let tilgængelige Hjærte og sværmerske Phantasi, og saa . . . Nu var han dristig, nu havde han Mod, nu var der ingen hensynsfulde Baand, der bandt ham; han vilde ydmyge denne hovmodige, opblæste og i Grunden ret dumme Prins, der levede højt af Hovedstadskresenes Viraksduft og Smigertale, han vilde sé ham bleg og dirrende af Raseri, han vilde ødelægge denne Ægteskabsidyl, der hvilede paa et saa usolidt Grundlag, han vilde triumfere helt ud og aldeles, og saa rejse, Danmark var ikke det rette Land for et Talent af hans Størrelse og Omfang, baade Chabran og Dussek opfordrede ham bestandig til at komme til Paris, fra London havde han Indbydelser, Prins Georg af Wallis saa' ham gærne i Englands Hovedstad. Men, ikke forlod han Danmark førend han havde sét denne latterlige Højhed ydmyget og det hundrede og atter hundrede Gange mere, end han selv følte sig nu i dette Øjeblik.

— — —

Da Dupuy den Aften havde sunget i Roskilde, var Byen i Extase. Aldrig havde han sunget saa vidunderligt, med saadan en Glød, en Ild, en Lidenskabelighed, det var den fyrige og varmblodige Sydbo, der helt havde givet sig hen i sin Sang. Der var en saadan Begejstring i Roskilde, at Folk slet ikke sov den Nat, de laa og kastede sig frem og tilbage i Sengene og pustede af Varme, det sang og klang i de Godtfolks Øren, og det var, som om Hjærtet var blevet fem Gange større end sædvanlig.

— — —

Samme Aften var der megen Munterhed ude i Sorgenfri.

Alle Huse havde Flag oppe, thi Prinsen og Prinsessen var komne i Formiddags. Man var lige nu vendt tilbage fra en Køretur ned til Brede. Selskabet sidder ude paa Terrassen og nyder den smukke Foraarsaften. Den skovklædte Egn ligger i skinnende Aftensol, Parkens Syringer dufter, Fuglesangen stilner af. Alle som én opfordrer Hds. Højhed til at synge. Prinsessen stiller sig paa Havetrappens øverste Trin, den hvide Mouselinskjole straaler i den gyldne Solglans, Herrer og Damer sér beundrende op paa hende. Længe synger hun, alle i Selskabet er enige om, at Hds. Højhed aldrig har sunget med saa dyb en Følelse, saa megen Varme, saa megen Sjæl; det var som om et drømmende Blidsind fik Mæle gennem disse Toner, en Hjærtets Længsel, en stille Lykke.

Oppe fra Kvistværelset over Havestuen sér Jomfru Torp ned paa Selskabet. Jomfruen knejser med Hovedet, og den hvide, taarnlignende Kappe

synes endnu mere stivet end tilforn, hendes Selvfølelse faar ligesom et synligt Udtryk i al den megen Stivelse, hun kommer i sine Kraver, Manchetter og Kapper. Torp er meget misfornøjet, Prinsessen har i egen Person været oppe paa hendes Værelse og hentet Diamantbroschen tilbage. Jomfruen stod i Gangen og saa', at Hds. Højhed længe dvælede foran den aabnede Consolskuffe med Broschen i Haanden, som om hun i dybe Tanker overvejede, hvorvidt det var rigtigt at tage den eller ej; tilsidst var hun dog gaaet og havde taget Diamanterne med. Kammerjomfruen maatte sige sig selv, at det med at tage Broschen tilbage, det havde hun nu aldrig nogensinde kunnet bekvemme sig til, og i sin Aand mærkede hun en dyb Spot over at hun, en Kammerjomfru, et Tyende, maatte tie stille til dette, der, hors de doute, var ret strafbart.

— — —

Det er lige i Begyndelsen af Sommeren. Dagene er fulde af Sol, hede og tunge, Nætterne er hvide af Maanelys. Græsset gulner hen, og Løvet hænger mørknet i Skovbrynene, thi der gaar baade Uger og Dage, inden Regnen kommer.

Klokken er tolv, Prinsessen er lige staaet op. Hun begiver sig straks ud paa sin Morgenpromenade. Køligt og dunkelt er der her inde under Bøgene, Prinsessen staar et Øjeblik helt blændet og misser med Øjnene, Overgangen til Skygge kom saa brat, det er som om Sollyset endnu danser og flimrer omkring i røde og grønne Smaaringe. Hun har fulgt den Sti, der snor sig langs med Sobredden ned imod Louise-Kilde. Stien er hvid af Sol, rammet ind, imod Søen af

høje Sivplantager, mørkviolette af de duskede Blomsterstande, paa den anden Side af det Skarntyde-overgroede Markgærde. Højskoven strækker sig i maleriske Situationer, langt ovre ryger Skorstenene paa enlige Hegnshuse, der tegner sig som hvide Prikker mod mørke Hulveje og overskyggede Bakkestrøg. Hvor stille alt er i Middagstimen. Nu har Stien kroget sig op ad den høje Skrænt og snor sig ind under Bøgene i Skovens Spurveskjul.

Prinsessen er morgengnaven, hun gaar og tænker paa dette kedsomme med Dupuy. Det er, som kunde hun raabe og skrige af bare Flauhed og Skamfuldhed over det, der var passeret imellem dem, men saadan var det nu, om Vinteren havde hun Capricerne, om Sommeren enten glemte hun dem helt, eller ogsaa skammede hun sig over dem.

Hun følte en hemmelig Angst for at vende tilbage til Amalienborg, thi sikkert vilde Væggene og alt derinde i Gemakkerne hviske og lokke „husker Du det, og husker Du det?“ og de lange Eftermiddage med Tankerne og Længslerne der trængte paa, og den nærgaaende Erindring, der nu slet ikke var til at komme bort fra.

Hun skjalv næsten af Forfærdelse over sig selv, naar hun tænkte paa hin vanvittig forrykte Scene med Jomfru Torp, en Krisis var kun det hele, som nu var overstaaet og derfor burde glemmes. I sit stille Sind takkede hun Guderne for, at Dupuy den Aften paa Amalienborg havde været saa overdreven reserveret, som han havde været. Aa, denne Dupuy! Hvor han gjorde hende ufri! Al denne Uro, alle disse fristende

Timer, undertiden stod han næsten lyslevende for hende i Stuen og saa' paa hende med sine mørke Øjne, stod blot ganske stille og saa' paa hende. Kunde hun dog blot en Gang igen blive fri og frank, munter og let om Hjærtet, saa helt ud glad; og hun som havde troet, at hun havde rystet alle Sorgerne af sig inde i Kjøbenhavn!

Hun satte sig hel modløs ned ved Vejkanten og begyndte at rive Græstotter op af Raadvildhed. Kunde hun nu blot komme overens med sig selv, om hun egentlig brød sig om Gemalen, somme Dage var han saadan, andre Dage saadan. Prinsessen yndede ikke vægelsindede og lunefulde Personer, om hvem man ikke vidste, hvor man havde dem.

Hds. Højhed havde en Pose med Kager med, mens hun nu flittigen sad og spiste, forekom det hende lidt efter lidt, at alt stillede sig i et noget mindre sort Lys. For egentlig talt kunde hun nu rigtig godt lide Christian Frederik. I Grunden var han jo ejegod, det gjaldt kun om at sé paa ham med saa blide Øjne som muligt, og vænne sig til hans mange og slet ikke behagelige Fejl, som nu hans umættelige, alt opslugende Amour-propre, og hans Dadlesyge, hvad i Alverden kunde det dog skade ham, om hun fandt det morende at læse „De tolv sovende Jomfruer" eller Spiesz' Romaner, han maatte saamænd ønske for sin Dannelses Skyld, at han havde læst dem.

Han med sin Göthe og Göthe.

Gaves der mon noget mere kedsommere i Verden end denne Iphigenia? Nej, saa læste hun rigtignok langt hellere „Rejser gennem Ulykkens Huler og Elendighedens Boliger" eller Rinaldo

Rinaldini af Vulpius, og naar Forfatteren ovenikøbet var Göthes Svoger, saa kom det jo dog ud paa ét, om man læste af den ene eller den anden. Aldrig i al Evighed fik nogen hende til at læse Göthe! Aldrig!

Prinsessen rejste sig, efter omhyggelig at have tørret sig med sit Lommetørklæde og rystet Krummerne af Kjolen. Det var dejligt at faa tænkt rigtig dybt og udtømmende om Tingene.

Da hun kom op til Slottet nikkede hun meget elskværdigt til Skildvagten, der stod dér, stiv og stram, og præsenterede Gevær.

VIII

Det er en bevæget og i mange Henseender sørgelig Sommer for Hds. Højhed. Der kommer Melding fra Schwerin om, at Hertuginde Louise, Prinsessens høje Moder, er død. Hertug Friedrich Franz' Epistel er meget kortfattet og røber just ikke nogen overvættes Bevægelse, han meddeler Datteren om den afdødes sidste Vilje og om Dagen, der er bestemt for Bisættelsen. — Prinsessen kommer lige stormende op fra Haven, Favnen har hun fuld af Roser, Solhatten dingler ned ad Ryggen. Dødsbudskabet fra Mecklenborg ligger paa Bordet, hun læser det. Salen er fuld af Sol, og Dansemusik og Lystighed nede fra Lyngby Kro lyder helt her ind; Altandørene staar aabne; det blinker med Lys hen over alle Træ-toppe, og Plainerne trækker det frodige Gron-sværstæppe i bløde Fald ned over Terrasserne. Længe staar hun varm og rød efter Løbet, Hovedet er bøjet ned imod Brystet, Roserne ligger ud over Gulvet, saa lister hun stille ind og gaar til Sengs.

To Dage ligger hun og græder og sukker med Hovedet presset ned i Puderne, mens Solen tegner Tavl og Tern paa de nedrullede Gardiner. Gemalen overgaar sig selv i Hensynsfuldhed og Delicatesse, han dægger og pusler om hende, han sætter friske Blomster paa Toiletbordet, han sender Bud efter flere unge, adelige Damer, for at Charlotte kan have nogen Adspredelse i Sørgedagene. Hofdamer, Cavallerer og Kammerjomfruer lister om paa Taaspidserne og beklager af Hjærtet Prinsessen, der føler sig i høj Grad smigret og tilfreds nu; hun kysser Gemalen mindst de tyve Gange om Dagen, og hun har besluttet at blive liggende Ugen ud. Sengen staar som i et Lysthus, saa mange Blomstervaser er her nu stillet op, og alle de unge Comtesser, der efterhaanden arriverer, sidder rundt om i Gemakket og broderer flittigt. Prinsessen har en umaadelig Trang til at kysse de unge Piger paa Kinden, naar de kommer hen for at spørge til hendes Befindende, hun vil være rigtig god og elskværdig mod alle Mennesker, selv imod Hertuginden af Augustenborg; hun føler med sig selv, at hun maa være lykkelig for at være god, og det forekommer hende, at man ligefrem maa ønske hende al mulig Lykke, naar der nu sker en saa indgribende Forandring med hende. Hofdamerne vil hun forære de to Silkelangshawl, der ere saa røde, at hun ikke selv kan lide at gaa med dem, og saa sandt som der er en Gud til, vil hun aldrig i sine Livsens Dage drille dem mere.

I Slutningen af Ugen rejste Prins Christian over til Fyen, Charlotte var opløst i Graad ved Afrejsen; men da Vognen var kørt bort, og hun

kom over i Havestuen og saa', at de fire unge Damer sad dér og hang med Hovedet, følte hun sig pludselig overstadig lystig. En! to! tre! Vilhelmine Schimmelmann fik Ordre til flux at sætte sig hen til Klavecinet og spille Grétry's Passe-pied, de øvrige Damer og Prinsessen stillede sig op midt ude paa Gulvet, to og to overfor hinanden. Menuetten gik med Liv og Lyst. Prinsessen lo og dansede løs med mange overflødige Bevægelser, den smukke, ellers saa stille Frøken Sneedorf var helt tøet op og dansede med megen Gratie, den lille tykke Brunette, Sophie Holstein, trippede af Sted som en Vipstjert, højrød i Hovedet og meget echaufferet, og den lattermilde, rødblonde og fregnede Frederikke Danneskjold var aldeles ellevild.

Dansen var forbi. Damerne sad paa Kanapéen og gispede efter den anstrengende Menuet.

„Frem med Harpen!" kommanderede Hds. Højhed. „Fie skal spille!"

Fie, eller Comtesse Sophie Holstein, var paa de meget faa Dage bleven Prinsessens allerintimeste Veninde, de lignede ogsaa hinanden i meget, smaa, buttede, brunette og i høj Grad livlige. — Comtesse Holstein trakterede en Harpe med mere Virtuositet end just Smag. Prinsessen og Frederikke sang saa Duetten af Dittersdorf's „Apothekeren og Doktoren", Vilhelmine og Frøken Sneedorf sad ved Vinduet og broderede. Comtesse Schimmelmann var høj, mørk, næsten jødisk, med dunkle, fløjelssorte Øjne; hun sværmede for Jean Paul og havde indgaaende Kendskab til Lessings Laokoon og Winckelmann's Kunsthistorie. Prinsessen yndede hende just ikke for disse Kend-

skaber, maaske følte hun sig en lille Smule ydmyget over ikke en Gang at kende Forfatternes Navne, nej, saa kunde hun meget bedre med den lille Holstein, for hun følte sig sikkert ikke meget trykket af de Winckelmannske Theorier og Lessingske Synspunkter — Duetten gik rent forskrækkelig daarligt, Prinsessen var stadig en Linje for meget forud og udtrykte sin Utaalmodighed ved nogle sjældne, smertelige Ansigtsgrimacer. Ovre i det ene Hjørne havde Stilling travlt med at dække Bordet, Jomfru Torp knejsede ind med en mægtig Krystalskaal fuld af Jordbær, det lille Taffel straalede af mange Sølvgenstande, store og uformelige, med mecklenborgske Vaaben paa Siderne. — Prinsessen vilde nu synge alene, Frederikke kunde jo slet ikke følge med. Comtessen satte sig over til de to broderende, der vekslede meget sigende Øjekast hen over Canevaset. Sophie Holstein undskyldte sig høfligt der henne ved Harpen; hun blev saa træt i den højre Arm, sagde hun. „Vist ikke nej!“ raabte Hds. Højhed „Sikken Snak, nu er det jo mig, der vil synge.“ Prinsessen sang to lange Arier af Cimarosa's hemmelige Ægteskab, den lille Holstein indskrænkede Accompagnementet til nogle meget matte Greb i Strengene. Alle Damerne klappede, da Arien var forbi. Prinsessen saa' glad-undselig ud. Efter disse Kunstydelser gik man til Bords. — Alle Vinduer staar aabne ud imod Parken, her i Stuen er alt gennemsolet, hele Øer af Sol har dannet sig paa det bonede Gulv, det ligner ganske et Landkort, hvor Skyggerne er blaa Have, der skvulper ind imod de lyse Øers gule Brinker. Loftsmaleriet

gloder i fræk Nøgenhed, yppige Gudinder i mørkebrune Guders Favn, en Fantasi i Jordaens Maneer, hvor alt vælter omkring i smilende Fedme; disse svære Flamlænderinder ser ud som bristende Pæonknopper. Prinsessen lægger sig helt tilbage paa Stolen og kigger længe paa Plafondmaleriet, saa ler hun og spørger Damerne, hvad det egentligtalt forestiller deroppe. Sophie erklærer bestemt, at hun ikke forstaar sig paa saadan noget, hun er ogsaa helt fortabt i Synet af al den megen Omarmelse paa Loftet. Frederikke, der uafbrudt sidder og stryger sit viltre, rødlige Haar om bag Ørene, foreslaar nok saa kækt, at det vist maa være Edens Have eller Elysium; Prinsessen forkaster straks Hypothesen om Edens Have, derimod véd hun ikke rigtig, hvad hun skal sige til det om Elysium, og spørger derfor Frøken Sneedorf, der spagfærdig hvisker noget om Bacchanal. „Dér har vi det!" skriger Prinsessen op, men da hæver Vilhelmine Schimmelmann sine Fløjelsøjne op imod den megen Nøgenhed og erklærer overlegent, at de to midterste Figurer forestille Kong Tyndareos og hans Ægtefælle Leda, Svanen bagved er Jupiter, de to, der omfavne hinanden i Krogen er Mars og Venus, de andre maa være Nymfer og Fauner. Efter dette erklærer Prinsessen Vilhelmine for Professorinde i Plafondvidenskaben. — Taflet hæves. Om en halv Time holder Vognen for Døren. Prinsessen vil bade først. Vilhelmine har stærk Migraine og gaar ovenpaa for at lægge sig lidt, Sophie og Frederikke promenerer imens i Parken. — Prinsessen kaster en hvid Peignoir om sig, Kammerjomfruerne lister ud og ind med gennemvarmede Haand-

klæder og Toiletgenstande i blaa Vermeil. Hds. Højhed staar i det gule Hjørneværelse, lige midt i Solen. og holder Hænderne sammenfoldede over Haaret. Hvor Kløvermarkerne dufter stærkt i Dag! det bølger ind med Jasminduft gennem Vinduet, næsten i en synlig Stribe.

Badekamret ligger køligt og dunkelt, de smaa tilgitrede Vinduer sidder netop i Højde med Havens Jordsmon. Badekummen er sænket ned i Gulvets Midte, et stort, rustent Spejl i Guldramme hænger i Kæder ned fra Loftet, saaledes, at Spejlfladen er lige over Kummen. De kalkhvide Vægge er prydede med Stukfestons, og røde Klædeshynder er lagte over de lave Sæder, der følger Muren.

Længe sidder Prinsessen og stirrer paa Vandet, der blikstille ligner en uhyre Blok af gennemsavet Krystal. Hun kan høre Gartnerens lunge Fodtrin oppe paa Grusgangen og en Vandkandes strømmende Brusen. Sophies og Frederikkes Latter lyder helt her ned, de sidder lige her ovenfor paa Havebænken. Hvor de hvisker og tisker! Prinsessen er nysgerrig, for nu tror de Pigebørn da, at de sidder ganske muttersene deroppe og kan raillere over hvad der lyster dem.

Der er en Spurv deroppe ved Gitteret, nu flyver den. — Prinsessen lader nu det sidste Klædebon falde ned paa Gulvet; med en let, knitrende Lyd daler den hvide Silke. Hvor Fliserne er kolde at træde paa! det giver et lille Sæt op gennem hele Legemet. — Nu er det Frederikke, der taler deroppe. Prinsessen staar op paa de røde Hynder, hæver sig paa Taaspidserne, lægger Øret til Muren og lytter. Nej, hvor her dog er lydt!

„Men jeg siger Dig det jo, jeg véd det, han bor paa Rungstedkro; Betty siger, at hun har sét ham forleden paa Køreturen nede i Geelsskov, han var sammen med to Herrer.“ „Umuligt!“ hvisker Sophie, „saa nær her ved Sorgenfri, og saa al den Snak, godt da, at hun ikke véd noget, for saa blev hun da sikkerligen helt forrykt. Uf da, det med Maleriet!“

Nu er Spurven igen ved Gitret deroppe.

„Du Godeste, hvor er han smuk!“ hvisker Sophie, „saa solbrændt han er bleven, tror Du egentligen, Frederikke, at der har været noget mellem dem?“ „Aa, man véd jo aldrig, men nu er det vel forbi, Prinsen er jo da ogsaa ærkedum, Herre Jemini! Kender Du Visen, man har lavet i Kjøbenhavn?“ Frederikke begyndte at nynne: „Lille Page lad mig være, hvad betyder sligt.“

De lo begge højt, saa blev alt stille deroppe.

Prinsessen er krøben ned igen, nu staar hun dér paa Badekummens Rand og er falden i Tanker. Mekanisk lader hun Haanden glide hen over Hudens hvide Atlask. Saa løser hun Haarets svære Knuder, i slangeagtige Snoninger glider de ned over Skuldrene. „Nej, jeg elsker ham ikke mere, — — — jeg elsker ham ikke mere.“

Nu sidder der igen en Fugl deroppe. Hvor den synger!

— — —

„I er nogle rigtig ærkedumme, smaa Gæs!“ sagde Prinsessen og slyngede Armene om Halsen paa Sophie og Frederikke, mer fik hun ikke sagt, thi Vognen holdt for Døren, og Torp og Chretschmer fløj ud og ind med Shawler og Tæpper. De to

Comtesser blev ildrøde i Kinderne og nærmest skrækslagne over denne noget besynderlige Ytring; de trøstede sig dog med, at det blot havde været én af Prinsessens sædvanlige smaa Bemærkninger, der som oftest kom noget malplaceret, men Fornøjelsen ved Køreturen var dog tildels spoleret, tilmed da Hds. Højhed partout vilde over Rungsted i Dag for at naa Hirschholm. Sophie var rødere end nogen Valmue og saa' hjælpeløst over til Frederikke, der havde puffet sin store, italienske Straahat helt ned i Øjnene, for Solen. — Frøken Sneedorf og Vilhelmine stod paa Trappen og viftede, da Vognen rullede af. Prinsessen nikkede til højre og til venstre op igennem den lange Lyngbygade. Der var en Bukken og Nejen paa Vejen og inde i Haverne. Pludselig stanser Vognen. Prinsessen har rejst sig op. „Aa, De dér!" hun dunker Tjeneren i Ryggen, „hent mig de Kornblomster dér ovre!" Tjeneren ned af Bukken og over i Rugen, hvor han plukker løs som galdt det Livet. „Saa, nu er det nok!" skriger Prinsessen over til ham. — Hds. Højhed har faaet sine Kornblomster, og Vognen ruller videre, indtil en ny Ordre udstedes. Comtesserne nyder den Ære at sidde og slæbe paa Urtekostene.

Hvid af Sol og uddød ligger Rungsted ved det blaa Sund og drømmer nu i Eftermiddagstimerne. Hvidkalkede Fiskerhytter langs med Stranden og Mængder af ophængte Garn foran Dørene. Ikke en Hund en Gang gøer, idet Karethen larmende kører op forbi Kroen, der sover med nedrullede Gardiner og lukkede Døre; den store Krohave ligger tilstøvet og solhed med sine lange

Rækker af hvide Træborde og faldefærdige Bænke. Prinsessen spejder nyfigent til alle Kanter, Comtesserne skygger imod Solen med Blomsterbuketterne. Hds. Højhed har slaaet sin Parasol ned, hun rejser sig op, hun kigger, Kudsken faar Ordre til at køre ganske langsomt, Sophie og Frederikke formeligen forsvinder i Blomsterne. Skuffet og træt sætter Prinsessen sig saa ned og surmuler hele Vejen op til Folehaveskov. Seletøjet rasler i Stilheden, Hestene slaar med Hovedet og pruster efter den hurtige Kørsel ned imod Kysten. Insekter summer i Luften, Hyld og Roser dufter fra Gærderne. Langt forude kører en Kareth, den holder sig helt inde ved Skovbrynet, hvor der er Skygge, det er vel et Selskab, der skal ned og sé Slottet. Solen falder paa to Dameparasoller, en rød og en blaa. — Nu stanser Vognen helt, man har sikkert faaet Øje paa den kongelige Kareth, der nærmer sig. Comtesse Holstein er bleg af Bevægelse, Frederikke henleder Opmærksomheden paa Selskabet derhenne, for at bryde den forlegne Taushed. Nu hører man ganske tydelig Latter og Tale, efterhaanden som man kommer nærmere. Alle har rejst sig op i Vognen, sandsynligvis for at hilse paa de høje Herskaber, én af Herrerne er sprunget op paa Kudskesædet, dér staar han nu, høj og rank, og ler ned til de to Damer. — Ganske langsomt passerer Prinsessens Vogn forbi. Herrerne ovre i Vognen blotter Hovedet, Damerne nejer. Hds. Højhed nikker naadigt og fikserer Selskabet gennem sin Stanglorgnet.

Nu er man forbi.

„Men!“ Comtesse Holstein giver Slip paa

alle sine Blomster, „Deres Højhed er da ikke syg?“

„Aa, lad mig blot sidde i Ro!“ Prinsessen gør en afværgende Bevægelse med Haanden og smiler. Hendes Øjne er lukkede, og hun bliver blegere og blegere, det sér ud, som skulde hun besvime. Hun læner sig op imod Frederikkes Skulder, Taarerne strømmer ned ad hendes Kinder, ganske stille, ganske sagte. Saaledes sidder hun saa hele Vejen ned til Hirschholm, der ligger nede i Dalen, en solbeskinnet Idyl med Slottets gyldne Taarnfløj glimtende mod den blaa Luft, med lysende Sol over de hvide Slotsfacader, med Havernes mægtige Rosenflor, Roser over alle Gærder, Roser og atter Roser, hvor man saa sér hen. Comtesse Holstein foreslaar at køre op til Kammerraad Lynges, men Prinsessen ønsker kun saa hurtig som muligt at komme hen til Kroen. — Stort Røre bliver der i Kroen, idet Karethen kører op for Døren. Værten flyver ud fra Skænkestuen med dybe Skrabud og latterlige, hjælpende Haandbevægelser, men Prinsessen og Damerne er allerede oppe paa Stentrappen og forlanger kun et Værelse for en Times Tid. Krokonen og Pigerne staar og kigger i Køkkendøren med tilbageholdt Aandedræt, Gæsterne inde i Skænkestuen bliver ganske stille. Paa Vejen har der allerede samlet sig en større Flok hirschholmsk Ungdom, og ovre i Præstegaardens Have flyver Danebroge til Vejrs paa den hvide Flagstang.

I det store, rummelige Gavlværelse har Damerne nu allerede opholdt sig en hel Time. Prinsessen ligger ganske stille henne paa den

meget umagelige Sopha. Hun sér bleg og daarlig ud. Det vaade Lommetørklæde er gledet ned paa Gulvet, den ene Gang efter den anden tager Comtesse Holstein det op og lægger det omhyggeligt paa Hds. Højheds Pande, men det er som om det tynger og smerter, og det glider lige saa ofte ned igen. Kromadammen har været ved Døren med en Rosenbuket fra Haven, som hun stammende og med nedslaaede Øjne beder Damerne om ikke at forsmaa. Rundt om i det sollyse Værelse med de skinnende blaa Tapeter ligger nu de røde og gule Roser og dør i Varmen. Duften bliver stærkere og stærkere, den blander sig med Værelsets underlige, indegemte Luft af Lavendler og overgemte Æbler, og fra Haven lige under bæres op mangfoldig hed Blomsteraande af Urter med skrigende røde Stande og Blomster, der fordrer Ugers uafbrudte Solglød for at faa de grove, tykke Knopper sprængte, ogsaa Duft fra Frugter, der begærligt suger Stammernes Saft til sig, og hænger i Løvhanget med Solens brændende røde Kys paa den ene Side, tunge af overvættes Saft og besværede af egen Tyngde.

Selskabet oppe fra Folehaveskov er ankommet, det opholder sig nu lige i Værelset nedenunder. Der spises vist, thi det klirrer herop med Lyd af Glas og Tallerkener. Munterheden dernede er meget stor, der holdes Taler, og den ene af Damerne ler uafbrudt. Krokonen fortæller Comtesse Holstein, at Selskabet er inde fra Komediehuset i Kjøbenhavn, den unge, smukke Dame i det blaa og med Ravperlerne er Emilie Rosing, den mørke Dame i det rosenrøde er Jfr. Birouste, hvem Herrerne er, véd hun ikke saa

nøje, men Karoline Pige der nede siger, at Herren i de gule Nankingsbukser er Skuespiller Saabye, hvem han den sorte er, og det bitte, skaldede Mandfolk, véd hun ikke. Damerne dernede spørger flittigen til Hds. Højheds Befindende. Efter en halv Times Forløb kommer Krokonen op og beretter med vigtige Miner, at han den lille dernede i den mørkebrune Klædeskjole, de stribede Benklæder og brune Kravestøvler, hedder Poulsen. Efter denne interessante Nyhed lukker Comtessen Døren i Laas, hvorpaa hun mismodig sætter sig hen ved Sophaen og begynder at plukke Roserne itu. Frederikke Danneskjold har fundet en Sylte-bog i Kommoden, den sidder hun nu og læser i, noget tankeadspredt. Solen brænder lige paa, Bier summer i Vinduskarmen, Varmen og Luften herinde bliver mere og mere bedøvende, den monotone Snakken af Selskabet der nede dysser næsten i Søvn.

Først slumrer Prinsessen hen, saa taber Sophie Holstein sine Roser, senest følger Frederikke med, hun sidder og plirrer med Øjnene imod de blaa Tapeter og gaber i Smug, saa glider da Syltebogen ganske langsomt ned paa Gulvet.

— — —

Det er Aften.

Solnedgangen luer i pragtfuld Glød, alle Ruderne i Hirschholms hvide Slotsfacade straaler som store, indfattede Rubiner, der skyder lange, blodrøde Funker ud i den stille Aftenluft. Oppe paa Himlen drager et Skytog forbi, carmoisinrøde Skyer med orangegyldne Bræmmer, at se til som et lystigt Optog af Bachanter og Bachantinder, der svinger Pokalerne, saa at den glødende

Vin perler ud over Thyrsosstavenes Vinløv. Det jubler af Sted der oppe paa Himlen i ufattelige Farvetoner, fra det dybeste Rode i Nellikens Kronblad, til den spædeste Rødmen i Blommetræets Blomst, til det rødeste Guld. Slotssøen brænder under sin Purpurspejlflade ind imod Paladsets faldefærdige Mure. Det synker, Aar for Aar, dette Christian den Sjettes Palads, Marmoret forvitrer i Sumpens giftige Aande og dør under de slimet grønne Alger, der slikker sig højere og højere op ad Murene, de salshøje Spejle ruster over deres gyldne Consoller, Guldet paa Listerne ruller sig sammen i Solen og skaller af, og de store Sale ligger dér i lange Rækker og drømmer ude over Mosens svigefulde Morads. Gobelinerne trevler forneden og Hyrderne sover, blege af Træthed, Hyrdinderne svinder hen under Solens Glød, de en Gang røde Roser er nu hvide, de hvide graa som Aske, og Lammenes Sløjfer har faaet Uldens Couleur. Flaggermus hænger oppe under de saddelformede, glaserede Tage, Edderkopper spinder Hjul og Traad over alt dette døde Guld, Uhrene er gaaede i Staa for Aar siden og Musene piber under Tapeternes forrevne Silke. Men ved Midnat, naar Taagerne gaar i fantastiske Kæderækker og sære Snoninger, saa forsvinder hele Paladset i Taagens Sø, og den sene Nattevandrer, der skal ind til Hirschholm By, staar en Stund tvivlraadig og tøvende, smaa Lys lig St. Elmsilden løber hen over Slotstagene, ruller sig sammen i blaa Ringe, brister og nittes i hinanden igen, Lygtemænd flagrer inde over Slotshavens tilgroede Vildnis, og Uglerne skriger ovre i Buskadserne, og idet han gaar

forbi de stille Udbygninger, synes han, at der er Lys i Struensee's Gemakker, tændte Lysekroner under Loftet, og han føler sig hel kold af Skræk og skynder sig af Sted i Mørket uden at sé over til Slottet — og saa er det hele dog kun Lygtemænd.

— — —

Prinsessen og Damerne er paa Vej ned mod Slottet nu. Hds. Højhed er ret munter og spøger selv over sit Ildebefindende; hun har taget de unge Damer under Armen og smiler over deres nedslaaede Miner. Aftenrøden brænder hen over Himlen, Luften ligger stærk og mild og duftende. Er det Linden der dufter? Saa røde som alle de Blomster dog er her i Krohaven, selv de hvide og blaa er Overløbere, som om Sol og Sommer lokkede de kølige Farver over til deres egen Livkulør, saa at de uskyldshvide fik Rosarødme, de blaa droges over mod lilla og carmoisin. Der er nogen, der taler langt borte, Harmonikatoner kommer og gaar i Luften. Oppe paa Landevejen kører en Vogn, syv lange og syv brede varer det inden Lyden dør hen ovre ad Isterød til. — Lige ved en Omdrejning af Stien ligger som et Drømmesyn Slottet derude i den brændende Sø, stærkt skinnende i lutter røde Lys, med hver lille glaseret Tegl som en Ildrose højt oppe paa Taget. Længe staar Damerne tause og bevægede over Synet. Efter lang Tids Stilhed siger saa endelig Prinsessen, idet hun trykker de unge Pigers Hænder: „Sér I, jeg tror nu alligevel, at jeg er lykkelig," og idet hun nikker ligesom bekræftende, smiler hun ganske lidt, glad-vemodigt, en Anelse af et Smil. Efter en lang Stund, hvori Solgløden

der ovre paa Slottet langsomt løfter sig og glider højere og højere op paa Facaden, efterladende sorte Skygger nede under Stueetagens Vindusrække, siger Prinsessen saa igen i samme fjærne og bevægede Tone, afbrydende en lang Tankeudvikling: „— — — for hun har nu alligevel været en lille Gaas, jeres Dronning Mathilde, for sé, det kan være ganske godt med dette elskværdige Blidsind, og et sværmersk og trofast Hjærte, og al denne søde Uro i Hjærtet, der længes saa underligen, men det var da ved den godeste Gud for dumt at tro, at en saadan smægtende Elskovsværen kunde vare evig og evindeligen, Sommerfuglen har sin Honninguge, og Døgnfluen sin Soldag, men al Elskov, Børnlille, tro mig i det, den har knap nok en Time, saa er Varmen borte, Duften fløjen. Og saa tror saadan en lille, elskelig, blaaøjet Dronning paa Elskovens Unsterblichkeit, og hun sukker og græder, og hun dør, og det i sin fagreste Ungdomstid, i den helligste Levetid, den eneste Tid, der virkeligen er Liv og værd at leve, tænke sig, hun dør, uf da, hvor dumt! Sé paa Aftenrøden derovre paa Slottet, dér hvor den glider bort, bliver alt sort, ingen Overgang i Farve, ildrødt og kullende sort."

Hds. Højhed vilde partout vide, hvad Frederikke mente herom. Comtessen kunde ikke selv finde paa noget, men hun huskede tydeligen et Citat hos Jean Paul, om det nu var i Flegeljahre eller Titan det stod, huskede hun derimod ikke saa nøje.

„Ja lad os saa da høre, hvad der staar," sagde Prinsessen noget utaalmodigt; det var tyndt

med hendes Kendskab til Jean Paul, og Citater var hendes Skræk. Sophie Holsteins brune Øjne formeligen lo. — Frederikke blev saa rød som en Rose, maaske var det kun Genskinnet af Aftenrøden; saa citerede hun da med sin klare og skønne Stemme, det var som Musik at høre paa, de to Damer saa' forundrede op paa hende.

„Kærlighed, din Funke er over Tiden, du undertrykkes aldrig, hverken under tusende Taarer, eller under Alderens Sne, ej heller under Asken af dine elskte. Du udslettes aldrig, og Du Algode, naar der ingen evig Kærlighed gaves, saa gaves der jo slet ingen. Hvor flyve I hen, I Nattergale, I søde Foraarstoner Søge I Myrten til Elskov, søge I Laurbær til Sangen? Kærlighed, din Funke er over Tiden."

„Sikken Snak!" sagde Prinsessen muntert, „lad os nu komme over paa Slottet, inden Solen helt gaar ned, kom saa!"

— — —

Slottets Opsynsmand kom dem dybtbukkende i Møde. Det var en lillebitte Mand med et mægtigt Nøgleknippe. Med sin pibende Stemme forklarede han, at et Selskab fra Kjøbenhavn var oppe paa Slottet for Øjeblikket, men dersom Hds. Højhed ønskede, saa . . . Hds. Højhed ønskede kun at være alene og frabad sig bestemt al Ledsagelse. Manden bukkede og bukkede, saa at hans rustrøde Paryk kom til at sidde helt skævt. „Undskyld mig, min Herre, men De taber Deres Paryk," sagde Hds. Højhed ret høst, ærgerlig over, at han ikke gik. „Ah, saaledes," sagde den lille Mand og blev nu helt confus, „jeg maa maaske ledsage de høje Herskaber op til Slots-

trappen?“ uden at afvente Svar trippede han i Forvejen. — De gik ind under Taarnporten, Lyden af deres Fodtrin lød underlig hul op under Hvælvingen. Inde i Slotsgaarden var Skumringen allerede begyndt rundt om i Krogene. Saa frodigt som Græsset groede her inde mellem Stenfliserne. Nogle Faar gik og græssede henne omkring Fontainens forvitrede Kumme, paa den store, sammensunkne Slotstrappe laa to og stirrede de kommende i Møde med dorske, gule Øjne. Oppe om det grønne Spir skreg Raager og baskede med de sorte Vinger i Krese omkring den gyldne Fløj, der gnistrede rødt i Solen. Tæt laa Støvet op over Vinduerne og over de hvidmalede Vindusposte, enkelte af Ruderne var knuste, og Gemakkernes blege Guldlister og ormædte Panelværk kom til Syne. Rugende laa Stilheden over alt; naar de talte, snakkede Ekkoet med fra de hvide Slotsfløje, og Damerne rykkede uvilkaarligt tættere sammen. — Der var næsten mørkt i de første tre Gemakker, de kom ind i, men da de drejede ind i den vestlige Fløj, og Prinsessen havde faaet den store Fløjdør lukket op, brød alle ud i ét eneste Beundringsraab. En uendelig Række af Gemakker laa dér i Flugt, lysende og tindrende i mægtig Aftensol. Op over Vægge og hen over Gulvene, der var melhvide af nedfalden Stuk, gik Lyset med den Glans, der kommer, naar man holder rødgult Rav op for Solen. — Dér nede laa Slotshaven med Rosentræer, der ikke bar Blomster, og Labyrinthen, som man nu lige saa vanskeligt kunde komme ind i, som tidligere ud af, saa tilgroet var den bleven. Mosevandet stod i alle Gange; Lyst-

husene var Vildnis; Grotterne Dynger af Sten; Statuerne laa nedenfor Postamenterne og var jordslaaede, tause Fugle fløj stille omkring og smuttede ind til forborgne Reder.

Stor Stilhed laa over den gamle Elskovshave.

Jo længere de kom ind i Gemakkerne, jo uroligere blev Prinsessen, hun næsten skjalv af Bevægelse, hendes Haand rystede, og hun tabte sit Lommetørklæde den ene Gang efter den anden. Det var, som om Ildebefindendet fra i Eftermiddags vendte tilbage. Comtesserne var utrættelige i at opfordre hende til at vende tilbage til Sorgenfri, inden det blev altfor mørkt, men det var der slet ikke Tale om, hun befandt sig rigtig vel nu, maaske var Luften herinde en Smule hengemt og lummer, det var det hele. — De var nu naaede hele den lange Række af Gemakker igennem, kun ét Værelse, det store Hjørnegemak, var tilbage, derfra kom man over i Riddersalsfløjen. Døren ind til dette sidste Værelse var lukket.

Damerne har sat sig ned i en stor, med rød Silke betrukket Sofa, for at hvile lidt ud. Den er ikke meget solid denne Sofa, den vakler paa sine udbuede, forgyldte Ben, Ryggen knager og sukker, og den røde Silke brister og flosser overalt, sikkert er det mange Aar siden, nogen sidst har siddet her. — Stilheden er næsten trykkende. Pludselig farer Prinsessen i Vejret. Der er nogen inde ved Siden af!

Det maa være Selskabet fra Kjøbenhavn. Der er én, der taler; det lyder, som om han raaber ud af Vinduet til nogen, der staar nedenfor paa Slotsterrassen.

Prinsessen er ved Vinduet, dér staar hun og spejder ud. Jo, ganske rigtigt, dér sidder Selskabet helt nede paa Terrassen. Herrerne er krøbne op paa Sandstensballustraden. Den blaa Dame har rejst sig op og er gaaet helt hen til Muren, dér staar hun nu og taler til Én oppe i Gemakkerne: „De maa ikke stille Dem helt hen ved Vinduet! — saadan, ja, nu er det godt.“ Saa siger Stemmen oppe fra Vinduet: „Hvis De vil høre noget, mine Herrer og Damer, maa De rykke meget nærmere. tror De, jeg vil spendere alle mine Strenge, fordi — —?“

„Vær nu bare sød og spil,“ raaber den røde Dame dernede, nu synes jeg sandeligen, at vi har ventet længe nok paa denne Aftendæmrings-musik.“

Ganske stille bliver der saa. Prinsessen er gaaet fra Vinduet, hun er henne ved Døren nu, dér staar hun stille og bleg og sér over paa Comtesserne med et indadvendt, lyttende Udtryk i de halvt lukkede Øjne. En Violins drømmende Toner stiger saa frem i den store Stilhed, en vidunderlig Hymne, dragende og sukkende.

„I bliver her, Sophie og Frederikke, hører I! rører jer ikke ud af Stedet!“

Prinsessens Øjne saa' truende ud.

„Men, — Deres Højhed dog!“

Begge Comtesser har rejst sig.

„I bli—ver!“ det lød som et dæmpet Skrig.

I samme Nu har Prinsessen lukket Gemakkets Dør op. Comtesserne over imod hende. Forsent! Hds. Højhed er allerede inde, Døren lukker sig langsomt i efter hende. Begge Comtesser slaar Hænderne sammen i stor Forfærdelse,

de véd jo alt. Comtesse Sophie er retireret helt tilbage i Gemakkerne, dér gaar hun nu og jamrer og hvisker: „En Skan—dale, en Skan—dale!“ Frederikke er mere praktisk, hun har anbragt sig paa Knæ henne ved Døren og kigger i Nøglehullet; hun kan næsten ikke sé noget, det er helt fuldt af Støv eg Edderkoppespind, saa meget kan hun dog skimte, at Solen endnu ligger derinde, gylden og rød, og hun mærker et sagte Lufttræk, der stryger gennem de aabne Vinduer derind. Men alt er stille, kun synger det hen over Violinens Streng, en skælvende, langttonende Fuga. — Pludselig sygner Tonerne hen, nu taler de derinde, hvisker, aandeløst, hurtigt, men det er umulig at høre, hvad det er de siger.

„Hvorfor spiller De ikke?“ raaber én af Herrerne nede paa Terrassen, „vi kan slet ikke sé Dem længere, er De falden i Søvn?“

Damerne dernede ler og klapper i Hænderne.

Atter gror saa Violinens Toner frem i Aftenstilheden, endnu mere drømmende end før, næsten henaandet. Prinsessens Stemme lyder stadig over hans derinde, stakaandet, febrilsk, ophidset, en rindende Strøm af Ord, saa pludselig stopper hun op, og hans Stemme, lavmælt, hviskende, indtrængende, bevæget, trænger sig frem. Længe taler han, meget længe, og Violinens Toner bliver nu mindre udviskede, mere klare. Prinsessen græder. Nu er det, som om han trøster hende, taler hende til Rette, bebrejder hende endog noget, han forklarer noget for hende, udvikler det længe og omhyggeligt, Violinspillet bliver daarligere og daarligere, snart holder det helt inde, hele Selskabet dernede ler og jubler. „Bravo,

Bravo!" raaber den lille Herre og svinger i Luften med sin Stok. En foreslaar, at Jomfru Rosing skal synge. Damerne fryser og vil tilbage til Kroen, her begynder ogsaa at blive helt uhyggeligt nu, Solen er nede, og Taagerne begynde at hæve sig over Soen. „Taler De med Aanderne deroppe?" spørger Mandslingen saa, „hvis De kan sé Dronning Mathilde og Struensee, saa sig det ud til os, vi skal være der paa Øjeblikket.

En lystig Pas de Gavotte klinger nu ud af Vinduet deroppe, og Selskabet falder hen i beundrende Stilhed. — Her inde i Gemakket, hvor Comtesserne opholder sig, er der nu ganske dunkelt. Som to forskræmte Fugle kryber de to Damer sammen henne i den brostfældige, røde Sofa. Mus pusler og kradser bag alle Tapeter, og en stor, sort Natsværmer flyver lydløst rundt herinde, snart er den helt oppe under Loftet, snart basker den ufortrødent imod de støvede Ruder.

„Havde vi dog aldrig taget med," hvisker Comtesse Holstein, „godt er det da, at Vilhelmine og Frk. Sneedorf ikke kom med, de var da daanede af Skræk."

Mørkere og mørkere bliver her i Værelset, saa paa én Gang ligger Maanelyset der henne i Vinduskarmen. Prinsessen taler endnu der inde, klart, bestemt, næsten frejdigt, det er, som om den muntre Gavotte har givet hende hele hendes Mod tilbage.

I det samme raaber de dernede: „nu kommer vi op til Dem, ellers drukner vi helt i Taage. De maa stadig spille, hører De, for vi kan hverken sé Dem eller Slottet."

Under Latter og Spøg bryder Selskabet op.

Comtesserne er farede i Vejret, skrækslagne. „Nu kommer de! — Nu er de paa Havetrappen — nu lukker de Døren op ind til Riddersalen — de famler frem inde i Salen — hvor de ler — hvor de støjer! Almægtige Gud, de kommer nærmere og nærmere. Aa, Gud! Aa, Gud! og Prinsessen er endnu derinde."

I samme Nu er Døren aabnet og lukket der henne.

Prinsessen er der.

„Skynd Jer, kom, hurtigt!"

Som en Hær paa Flugt løber Damerne af Sted ind gennem de halvmørke Gemakker. „Skynd Jer, skynd Jer!" hvisker Prinsessen forpustet, hun er selv i Spidsen for Toget og stormer af Sted med Kjolen løftet op, for ikke at falde i Farten. „Skynd Jer, skynd Jer!" lyder det igen aldeles aandeløst. Prinsessen vælter en Stol, men lægger ikke Mærke dertil. Blot Døren nu er aaben!

Langt borte støjer Selskabet, Violinens Toner lyder endnu og dækker Damernes Tilbagetog ved at opholde Selskabet saa længe som muligt.

Gud ske Tak og Lov, Døren er aaben.

Nu er de ude i Slotsgaarden, nu ude paa Vejen, Prinsessen i Spidsen, Damerne i vild Carrière bag efter. Comtesse Holstein puster og er ved at tabe Vejret helt. Fem Minutter efter er Kroen naaet, et Kvarter efter kører Karethen ud ad Sorgenfrivejen til. Prinsessen og Damerne ler som besatte inde i Vognen, de ler og ler, højere og højere, ustanseligt, Taarerne løber ud af Prinsessens Øjne af bare Latter, hun er næsten

ved at faa Krampe. Endelig faar Hds. Højhed da fattet sig og bliver nu ganske alvorlig.

„Kys mig!“ siger hun til Comtesserne, „hører I, kys mig, baade Du, Sophie — saadan — og Du, Frederikke — saadan — vær saa ikke vred paa mig, hører I, for det siger jeg jer, at jeg er saa lykkelig nu, som jeg vist aldrig nogensinde har været, jeg er fri, aldeles fri nu, og det er mig, der har sejret, mig er det, for han havde aldeles ingen Magt over mig, ikke saa meget som saa, Du Godeste, hvor jeg er lykkelig, forlang ingen Forklaring af mig, hører I, I skal blot vide, at jeg afgjorde et gammelt Mellemværende, og jeg føler mig helt ud lettet nu. Forbi! Forbi! skal vi saa le igen!“

Prinsessen lo saa igen, saa det klukkede inden i hende.

„Aa, det er sandt,“ siger hun saa, „jeg havde jo nær glemt at sé Slottet her fra Bakken.“

Hun skyder Vognruden ned og kigger ud.

Egnen er hvid af Maaneskin.

Helt nede i Sænkningen ligger Hirschholm, men Slottet er sunket i Taagens Sø — aldeles forsvundet — ikke Spor tilbage.

Bølgerne er slaaede sammen over dets Tage.

„Kan I sé Lygtemændene?“ spørger Prinsessen saa.

Comtesserne kigger ud.

Smaa blaalige Lys hopper og danser omkring der nede i Krese og Ringe. Lysene i Hirschholm blinker som gule Stjærner inde bag Taagen.

* * *

Endelig kom der da Brev fra Gemalen. Prinsessen fik Hjærtebanken af Glæde, kyssede det røde Laksegl utallige Gange, og bad derpaa de unge Damer om at forføje sig ned i Lysthuset imens hun læste. Den ganske Dag igennem fik Damerne saadanne Ordrer om at forføje sig et eller andet Sted hen, naar det behagede Hds. Højhed at være alene. Med rystende Hænder foldede Prinsessen Brevet ud. To lange, kærlige og varme Epistler havde hun sendt ham og først nu kom Svaret. Hun gav sig til at tælle til hundrede, førend hun begyndte at læse, det var saa morsomt saadan at spænde sig selv lidt paa Pinebænken, førend man skulde i Lag med noget, der var glædeligt. Otte og halvfems, ni og halvfems, hundrede! Prinsessen talte først Linjerne, der var atten; hun talte dem om igen, men der var kun atten, og det var for lidt, hun sukkede dybt, saa skuffet følte hun sig allerede. Da Brevet var læst, fældede hun Taarer; det var et ukærligt og kedsommeligt Brev med tørre Paamindelser om at holde sig saa meget inde som muligt, og passe paa Aftenluften, og passe paa en hel Masse andre Ting, nu da den vanskelige Tid kom. Det var akkurat som i Plöen den Gang, da han gik og plagede hende med sine idelige Forholdsregler, hun maatte ikke spise det, ikke drikke det, alt sammen af Omhu for Barnet, slet ikke af Kærlighed til hende. Længe græd hun, fordi hun følte sig skuffet, saa rejste hun sig og gik længe frem og tilbage i Gemakket, kiggede ligesom i Smug ind i de lange Pillespejle imellem Vinduerne og sendte nyfigne, mønstrende Blikke hen imod sit eget Spejlbillede.

Nede i Lysthuset traf hun Damerne.

Gangen hun havde fulgt over Plainen laa i brændende Sol, men her inde var der svalt eg køligt. Omkring det runde Stenbord sad de unge Piger i deres lyse Sommerkjoler, ganske stille, og lyttede til Vilhelmines Oplæsning. Luften er sød af Kaprifolieduft, fire hvide Sommerfugle danser lydløse en Menuet i den skraa Solstribe, der skyder sig frem henne ved Indgangen. Lige uden for paa Plainen lyser et Bed med høje, dunkelrøde Pæoner, det sér ud som om Sollyset kryber ind under Blomsterne og gør Kronbladene transparente.

„— — Naar Naturen aflokkede os alle Ekkoet af dens over Stjærnerne hensvævende Strengeleg, istedetfor at den nu kun bevæger et elskende Par som et Dobbeltklavér — —“ Det var Vilhelmine, der pludselig brød af og puttede Romanen i sin rummelige Sypose.

Prinsessen stod dér lige i Indgangen midt i den muntre Sol. Hun havde næsten helt svøbt sig ind i et stort, folderigt Kassimirsshawl, ingen Hat havde hun paa, Haaret sad i et forvirret Brus af viltre Krøller helt ned imod Øjnene. Alle Damerne lagde straks Mærke til, at Hds. Højhed havde grædt.

„Vil I med til Fredensborg?“ spurgte Prinsessen, „vi kører i de tre smaa Enspændervogne — vil I?“

Ingen af Damerne ytrede nogen særlig Lyst til at komme ud paa Køreture.

„Saa kan I sandeligen lade være, vil heller ikke Du, Sophie?“

Comtesse Holstein saa' bønfaldende op paa

Prinsessen med sine store Barneøjne, men hun sagde ikke noget. Det var tydeligt at sé paa Prinsessens Ansigt, at det nu trak op til Uvejr.

„Himlen maa vide, hvad der gaar af Jer. Gemalens Brev er trevent og ubehageligt, nu kommer jeg her ned, saa sidder I og hænger sammen som Borrer og vil ikke en Gang amuseres. Her kommer jeg for at høre noget trøstende og hjærteopløftende, og saa begegner I mig med en saadan Kulde, som jeg i mine Livsens Dage aldrigen har sét Mage til, ved Gud om jeg har; skal vi da holde Kaffegilde?"

Hds Højhed fik pludselig en lys Idé. Frederikke Dannøskjold fløj i Vejret som en Pil, saa at hendes røde Sypose tog sig en Tur helt over i Skødet paa Frøken Sneedorf, der sad bøjet over sit Broderi og plirrede hurtigt med de lange, silkebløde Øjenvipper.

„Aa, hvor dejligt, Deres Højhed!"

Comtessen lod sine tynde, blottede Arme henrykt flagre frem og tilbage. Frøken Sneedorf saa' bebrejdende op paa Comtessen.

Solen blev mere og mere næsvis nu, længere og længere hoppede den ind i Lysthuset; allerede laa den paa den yderste Kant af Stenbordet.

„Kom saa!" kommanderede Prinsessen muntert og klappede i Hænderne. Alle Damerne rejste sig og pakkede Sytøjerne ind. Frøken Sneedorf fik Ordre til at give Chretschmer og Torp Besked.

„Kom nu da!"

Prinsessen førte an.

Frederikke dansede hen over den straalende, grønne Plaine med Hænderne i Siden og Hovedet

let foroverbøjet, saa at Solen fik det skønne, gyldentrøde Haar til at flimre og lyse.

„Frederikke har da ved Gud den charmanteste Nakke under Solen," sagde Prinsessen til Sophie, der havde travlt med at plukke Tusendfryd, „sandeligen om den ikke ligner Elfenben."

Sophie Holstein, der altid var noget vel rød i Hovedet og nu her i den brændende Sol formelig glødede, tillod sig at bemærke, stadig plukkende, at Frederikke vaskede sig med Valle, hver Aften før hun gik i Seng.

„Da kunde Du min sandten nok trænge dertil," replicerede Hds. Højhed leende; i det samme var hun henne ved Comtesse Danneskjold, slyngede Armene om hendes Hals og kyssede hende lige ind i Nakkehulen. Sophie var om muligt bleven endnu rødere, hun smed krænket alle sine Tusendfryd og søgte hen til den moderlig trøstende Vilhelmine, som kom dér tankefuldt gaaende med sin Romansypose paa Armen. Ovre paa Trappen kom Torp's stivede Kappe til Syne. Chretschmer og Frøken Sneedorf stod og konfererede i Havestuens Dør. En Lakej med en mægtig Bakke balancerede langsom ned imod Lysthuset.

I det samme var Prinsessen dér.

„Heiliger Gott! Hvorhen, hvorhen?" skreg hun, „véd Torp ikke, at jeg nimmer, und nimmer, und nimmer drikker min Kaffé i Lysthuset?"

Jomfru Torp og Chretschmer forsvandt i Døren. Lakej Stilling gjorde omkring og saa' flau ud Prinsessen gav mange og omstændelige Ordrer i en arrig og afficeret Tone, Frøken Sneedorf saa' indigneret ud og krøllede Bakkeservietterne.

„Drik Kaffé hvem der vil, jeg gaar ind!“

Damerne omringede bønfaldende Hds. Højhed.

„Ja, det er altsammen dette Brevs Skyld,“ sagde hun undskyldende, „lad os nu da komme af Sted, selvfølgelig sidder vi nede i Gartnerhaven, dér staar jo et Bord.“

Lakejen var allerede langt nede i Alléen. Damerne kom efter, to og to. Prinsessens Øjne veg ikke et Øjeblik fra den røde Skikkelse der forude; hun maatte bestandig beundre Stilling, for han gik saa mageløs smukt paa Benene.

Sophie og Vilhelmine kom noget bagefter. Vilhelmine var bleven saa aandfuld af Lekturen.

„Véd De hvad, Comtesse,“ sagde hun, „jeg tror, at det er gaaet med Hds. Højheds Ungdom som med de gamle, stive, franske Haveanlæg, den utvungne Natur har været Afløseren, man har opgivet at bruge Saksen.“

„Ja, det har sikkerligen ikke været nogen Snørlivsopdragelse, men Herre Gud, det er dog en elskværdig Lystighed, og den Smule Étourderie er saamænd ikke til stor Skade for Moraliteten, hun er nu sød, som hun er.“

„Hvad hvisker I om, Børnlille?“ spurgte Prinsessen, hun kom hen til dem.

„Aa, Deres Højhed,“ sagde Sophie Holstein hurtigt, „vi talte kun — om Roserne.“

IX

I Begyndelsen af September er Prinsen og Prinsessen igen paa Amalienborg.

Hvor der er bleven stille og tyst omkring det lille Hof. Prinsessen holder sig bestandig inde og er som oftest sengeliggende, hun taler næsten aldrig med nogen, ligger blot saadan hen og stirrer udi Gemakket med store, fraværende Øjne; naar Gemalen sætter sig ved Sengen og læser op af en Bog for hende, hører hun slet ikke efter, hvad det er, han læser; men hun faar hyppig Taarer i Øjnene og vender sig saa om paa Puden, for at han ikke skal se det; Prins Christian's Tanker er heller ikke ved det, han læser op, han har set Taarerne, og hans Hjærte bliver varmt og bevæget ved disse fine Sjælsrørelser, der foregaar hos hans Hustru i denne Tid.

Dér uden for Vinduerne staar de gamle Træer og skinner i Solen med det gule Løv. Efteraaret gør Charlotte vemodig, hun maa tænke paa Døden, og i al denne Stilhed, der ruger omkring hende, udmaler hun i sin Fantasi,

med en egen hyggelig interesseret Følelse, al den Bevægelse hun nu vilde afstedkomme, hvis hun virkelig gik hen og døde, pludseligt, lige imellem Hænderne paa dem. Alle disse tændte Lys og sorte Flor. Klokkeringningen ude i Kjøbenhavn, og saa Hertuginden af Augustenborg i lange, sorte Slør, og med en dump Selvbebrejdelse dybt i Sjælens Inderste. Charlotte bliver ikke træt af at udmale sig denne sidste Situation indtil de mindste Detailler. Ganske stille og ensformige glider Dagene hen, her inde i Gemakket, hvor Prinsessen ligger stille hen og tænker paa den interessante Død. — I den sidste Uges Tid har Prinsen pludselig lært at bede til Vor Herre, og han kan knæle. Oppe i Bibliotheket foran de høje Bogreoler knæler han, men han har først omhyggelig lukket Døren i Laas, tænk om nogen saà ham i en saadan Stilling. Prinsens Andagt bliver forstyrret, hver Gang nogen gaar forbi Døren derhenne.

— — —

Den sjette Oktober nedkommer Prinsessen saa med en Søn. Baade Moderen og Barnet er i bedste Velgaaende.

Hvilken Jubel, hvilken Glæde, hvilken Fryd! Alle ved Hoffet var i den syvende Himmel.

Prins Christian vidste ikke, om han skulde gaa eller staa, han kunde kun finde paa ét, og det var at gaa ind til Charlottes Seng, kaste sig paa Knæ og kysse den unge Moders spinkle, hvide Hænder, men forinden havde han ogsaa her lukket Døren i Laas. Han kyssede alle Charlottes smaa Fingre, og lyttede med Begejstring til de høje Barneskrig, dér inde fra Sideværelset,

snart var han saa ved Barnet, saa igen ved Moderen.

Tjenerpersonalet havde Kaffeselskab i Skabestuen, og Jomfru Chretschmer modtog Visitter paa sit Værelse, der blev trakteret med Vin og Kringle; Frøken Röepstorff, Prinsessens Underviserinde i fransk Brodering og Grammaire, kom Klokken tolv, hun havde et Sytøj med og slog sig til Ro med det samme. Hen paa Eftermiddagen arriverede det ganske Hof fra Frederiksberg. Prins Christian modtog dem straalende nede i Vestibulen. Damerne omfavnede ham, de havde mange Blomster med, og fældede Glædestaarer mens de trak Handskerne af.

Garnisonskirkens Klokke ringede ganske svagt, det var til Ære for Begivenheden.

— — —

Allerede Dagen efter blev den lille Prins døbt. Man gav ham i Daaben Navnene Frederik, Karl, Kristian.

* * *

Siden hin Aften paa Hirschholm havde Dupuy været som helt forandret, han saà mørk og tankefuld ud; naar han gik paa Østergaden i sin mægtige sorte Kappe lignede han mere en Rinaldo end én af Kjøbenhavns fredelige Indbyggere. Han undgik Selskaber og gik sine egne ensomme Veje; ofte saà man ham oppe paa Volden, men den meste Tid tilbragte han dog henne i Sværtegaden hos sin meget gode Ven, den bekendte Læge Reinders. De to Venner lagde Raad op sammen, og Lægen maatte fuldtud indrømme, at man havde behandlet Concertmesteren aversabelt,

der maatte partout gives ham en Afbigt og en Æreserklæring. Foruden Reinders var der kun én, Dupuy havde udøst sit Hjærte for, det var Md. Frydendahl; han havde givet en hel Scene til Bedste, havde raset over at være bleven skændigt behandlet, uden Forklaring havde man givet ham hans Afsked ved Hoffet, han forlangte Hævn. Efter denne vulkanske Eruption havde han forlangt et højtideligt Taushedsløfte af Madame, Madame svor dyrt og helligt, at hun skulde være taus som Graven, og fortalte samme Aften under fire Øjne sin Mand Historien om Dupuy, lidt vel udpyntet. Frydendahl traf næste Formiddag Knudsen paa Theatret og gav under dybeste Taushed sin Viden fra sig; efter at saa Fortællingen gennem Kruses Mund var bleven udvidet indtil det utrolige, naaede den samme Aften Jfr. Astrup, der, efter at have slaaet Hænderne sammen, tog den med sig i Selskab.

Naar Dupuy gik sine ensomme Spasereture, tænkte han meget paa Prinsessen. Han havde vel sét de hundrede Slags Kvinder, alle Landes Kvinder, baade de høje, mørke, tragiske, og de smaa, buttede, lige nede fra Paris' smaa frække filles de joie, til Salonernes æsthetiserende og politiserende grandes dames, men der var i den hele vide Verden kun én Prinsesse Charlotte til, Dupuy var allerede forlængst kommet til det Resultat, at hun var enestaaende. Hun var uberegnelig, vægelsindet, lunefuld, hun var meget andet, der var ubehageligt; man ærgrede sig derover; men hun var smuk, hun var fin og skælmsk og nydelig, hun var som den brogede, flagrende Sommerfugl „pas paa mit Støv! se, hvor jeg kan flyve og flagre i Luften",

ja, saadan var hun ogsaa, man tilgav hende. — Men Prinsen maatte ydmyges, grundigt, det var Omkvædet. Dupuy opfriskede ogsaa i Tankerne sit Livs mangehaande Tilskikkelser og Æventyr. Han mindedes Barndomshjemmet i Genève, hos Onklen, Stadsmusikanten, der var saa livlig og gik med Paryk; saa var der den første Undervisning i Violinspil; Opholdet i Paris; det første Besøg hos Ladislaus Dussek, den store Klaverspiller; Timerne hos Chabran, Chabran, der sad og spiste Østers, da han kom, og tog ham med om Eftermiddagen ud til Versailles for at sé Hoffet. Dernæst kom Opholdet i Tyskland som Concertmester hos Prins Heinrich i Rheinsberg. Den muntre, altfor muntre Tid i Rheinsberg. Men Glanspunktet i hans Liv var dog Opholdet i Stockholm Med et Smil maatte han mindes den lille, muntre Ulrikka Scheffer, som hin tidlige Formiddag dansede pas de trois med Toll og Sparre paa Plainen foran Rosendal; den skønne Lovisa Liljencrantz randt ham i Hu, hun der lignede Aurora Kønigsmark; mange andre Kvinder havde han sværmet for, Kvinder hvis Navne endte paa Kvist og Krans og Blad. Den skønne Mælarstad, hvor Damerne var saa blonde og saa lattermilde, saa gratiøst de traadte Menuettens Trin i Hvita Hafvet, de sværmede i Ulriksdals Statuehvide Parker og fik Hjærtebanken, naar de hørte Barcarolens drømmende Toner strømme ind gennem de høje Vinduer, der stod paa Klem ud imod Mælaren. Jo, han huskede dem alle, den høje, slanke Ebba Sparre, der altid klædte sig i hvidt, og som han første Gang saa i Grev Fersens Saloner. Naar hun her deklamerede Racines

langtbølgende og ustanselig glidende Vers med sin dybe, sonore Stemme, blev der saa tyst, at man kunde høre den fjærne, dumpe Lyd af Hammerslagene ovre fra Verftet paa Skeppsholmen. — Saa var der de muntre Aftener i Par Bricole, den skæbnesvangre Aften, det var bedst at gaa hurtig derover, Landsforvisningen, og endelig Opholdet her i Kjøbenhavn. Men hvad nu? —

— — —

Det er Tiden mellem Løvfald og Snefald nu. Aarets Hvile.

I Palæet paa Amalienborg er der hyggeligt og muntert. Alle disse Blomster, Gaver og Breve, der stadig strømmer ind, lægger ligesom en festlig Glans over dette Hjem, der endelig nu har faaet et Midtpunkt, et uomtvisteligt Midtpunkt, den lille Prins Frederiks silkeblaa Vugge med de hvide Florsgardiner. Ved denne Helligdom mødes Prins og Prinsesse, naar de fra hver sin Dør kommer listende ind for ikke at vække Barnet, der ligger og sover med de smaa knyttede Hænder bøjede op imod Hovedpuden. Prinsen kommer fra sit Arbejdskabinet, Prinsessen fra sit Boudoir, men ved Vuggen mødes de, paa hver sin Side knæler de ned, fra hver sin Side bøjer de sig frem, Haandtrykkenes Varme har noget af Evighedens Sympathi i sig. — Gemakkerne ligger dér i Flugt, halvdunkle og gennemvarme. Ilden buldrer i Kaminerne, Potpourien dufter saa dejligt, de friske Blomster i Vaserne strømmer over i Vellugt. I sin hvide Morgendragt gaar Prinsessen langsomt fra Gemak til Gemak og læser sine Breve om og om igen, Brevene fra Sophie Holstein, der nu er paa Vejen til Paris med sine Forældre, fra

Frederikke Danneskjold, den søde Pige, Prinsessen kysser Brevet; men helst læser hun Epistlerne fra Familien i Mecklenborg og Gotha.

Hvor det er kært det Brev fra Papa.

Min kære Lotte.

Tak for Brevet. Det var brilliant med den Dreng. Jeg gratulerer til Knægten. Hils ham fra hans Bedstepapa, han sidder nu her i Grevesmühlen med en forstuvet Fod efter den Pokkers Jagt, Hardenstein fik lokket mig paa. Otte Ræve skød jeg, fem og tyve Harer, saa faldt den store Brune under mig, Blix med de hvide Sokker, saa skete Malheuren. Naa, gode Lotte, hold Humøret oppe, blæs al det Kævl med Gemalen et Stykke, han er jo din Mand og en flink Fyr, hils ham fra mig, og sig ham, at han næste Aar kan kigge herned, vi holder stor Jagt ved Bützow, Durchlauchtigheden fra Strelitz, den Æsel, har indbudt sig selv. Det er svært saa Krondyrene formerer sig stærkt paa de Kanter. Havde jeg Tid, saa jeg heller end gærne over til Kjøbenhavn, men Din stakkels Papa sidder i Forretninger til op over Ørerne. Landboreformforslag og Forslag i alle Retninger, alt hviler paa mig, alt dynger man paa mine Skuldre, saa kommer desuden hertil Bekymringer for Krig og Landeulykker i disse bansatte Tider. Du véd vel, at vi er gaaede ind i Rhinforbundet hernede i det gamle Mecklenburg, det vrimler ind med Adresser til mig fra alle Kanter. Fanden til Karl den Bonaparte, genialisk alligevel, Du. Jeg sidder tidt og studerer det Danmarkskort, Du sendte mig, svært saa Landet er skovrigt der nordøst paa. Godt

med Vildtet? ikke! Den broderede Kalot, Du sendte mig, var for lille, Du har nok glemt, at Din Papa har mér Ho'de end som saa. Naa, tusend Kys min gode, rare Lotte fra Din Papa, tryk Gemalens Haand fra mig, og hvisk ham ind i Øret, at det er en brilliant Kone han har.

Din Papa Friedrich Franz.

Grevesmühlen 28 November 1808.

P. S. Din Tante Friederikke fra Gotha har plaget mig med sit infame Besøg i fire Uger, hun er her endnu, Pokker ta' den Pulverheks.

Charlotte maatte græde, hver Gang hun læste dette Brev. Det var ikke, fordi Tankerne deri var saa dybthentede eller genifulde, nej, men det var saa yndig naturligt med Papas Breve, man kunde rigtig mærke, at det var fra Hjærtet de kom, de fremtvang uvilkaarligt Taarestrømme, og saa var det virkelig særdeles sandt, naar han skrev det med den brilliante Kone, Gemalen havde faaet, slet ikke til at contestere.

* * *

Julen er forbi, vi er nu inde i Aaret atten hundrede og ni. Vintertiden gaar ved Hoffet med Baller, Theaterforestillinger, musikalske Aftenselskaber og megen anden Adspredelse, men Prinsessen sidder som oftest alene i sit Palæ, thi Gemalen er stadig paa Smaarejser, saa er han paa Fyn, saa i Jylland. Sin meste Tid benytter hun til at kyste op og ned med Barnet i alle Værelser, hun taler og pludrer, ler og synger til denne lille Prins, der allerede mer end én Gang

har været et Tvistens Æble mellem Ægtefællerne. Charlotte er jaloux, hun alene vil have med Barnet at gøre, det er til hende, at det smiler, og det er ud imod hende, at det strækker sine smaa, buttede Arme; men der kommer ogsaa Dage, hvor hun bliver ked af at lege med Barnet, saa gaar hun ørkesløs omkring og ærgrer sig over, at hun har lagt sig saa meget ud, hun stiller sig foran Spejlene — og gaber, ingen Ting tager hun sig til, og Bøger har hun fattet et dybt Nag til. Damer, der kommer paa Besøg, fortrædiger hun og driller efter Evne, hun behandler dem ikke anderledes end Nyrnbergerdukker eller andre latterlige Figurer, hun keder sig gudsjammerligt over at høre dem uddeklamere deres Sottiser, og hun ser heller deres Hæl end deres Taa. —

Prinsessen var ikke lykkelig, hun kedede sig.

Gemakkerne paa Amalienborg hævnede sig fra i Fjor Vinter, Væggene hviskede med mange Stemmer. Spejlene viste „hans" Billede, alting herinde var Erindring og kun Erindring.

Ofte stillede hun sig bedrøvet hen ved Klavecinet, slog en Tone an, og faldt i Tanker. Prinsessen maatte mer end én Gang hen til Jomfru Chretschmer og trykke hendes Haand, taust, stille, længe. Chretschmer blev overøst med tause Kærtegn, snart følte hun Prinsessens lille Haand stryge hen over sit Haar, saa var det et varmt og dvælende Kys paa Kinden. En Gang lagde Prinsessen sig ligesom i gamle Dage ned ved hendes Fødder og støttede sit stakkels Hoved til hendes Knæ. Saadan kunde de sidde længe, tænkende begge paa det samme.

— — —

I Begyndelsen af Februar viste den nye Huslæge, Georg Reinders sig i Palæet. Den gamle Hofmedicus Mouritzen havde fratraadt Embedet, og da Prins Christian kendte Reinders personlig som en fin, beleven Mand og duelig Læge, valgte han ham i Stedet. Reinders var en høj, mørkhaaret Mand op imod de fyrre; han var mager og skarp, Trækkene var ret kønne, og naar han smilte, kom de skønneste, hvide Tænder til Syne. Prinsessen syntes godt om dette Smil og om Tænderne, ellers anfægtede Manden hende ikke synderligt. Prins Christian derimod var meget charmeret i den elegante Læge, hans fine Væsen og store Kundskabsfylde tiltalte Hs. Højhed særdeles.

Reinders Debut i Palæet var et Bravournummer. Han mødte op i lang, blaa Figurfrakke efter nyeste Parisermode, med Guldknapper. Tvillingkraven var saa høj, at den næsten skjulte Hovedet, man saà lige Næsespidsen og Brillerne.

Prinsen havde straks givet Audients, Reinders blev kaldt op paa Bibliotheket. Hs. Højhed sad ivrigt arbejdende ved sit Skrivebord; en stor Kasse med Kunstsager, sendt fra den danske Consul i Neapel, stod midt ude paa Gulvet. Hs. Højhed var meget naadig og nedladende, de kom ind i en livlig Disput om en lille agatrød Gemme, som Prinsen paastod maatte være syracusansk. Reinders tillod sig den Hypothese, at den sandsynligvis var fra Korinth. Gemmen blev omhyggelig betragtet gennem en Loupe. En lille Erot var indgraveret i Stenen, Pilen blev afskudt lige ud imod Beskueren. Prinsen lagde sig tilbage

mod Stolens krummede Ryg, og imens han lagde de fine, lange Fingre sammen, Finger mod Finger, udviklede han med udsøgte Ord og lærde Henvisninger Oldtidens Fremstilling af Eroter paa Gemmer, særlig var der tydelige Kendetegn paa Vingernes Stilling. Prinsen havde særlig Kendskab til Fremstillingen af Eroter paa syracusanske Gemmer. — De talte saa om Frankrig, om Paris. Reinders talte med Begejstringens Ild om den store Talma, om Mlle Mars, han var fuld af Vid og Lune, da han omtalte den aandfulde Louise Contat, og han beklagede af Hjærtet, at Rosalie Dugazon havde trukket sig tilbage fra Scenen. Lægen forstod behændigt at smigre og fetere Hs. Højhed i Samtalens Løb, og Smigreriet faldt i god Jordbund. Prinsen var i sine store Øjeblikke Videnskabsmand, Kunstkender, Naturforsker frem for nogen.

Saaledes havde Audientsen været.

Da Prinsen oplivet, og fuld af Aand, gik ned i Charlottes Boudoir for at være elskværdig, følte han indtil det pinlige, hvor stor Forskel der kan være paa Samtaler og Samtaleemner. Charlotte kunde umulig tænke, før hun talte, hvad var nu det for Pjat, hun sad dér og diskede op med, troede hun maaske, at det morede ham. Utilfredsstillet og misfornøjet forlod han sin Hustru og vendte tilbage til sine Bøger og Kunstsager.

Reinders traf Dupuy nede i Dreyers Club.

De to Herrer saaes snart vandrende hen over Torvet fordybede i en fortrolig Samtale. Ovre mellem Comediehuset og Giethuset trykkede de hinandens Hænder, udfor Charlottenborg omfavnede de hinanden, det saà mærkeligt ud, men Dupuy var jo nu en Gang Franzos, saadanne

Folk have hedt og fyrigt Blod, hvad enten det er Vintertid eller midt om Sommerdage.

— — —

Sneen faldt i Mængde i de Dage.

Prins Christian, der igen var paa Rejse, sneede inde i Odense. Han fordrev Tiden oppe i det kedsomme Palæ med at gøre naturvidenskabelige Undersøgelser.

Dage og Nætter dalede der Sne ned. Kjøbenhavn blev paa én Gang en stille By.

Prinsessen sad og surmulede i sit Palæ, hun kunde ikke en Gang se ud af Vinduerne, for de var aldeles tilfrosne, Isblomsterne sad og groede ind i hinanden. Hofdamerne var forkølede og laa og drak Camillethé, Chretschmer havde faaet en Tandbyld og gik omkring med en Krydderpose paa Kinden og var ubehagelig. Jomfru Torp havde faaet fat i en Bog om Schinderhannes, med den fordrev hun Tiden, og hun gjorde sig de synderligste Forestillinger om ædle Røvere, der myrdede unge Grevinders gamle Mænd, og blev endnu ædlere bag efter. Lakej Stilling nød en urokket Sundhed og sprang som altid om paa Trapperne, han blev aldrig ked af at le, naar han hørte Prinsessens uefterlignelige Triller, det var for ham en herlig Commerce og en ubetalelig Kilde til Moro. Den lille Prins laa og skreg i sin Silkevugge, Ammen, en trivelig Dame med røde Nakkebaand, satte sin Stolthed i, at hun spiste saa lidt „Kun en Hvedeknop og et Glas Vin" sagde hun, og Folk undrede sig over hendes Trivelighed.

Pludselig en skønne Dag faar Hds. Højhed Tandpine.

Der bliver straks sendt Bud efter Reinders. Lakejen melder tilbage, at Lægen er syg og umuligt kan komme. Hele Palæet er paa den anden Ende, Prinsessen jamrer omkring i Gemakkerne og vælter alt, hvad der staar hende i Vejen.

Sneen pisker op imod Ruderne, det er en hel Snestorm nu.

I én af de sene Eftermiddagstimer arbejder en Mand i en blaa Figurfrakke sig møjsommeligt gennem Snedriverne over imod Palæet; Manden strider tappert, det gælder jo ogsaa om at naa en indesneet Prinsesse, der har Tandpine.

Stilling følte sig krænket, fordi den blaa Mand ikke værdigede ham et Ord i Vestibulen, kun en affejende Bevægelse med den højre Haand, saa forsvandt han op ad Trapperne til Prinsessens Gemakker, han bankede ikke saa meget som Sneen af Støvlerne. Stilling havde aldrig set Lægen med saa ringe Antydning til Hoved som denne Gang, Tvillingkraven var krænget helt i Vejret, men det var jo ogsaa en forskrækkelig Kulde derude, og Staklen var jo desuden syg. Den fornærmede Lakej krøb sammen henne ved Kaminilden og grublede over sin Krænkelse, han maatte med Sorg sige sig selv, at han i Grunden havde en misanthropisk Aand.

Længe sad han saaledes og grublede, indtil hans Tanker blev saa forslidte som Sollicitanttrapperne nede i Kancellibygningen.

Hvor det dog stormer derude, det hyler i Kaminen, Lygteruderne nede over Porten klirrer og rasler uafbrudt.

Lidt efter slumrede Stilling blidelig hen foran

den blussende Kaminild, Luerne aad sig ind i Brændestykkerne med smaa Knald, der lød som svage Pistolskud.

— — —

Torp kunde slet ikke begribe, hvorfor Døren ind til Prinsessens Gemak var laaset af, hun bankede paa, ingen svarede. Hds. Højhed maatte være falden i Søvn. Det Skind! Tandværk var noget gefærligt noget. Kammerjomfruen fordybede sig paany i Schinderhannes Mysterier.

Da Stilling vaagnede, var Ilden i Kaminen forlængst gaaet ud, han frøs som en Hund, det trak ned gennem Kaminen. Klokken var otte. Lægen maatte være gaaet for længe siden, han havde nok selv lukket sig ud, men hvor mærkeligt, Porten var ikke gaaet dernede, det dundrede ellers op gennem hele Palæet, naar nogen lukkede den i. —

Palæet rugede i Mørke og Stilhed.

Prinsessen var vel nu gaaet til Ro; da Chretschmer havde været ved Gemakkets Dør, havde Hds. Højhed i en ynkelig Tone sagt, at hun ikke trængte til noget, hun laa paa Kanapéen og havde Ro i Tanden nu. Chretschmer havde saa ønsket Godnat og var listet af igen.

Det er Nat nu. — —.

Snefaldet er hørt op. Det er Stjærnehimmel. En Stjærnepragt, en mægtig Stilhed. Skinnende hvidt ligger Maanelyset henover Byens tilsneede Tage, over Torve og Pladser, men de snævre Gader ligger i Dunkelhed og grunder. Hist og her er der Lys bag en enkelt Rude i Husene. Maaske en Natlampe hos en syg, maaske er det en ung Mand, der skal op til Eksamen og nu

sidder Natten oppe og studerer, bøjet over Bøgerne, maaske er det et Menneske, der ikke kan sove for bitre og urolige Tanker, han sidder nu og stirrer ind i Lyset og tænker paa begangne Forseelser. Maaske er det en Moder ved sit syge Barns Vugge, maaske — Spørg Maanen.

X

Prinsessen sad og øvede sig ved Klavecinet paa „Slaget ved Marengo“, et musikalsk Maleri. Der var et Par Steder, hvor det skulde lyde som Kartover, paa dette øvede Hds. Højhed sig især flittigt, men hun maatte omsider opgive det, hun havde altfor korte Fingre til at skildre Bonapartes Heltebedrifter. — I den sidste Tid havde hun været besat af en løjerlig Formiddagslystighed, hun kunde saaledes finde paa at danse rundt i Gemakkerne, ganske alene; Hofdamerne, der havde set lidt af hvert, undrede sig dog i deres stille Sind. Comtesse Güldencrone havde ulejliget sig helt ned til Schubothes Boghandling paa Børsen for at købe „Forsøg til en Fornuftlære for Ungdommen“, hun lod Bogen blive liggende paa Kanapeen en Aften, Prinsessen fandt den og brugte den til Papillotter, hendes Behandling af Bøger var virkeligen noget uforsvarlig.

Der staar et Sted hos Jean Paul: „Elsker Du mig, spurgte Ynglingen hver Morgen sin

Elskte, men hun saà rødmende ned og taug. Hun blev blegere og han spurgte atter, men hun rødmede og taug. Endelig da hun laa ved Dødens Bryst, kom han atter og spurgte, men kun af Smerte, elsker Du mig da ikke? og hun sagde: Jo, og døde". – Denne sørgelige Fortælling havde Charlotte en Dag læst ude paa Sorgenfri i en af Vilhelmines Bøger, nu dukkede den paany op i hendes Hukommelse. Hvor helt anderledes kunde hun nu ikke opfatte den.

Hvorfor rødme, hvorfor tie, hvorfor dø. „Elsker Du mig," spurgte han. „Elsker Du mig?" Hvilken Fylde af Betydning laa der nu ikke i disse Ord. Hvilken navnløs Fryd – det at elske – – – at elske –. Prinsessen maatte danse paany, hver Dag dansede hun Valts en Time før Taffel.

Der hang inde over Kanapeen et stort, ovalt Maleri i en smal Mahogniramme. Det var et Billede af en ganske ung Pige, sød og uskyldig med blaa Barneøjne. Hun holdt en rød Rose i Haanden, Rosen var nyligen plukket, Dugdraaberne laa endnu paa Bladene. Prinsessen listede sig i denne Tid ofte til at krybe op paa Kanapeen og kysse dette Billede. Hun vidste ikke selv hvorfor, det var, som om noget usynligt trak hende hen foran dette Billede. Hun maatte kærtegne disse blaa Øjne og denne friske, røde Rose. Hun maatte hviske og tale til Billedet, ja, én Gang gik hun ind og bad det under Taarer om Forladelse; for første Gang var det da falden Charlotte ind, at det var mærkeligt, saa store og stive Rosens Torne egentlig var mellem de grønne Blade.

Prinsessen følte sig ligesom lettet, naar hun havde bedet Billedet om Forladelse, det

var vist meget barnagtigt, men hvor sødtvemodigt.

— — —

Vejret slog pludselig om, det blev Tøbrud. Vejene blev paany farbare, Beltisen brød op. Der kom Brev fra Gemalen, han vilde være i Kjøbenhavn i Overmorgen Aften. Prinsessens Hænder rystede stærkt, da hun læste Brevet, længe stod hun ganske stille og krøllede det sammen, saa gik hun langsomt ind til Barnets Vugge og satte sig dér. Da Chretschmer en Times Tid efter kom ind, sad Hds. Højhed endnu i samme Stilling.

Jomfru Torp gik omkring i Palæet med en Mine, som bar hun paa vigtige Statshemmeligheder, hun faldt hyppig i Tanker foran de store Dækketøjsskabe, og det, skønt der i Skabestuen var saa koldt som i en Kælder; hun talte næsten aldrig med nogen, det hørte nu én Gang til hendes største Bravourer, at kunne ignorere og føre sig op med Anstand.

Hen paa Eftermiddagen blev Hds. Højhed syg, hun skrev til Reinders efter en Recept og sendte Stilling af Sted. Reinders morede sig kosteligt over Epistlen, der blandt mange andre uvedkommende Ting, ogsaa meddelte det, at Gemalen vilde indtræffe paa Palæet i Overmorgen, hen paa Dagen. Der var anbragt en fin Streg under „morgen“ i Ordet Overmorgen.

Det var som om et evigt Mørke var dalet ned over Kjøbenhavn, alt var sænket ned i Stilhed og Tusmørke.

Det var om Lørdagen, at Prinsens Ankomst var i Vente. Allerede om Fredagen, og det

lige fra den tidlige Morgen, var Hds. Højhed urolig og forventningsfuld af Glæde.

Der var ganske mørkt i alle Gemakker, og Varmen fra Kaminilden havde endnu ikke gennemlunet Luften, men hverken Mørket eller Kulden afficerede Hds. Højhed, hun var paa Færde overalt og gjorde det ganske Hofpersonale aldeles forvirret; fra Klokken syv havde hun bragt alle i Aande. Der blev hængt røde Silkegardiner op i Prinsens Arbejdsværelse, det skulde nu være en Overraskelse. Torp stod paa en Trappestige og søgte forgæves at faa Gardinstangen hen over Jærnkramperne, Chretschmer holdt en Lysestage i Vejret, Hofdamerne saà til, og Hds. Højhed brugte Mund.

„Men saa skynd Dem dog og bliv færdig! — Men Du godeste Gud dog, saa Torp er klodset i Dag, jeg kan se mig ganske generet ved saadant."

Stangen gled op paa sin Plads.

Prinsessen vilde gøre alt godt igen og bemærkede i en forsonlig Tone:

„I Aften kan Torp gaa i Comediehuset, det er Johanna Montfaucon, De kan sidde i Hoflogen."

Torp nejede oppe paa Trappen, Hofdamerne saà indignerede ud, det var deres Theateraften, den eneste Fornøjelse de havde, og nu skulde Kammerjomfruerne gøre dem Selskab. Hds. Højhed sagde Comtesserne nogle venlige Ord, de gode Damer blev ganske bevægede, det var en stor Sjældenhed at blive tiltalt maneerligt af Prinsessen.

Charlotte blev elskeligere og elskeligere jo længere man kom op paa Formiddagen. Hofdamerne blev inviterede til Kaffe i Kabinettet.

Torp og Chretschmer fik hver et Stykke Roseatlask og en grøn Strutsfjer.

Hofdamerne havde Taarer i Øjnene, Hds. Højhed var saa behagelig, hun gik omkring med en Sukkertang og kom Sukker i Kopperne. Efter Kaffen spillede Hds. Højhed.

„Slaget ved Marengo" blev givet til Bedste. Da det Sted kom, hvor det lyder som Kartovebrag, skreg Comtesse Güldencrone, det var næsten altfor illuderende. Begge komplimenterede Hds. Højhed for det dejlige Tonemaleri, især Overgangen over Alperne var superb, det Sneskred, disse smukke Cadencer, hvor Nedturen begynder; ogsaa Poslettens Dejlighed blev gengivet allerkærest, disse Nattergaletriller i Laurbærrene, saa tout doucement, det overgik virkelig enhver Ros. Charlotte følte sig saa oplivet af Rosen, at hun gav den ene Comtesse Sukkertangen til Foræring, den anden Sukkerskaalen, begge Genstande var af Sølv.

„Til Erindring, kun til Erindring", sagde hun. Der var Øjeblikke, hvor hun kunde give alt bort for lidt Ros. Hofdamerne trak sig tilbage med mange Nejninger; oppe i deres egne Apartementer hvilede de ud paa Sofaer, de havde faaet Hovedværk efter „Slaget ved Marengo". — Da Prinsessen var bleven alene i Kabinettet, begyndte hun at danse Valts. Hun samlede Kjolen ind om sig, vuggede sig først lidt frem og tilbage foran Spejlet, nynnede, lagde Hovedet lidt forover; saa let som Prinsessen dansede, først over mod den hvide Fløjdør, saa over til Klavecinet, saa hen foran Spejlet igen. Paany dansede hun ned gennem Gemakket saa let som en Fjer, Livbaandets lange Ender flagrede ud til Siden;

hver Gang hun kom hen foran Spejlet, dansede hun frem og tilbage foran det, løftede sig op paa Taaspidserne, forsøgte en Pirouette – det gik. Højere og højere sang Prinsessen, der kom en Fylde i Stemmen, en Skønhed, der forbavsede hende selv. Inden hun selv vidste af det, sad hun henne ved Klavecinet, spillede og sang, af sig selv formede Melodierne sig til „Jeg er endnu i Ungdoms Vaar". Med en Jubel, en Hengivethed sang hun, det tonede og klang, paany var hun saa ude paa Gulvet, aldrig havde vist selve Md. Schall danset nogen Entrée med større Færdighed. Hurtigere gik Dansen, der var slet ingen Træthed at mærke, som var det Vinger, der bar af Sted. – Chretschmer kom for at hente Kaffestellet; idet hun aabnede Døren, svævede Hds. Højhed forbi, saà ingen Ting, hørte ingen Ting, berusede sig blot i Dansens Rythme. Chretschmer stod aldeles altereret og saà paa Soloen, saa lukkede hun Døren langsomt i og gik.

Afvekslende sang og dansede Hds. Højhed denne Eftermiddag. Hele Palæet var mærkelig oprømt. Stilling havde Udgangstur og sprang som altid paa Trapperne. I alle Gemakker var der nu tændt Lys. Hofdamerne var allerede begyndt at klæde sig paa til Comedie, Chretschmer var deroppe for at hjælpe Damerne med Krølning. Torp strøg hvide Skørter paa sit Værelse, hun maatte være meget fin, nu hun skulde i Hofloge, det var en gul Crêpe de Chine af Prinsessens aflagte, hun skulde iføres, naar det højtidelige Øjeblik kom.

Udenfor paa Pladsen klingrede Kanerne forbi i Tøsneen.

Prinsessen var hyppigt ved Vinduerne. Ovre i Kongens Palæ var der Lys, der var Aftenselskab. Hds. Højhed havde undskyldt sig med, at hun havde et Ildebefindende, stærk Klemmen for Brystet. Du Godeste, hvor der var kedsommeligt hos Kongen, naar der var Selskab, man sad omkring paa Stolene og gabede, og saa denne fordummede danske Højadel, jo Tak, hun havde faaet mere end nok af den. Prinsessen takkede sin Skaber for den belejlige Brystklemning. — Der blev meldt til Taffel; hun begav sig over i den stærkt oplyste Taffelsal. En halv Time sad hun og stirrede ind i de tændte Lys, saa rejste hun sig uden at have rørt Retterne og gik igen over i Kabinettet, hvor Chretschmer imidlertid havde gjort hyggeligt. Prinsessen satte sig paa Kanapéen og begyndte at brodere paa et fransk Shawl, smaa hvide Roser paa grøn Silke. Lidt efter var hun igen ved Vinduet, Vognlygterne derovre lyste mat frem gennem Mørket, den ene Kareth efter den anden rullede gennem Kolonnaden. I Palæets første Etage var der Lys i alle Vinduer, de store Lysekroner i Festsalen kunde tydelig skimtes helt her ovre.

Kulden trak ind, hun kom til at ryste stærkt, det var som havde hun Feber, Kinderne brændte, Hænderne var kolde og klamme. Hun begyndte at vandre op og ned, for der kunde slet ikke være Tale om at sidde ned. Der var nogen, der talte et Sted, men hvor var det, snart kom Stemmen oppe fra, snart nede fra, slet ikke til at gribe og fastholde. Pludselig var der en Streng i Klavecinet, der begyndte at klinge; der var en Smaaklirren og Dirren, hver Gang hun gik hen

over Gulvet, det var, som om Kabinettet var fuldt af onde Varsler i Aften. Alt sammensvor sig om at forskrække hende, alt ønskede at irritere hende, ingen havde Medlidenhed med hende, intet havde Medfølelse, hun kunde have Lyst til at knuse og ødelægge alt om sig, blot for at faa Ro og Stilhed. Hun gik ind i Sideværelset; lyst, stille og varmt var der herinde. Portrætterne rundt om paa Væggene kiggede ned paa hende, det var underligt, de smilede alle, baade Prinser og Prinsesser. — Hun listede over til Barneværelset, ganske sagte aabnede hun Døren. Ammen slumrede i den store Armstol, hendes Hoved var sunket helt ned paa Siden. Gemakket blundede i en mystisk, grønlig Belysning, der var grønne Skærme for Lamperne. Prinsessen kunde høre, at Barnet mumlede og klynkede noget i Søvne, stille bøjede hun sig ned over Vuggen. — — Et af Glassene paa det lille Bord faldt klirrende mod Gulvet og knustes — —. Ammen vaagnede og kiggede søvndrukken ud i Værelset, Prinsessen var forlængst ude, smaajamrende ilede hun over i Kabinettet, aldeles rystet over den uheldsvangre Tildragelse.

Dér stod Hofdamerne allerede.

De saa fornemme og højtidelige ud, stive af megen gammel Silke, der knitrede og brusede ud til alle Sider. Damerne var ombølgede af en sær, gammel Parfume og en Duft som af hengemte Gravenstener. Comtesse Güldencrone ytrede sin Glæde over at faa ét af Kotzebues Stykker at se igen, hun foretrak rigtignok Kotzebue fremfor baade Sander, Schröder og Iffland, og Comtesse Vedelsberg frydede sig særdeles

over at baade Rosing og Jfr. Astrup spillede i Stykket. Rosing var jo altid mageløs, og Adalbert var desuden én af hans Hovedroller.

En Kareth rullede frem nede i Porten, det var Hofdamernes. Hds. Højhed havde bestilt den et Kvarter før Tiden. Prinsessen skubbede affabelt smilende de snakkende Damer langsomt hen imod Døren „de maatte endeligen ikke komme for sent". Comtessen kom med stilfærdige Bemærkninger om, at det var for tidligt, Hds. Højhed skyndte bare paa: „God Fornøjelse, god Fornøjelse".

Lidt efter rullede Damerne saa af Sted.

Prinsessen ringede paa Chretschmer.

„Om Torp var gaaet paa Comedie?"

„Det var saamænd allerede en Time siden, hun havde jo den gule Crêpe de Chine paa."

„Og Stilling?"

„Ja, han var allerede af Sted Klokken halv fem, han var til Klubselskab i Fortunstrædet."

„Jeg gaar tidlig til Ro, Frederikke, jeg føler mig ikke vel, vær saa venlig og bliv paa Deres Værelse i Aften, saa véd jeg, hvor De er, hvis jeg skulde faa Brug for Dem, De forstaar, kære Frederikke, det beroliger mig, — aa, denne Hovedværk, denne Hovedværk!" —

Chretschmer listede af.

Lidt efter gik Prinsessen ud i Corridoren, alt var tyst og stille; hun gik ned til Trappen og spejdede ud over Gelænderet, men der var ikke en Sjæl, saa gik hun over i Sovegemakket og tændte Lysene foran Toiletspejlet, svøbte sig ind i en lang Frisérkaabe og ilede tilbage til Kabinettet, skrækslagen over al den megen Stilhed. Paany var hun ude om-

kring for at recognoscere, hun lyttede, kiggede ved Nøglehuller, Ammen sov trygt i sin Armstol med en Hvedeknop i Haanden, der var ingen Fare paa Færde fra den Kant.

Saa listede hun tilbage gennem Corridoren, lige ved Omdrejningen løb hun bus paa Chretschmer, der gled af Sted paa Filtsko, hun havde glemt at sætte Damernes Varmedunk frem.

Prinsessen skreg og fôr tilbage.

„Hvor De gjorde mig bange, Frederikke", det kom som en Hvisken.

Hds. Højhed stod op og ned ad Væggen i sin hvide Silkekaabe, bleg og forvirret, saa tog hun sig sammen med den yderste Anstrengelse, og lo. Chretschmer kendte Hds. Højheds Nyfigenhed og Listen om, naar hun kunde se sit Snit dertil, det var gamle Vaner fra Schwerin, det var ganske som med Hertugen; hvor tidt var ikke Frederikke Chretschmer løben paa Hs. Durchlauchtighed oppe paa Kammerpigernes Gang! Det laa til Familien, det var der ikke noget at sige til.

Prinsessen vovede sig ikke mere ud af Kabinettet, hun laa blot paa Kanapéen og græd ustanseligt efter Forskrækkelsen. — Hun maatte have blundet, for da hun slog Øjnene op, stod der én hos hende i Gemakket, en høj, mørk Mand i en blaa Frakke. Han havde omhyggelig lukket Døren i Laas efter sig. — Frakken, der var drivende vaad, hængte han op til Tørring ved Kaminen; ganske lydløst gik han ind i Sideværelset, slukkede Lysene, gik saa igen ind i Kabinettet og laasede Døren af. Under alle disse forsigtige Forholdsregler havde han endnu ikke

sagt et Ord til Prinsessen, der imens listede rundt fra Dør til Dør og tog lempeligt i Haandtagene for at prøve, om der nu ogsaa virkelig var laaset af.

„Hvorfor kommer Du saa sent?“ lød det klynkende og bebrejdende.

„Men Du Godeste, Charlotte, tak Du Guderne for, at jeg melerede Kaartene saa godt, som jeg gjorde, jeg var nær løben paa nogen her nede paa Pladsen, jeg bevarede da heureusement min gode présence d'esprit.“

„Det manglede blot, at Du lod mig i Stikken,“ hun arbejdede sig mere og mere op, „jeg der gaar her og kvæles i denne forfærdelige Embarras.“

„Men er Du da furieuse, Charlotte, som Du raaber, — — man kan jo høre os, — Hvisk! men er Du da rent rasende.“

Prinsessen græd convulsivisk, nu da Spændingen var ovre.

„I Morgen kommer Gemalen, Du.“

Hun slog Armene om Halsen paa ham, han drog hende ned paa sit Skød og kyssede hende. Længe sad de saaledes og lyttede til Uhrets Dikken. Prinsessen lod sine Taarer perle ned i hans sirlige Kniplingskalvekryds, hun lod Haanden forsvinde ind i hans store, bølgende Haar, og hviskede en hel Mængde uforstaaeligt, med Hovedet gemt ind ved hans Bryst.

— -- —

Nede paa Roskildelandevejen, mellem Glostrup og Frederiksberg, ruller en Kareth af Sted i flyvende Fart ad Kjøbenhavn til. Det er én af de kongelige Rejsekarether, og det er Prins Christian

Frederik, der sidder i Vognen. Han er tagen fra Roskilde i Dag, skønt det egentlig var hans Agt at blive dernede paa Palæet Natten over og først næste Formiddag køre til Kjøbenhavn. Tidlig paa Dagen var han kommet fra Ringsted til Roskilde; han var straks gaaet op i Domkirken for at se til Forældrenes Grave, der var bleven præluderet paa Orglet, og han havde følt sig bevæget, Charlotte stod paany saa fin og frisk for hans Tanke. Charlotte blev altid saa ejendommelig og betydelig, naar han havde hende paa Afstand og ikke havde set hende i længere Tid. Og Sønnen, den lille Prins i sin Vugge; han længtes virkelig efter sit Hjem, han vil komme som en Overraskelse. Hvor Charlotte vil gøre store Øjne! — Sent paa Eftermiddagen tog han sin Beslutning og kørte af Sted. Mørket rugede ud over Landet, og Tøsneen dalede ustanseligt ned, rundt om i Gaarde og Huse, langt ud over Markerne var der Lys, der blinkede fra Vinduerne.

— — —

Der var en underlig Angst over Dupuy og Prinsessen den hele Aften. Det var som om alt sammensvor sig om at gøre dem disse længselsventede Timer saa uhyggelige som muligt. Hver Støj inde fra Barneværelset fik dem til at fare sammen, desuden var de begge bange for, at Chretschmer endnu ikke var gaaet til Ro. — I Nat var Gemalen sikkert i Roskilde, kun fire Mil imellem dem; det var nærmest denne Tanke, der var saa foruroligende, disse fire Mil, saa var Afstanden mellem Odense og Kjøbenhavn anderledes betryggende. — Tiden gik imidlertid altfor

hurtigt med ømme Omfavnelser, dvælende Kys, men ogsaa med mange smaa Forskrækkelser, der dog kun gjorde Omfavnelserne inderligere. Prinsessen saa' Spøgelser den ganske Aften, Dupuy fik mere end én Gang Opfordring til at gaa hen og prøve, om Dørene var laasede rigtig af.

„Jeg er skrækkelig angst," hviskede Prinsessen, der sad paa Dupuy's Skød med Armene om hans Hals, „kan Du ikke mærke, hvor mit Hjærte banker, det er, ligesom det rystes hid og did!"

„Det er Din egen Skyld, ma chère petite," hviskede Dupuy i samme lave Tone, „Du er jo aldeles uindtagen af Fornuftgrunde i Aften," han kyssede hende.

„Kunde Du blot synge lidt for mig, det vilde vist være godt, den Sang, Du véd, der begynder „Tes beaux yeux —", naar Du sætter Munden helt hen til mit Øre, er der saamænd ingen, der kan høre, om Du nynner lidt."

Dupuy begyndte smilende at nynne tæt ind til hendes lille Øre. Det kildrede saa dejligt, han maatte endelig blive ved.

„Du kan vist godt synge lidt højere," sagde Prinsesse Charlotte henrykt.

„Tu m'aimes, et tu le sais bien," sang han lidt højere.

„Hvor det passer," bemærkede hun, „det er da den lyseste Sandhed, at jeg véd, at jeg elsker Dig."

Der var mange Strofer i Sangen. Tiden listede sig hyggelig hen.

„Stille — hold op — hør!" Prinsessen bøjede sig lyttende frem.

„Men hvad er der?“ han saa' forundret smilende paa hende.

„Hørte Du — hører —“

Begge sprang op fra Kanapéen, Prinsessen greb ham haardt i Armen.

En Vogn kørte frem ved Porten dernede.

Charlotte var i samme Nu ved Vinduet, alt var mørkt som i en Grav derude. Der var én, der talte. Dupuy gik rolig over og tog Frakken paa, han knappede den omhyggelig til, helt ned. Hun kom flyvende over imod ham:

„Aa, Gud ske Lov, det er jo Damerne,“ hun greb sig til Brystet, „det havde vi jo helt glemt, Du blev angst?“

Han svarede ikke, stod blot og lyttede.

„Det er jo Damerne,“ gentog hun med rystende Stemme og greb hans Haand.

Han rystede paa Hovedet.

„Aa, umuligt, unmöglich!“ klynkede hun grædefærdig, „tror Du?“

Deres Tanker gik tydeligt i samme Retning, hun græd klagende, som var hun i Nød.

Prinsessen var igen ved Vinduet.

Porten raslede op, Vognen kørte ind.

„Rejsekarethen!“ Prinsessen løb sanseløs fra Dør til Dør, Kaaben havde hun kastet fra sig, den laa midt ude paa Gulvtæppet.

„Men saa skrig dog pardieu ikke saadan, ti dog, staa stille,“ hvæsede Dupuy rasende, „hav dog raison!“

„Aa Gud, Édouard, aa Du godeste Gud —!“

Prinsessen begyndte at slukke Lysene med rystende Hænder, hun snublede i Kaaben og

faldt lige saa lang hun var. Dupuy stod i Stilhed og overvejede Muligheder til Flugt.

Døren, dér til højre, førte fra det blaa Gemak gennem Barneværelset ud til Tjenerskabets Trappe, herfra kunde man naa ned til Porten nærmest Amaliegade. Men Ammen sad jo derinde. Døren til venstre førte over til Sovegemakket, men intetsteds var der ad denne Vej Udgang til Corridoren. Det var at gaa ind i en Fælde. Saa var der Døren ud til Corridoren, det var blot at løbe de kommende i Møde.

I det samme lød der Fodtrin derude. Prins Christians Stemme lød tydeligt herind.

„Almægtige Gud! dér er han!" hun hagede sig krampagtigt fast til hans Arm og trak ham et lille Stykke med sig, han stred imod, hun bed ham resolut i Haanden, han slyngede hende voldsomt fra sig.

„Naturligvis bliver vi her og tager imod ham," hviskede han.

I samme Nu kastede hun sig paa Knæ, hævede Armene bedende op imod ham, hendes Ansigt var ganske fortrukket, Fingrene bevægede sig som i Krampe. Han fik Medlidenhed med hende og gik med bøjet Hoved ind i det Sideværelse, der stødte op til Sovegemakket. Her var mørkt; han satte sig paa en Sofa, uden egentlig at være ængstelig, blot afventende.

Prinsen bankede paa Kabinettets Dør efter først at have taget i Laasen.

„God Aften, Comtesser!" raabte Charlotte.

Prinsessen saa' i dette Sekund med en mærkelig Tydelighed, at der var Guldstænk i alle Tapetets

Roser, hun havde aldrig lagt Mærke dertil før, nu undrede det hende.

„Det er mig, Charlotte!“ Hs. Højheds Stemme lød meget oprømt.

Forvirret løb hun over imod Døren og lukkede op. De omfavnede hinanden længe, midt i Døren, hun laa ganske stille i hans Arme uden at sige noget.

Han vilde lempeligt føre hende ind i Gemakket.

„Barnet!“ raabte Prinsesse Charlotte med en hjærteskærende Røst og brast i Graad.

Det gjaldt jo nu om at faa ham over i Barneværelset, for at Dupuy kunde slippe ud.

Prins Christian slap hendes Hænder, forskrækket ind i sin inderste Sjæl.

„Han er da ikke — aa, Charlotte — det er da — — Kom, lad os straks gaa derover. Du skrev ikke — kom — naar!“

Hun nikkede mekanisk, stadig grædende. Han førte hende ilsomt gennem Kabinettet over til Barneværelset, han mærkede, at hendes Haand var kold som Is, og at hun rystede stærkt.

Alle Døre stod paa vid Gab. Ammen løftede Barnet op paa Prinsens Befaling.

Den lille Prins Frederik smilede efter Søvnen og strakte Armene ud for sig.

Prinsessen stod aldeles aandsfraværende og lyttede.

Prinsen saa' forbavset ud, han vidste ikke, hvad han skulde tro, hun stod jo dér skælvende, hvid som et Lagen.

„Hvem er i Kabinettet?“ spurgte han pludseligt.

Lyden af Fodtrin naaede ganske tydeligt herind, der var ogsaa noget, der raslede stærkt.

Prins Christian rejste sig op og lyttede — saa gik han der over.

Charlotte kastede sig ned over Vuggen. Den lille Prins laa nu og legede med sin Rangle. Hun borede Hovedet helt ned i Dynen, — saadan laa hun længe. Ammen saa' yderst consterneret ud.

Som i Drømme hørte Prinsessen, at de talte langt borte.

De talte Fransk derovre.

Der var nogen, der gik i Gangen.

Alt blev nu stille.

Længe efter gik hun langsomt over i Kabinettet.

Prinsen sad ved Bordet og skrev. Han var alene. Døren ind mod Sovegemakket stod aaben. Han saa' op paa hende, sagde intet, skrev videre.

Saa satte hun sig stille hen ved Vinduet og saa' paa de oplyste Ruder i Kongens Palæ.

Prinsen rejste sig omsider op derhenne. Længe stod han og kæmpede for at undertrykke sin Bevægelse.

„Jeg er ikke vred," sagde han mildt — „det sér Du jo, — kun bedrøvet — hvad Følgerne af dette vil blive — indsér — Du vel. — Du har selv villet — at Hjemmet her skulde opløses — saa — —."

Mer kunde han ikke faa frem, saa gik han.

Prinsesse Charlotte rejste sig langsomt op, som en Søvngængerske gled hun ud gennem Corridoren, op ad Trappen, til Chretschmers Værelse.

Dér blev hun saa Natten over hos den tro Kammerjomfru.

Da Hofdamerne kom fra Comedie, blev de ikke lidt forbavsede over at sé, at Kabinettets Dør stod paa vid Gab. Lys var tændte i Armstagen, en Friseerkaabe laa ude paa Gulvet. — Ammen vidste ikke, hvor Hds. Højhed var henne, Prinsen var kommet saa uventet, der havde været saa megen Uro i Aften derinde, Højhederne havde vist forment, at Prinsebarnet var sygt, for de vare begge saa bestyrtede, men Gud ske Tak, det yndige Prinsebarn var i bedste Velgaaende, nu han havde faaet sin Melkemad.

Hofdamerne følte sig beroligede, de kom i Tanker om, at der var Aftenselskab hos Kongen; derpaa gik de op til deres egne Apartementer og sov de retfærdiges Søvn. Hofdame Güldencrone drømte om Johanna Montfaucon, den dydige, sin Mand og Børn alt opofrende Kone, der i sidste Akt havde sagt de skønne Ord: „Mandens Tilfredshed kan Konen aldrig købe for dyrt".

Mindst anede de gode Damer, hvilke sørgelige Afgørelser der denne Nat blev trufne oppe paa Frederikke Chretschmers Værelse.

Ovre i Hs. Majestæts Arbejdskabinet var der Lys til langt ud paa Natten. Kongen, Dronningen, Hertuginden af Augustenborg søgte forgæves at trøste den arme Prins Christian, der var saa uhyre angst for den Skandale, der nu var i Vente; han tænkte allerede saa smaat paa en Udenlandsrejse for at faa Smerten dulmet.

„Det hele forekommer mig grotesk og urimeligt," sagde Hertuginden med Overbevisning.

„Enhver Ting skal sés i sin egen Lysning," sagde Hs. Majestæt, med en stor Haandbevægelse.

Dronningen græd, hun tænkte paa sin egen huslige Misère.

Dupuy havde straks søgt Tilflugt hos Reinders. Klokken tre blev Vennerne først enige om, at Paris skulde være Rejsens Maal.

— — —

Den næste Dag kom Prinsessen først ned i Kabinettet efter Klokken tolv.

Hun kaldte Hofdamerne ind og forklarede dem alt uden Omsvøb.

Comtesserne græd.

Hofdame Güldencrone indsaa nu klart, at hun Resten af sit Liv skulde indemures nede i Wallø Frøkenkloster, og Hofdame Vedelsberg ynkede ogsaa sig selv i sit stille Sind; aldrig i Evighed vilde hun kunne komme ud af det med Svigerinden paa Knagerupgaard.

Resten af Dagen skrev Prinsessen Breve, de var alle énslydende og meddelte, „at nu kunde hun ikke holde det ud længer, det var kommet til den Overenskomst mellem hende og Gemalen, at Separation var nødvendig. Sin fremtidige Skæbne lagde hun i Kongens Haand, han vilde vel vide at begegne hende med den Sømmelighed, der skyldtes en født Prinsesse af Mecklenborg, skønt det var perleklart, at han var en gammel Ræv og Courmager, enhver var au courant med, hvilke Fristelser han var faldet for derude i Nyboder. Det var hendes faste Haab, at man overlod hende Barnet, det var da utænkeligt at tage et Barn fra sin Moder. Til Mecklenborg vendte hun under ingen Omstændigheder tilbage,

den Fornøjelse undte hun visseligen hverken Comtesse Hahn, Hofdame Bertuch, Baron Plöen eller Kammerjunker Pentz. Baron Finckenstein i Bukow skulde ikke faa Lejlighed til at lægge sin Skadefryd for Dagen. Hun forblev i Danmark, hvor hun havde mange søde Veninder rundt omkring, de var hende en brillant Erstatning for alle stive mecklenborgske Hejrer. Hun var glad over sin Frihed nu, hun skulde nok vide at benytte sig parfaitement af den, hun havde aldrig kunnet finde sig i Tvang, og det var det, man var gaaet ud paa, at lænke hende fast og fortrædige hende. Det var ligefrem med en Slags Længsel, at hun ventede paa den formelske Separationskontrakt".

— — —

Uge gik hen efter Uge; der blev i den Tid holdt mange Familieraad hos Kongen, tilsidst vidste man hverken ud eller ind. Prinsessen opholdt sig stadig i Palæet, ved en stille Overenskomst var hun blevet belagt med Stuearrest, og hun holdt sig hellere end gærne inden Døre.

Folk var saa nysgerrige, de stod stille foran Palæet og kiggede op mod Ruderne, i Smug kunde hun staa bag Gardinerne og sé paa alle disse brave Borgermænd og dydige Matroner, der med beklagende Miner mønstrede dette Udydighedens Palæ. Der kom ogsaa Børn, de pegede i al Uskyldighed op mod Façaden og forklarede hinanden efter Evne, hvad der var foregaaet.

Skandalen havde nemlig vundet stor Offentlighed i Kjøbenhavn. Man var i alle Krese dybt rystet over Begivenheden, Kirkerne var i de

paafølgende Søndage meget mere besøgte end ellers. I Runde blev der talt om ægteskabelig Troskab, i Holmens blev der hentydet til mangehaande. Hos Proft, Brummer og Agentinde Gyldendal blev der solgt uforholdsvis mange Skrifter af Balle, opbyggelige Ting for den opvoksende Ungdom og den tænkende Menneskehed, Bøger, der handlede om Gud, Dyd og Udødelighed.

— — —

Dupuys Skæbne var den, man først blev færdig med.

Jean Baptiste Edouard Dupuy blev landsforvist. Syngemesteren fik Ordre til straks, uden nogensomhelst Tøven, at forlade Landet. Det var ikke andet, end hvad han selv og hans nærmeste Omgangskres havde ventet. Oppe hos Reinders skrev Dupuy en Time før Afrejsen nogle Linjer i Hast til Prinsessen, han betroede Vennen dem, Lægen lovede, at han skulde trøste Hds. Højhed efter bedste Evne. — En lille Skare af beundrende Venner havde i den sidste Tid været om Dupuy for at berolige ham; efter at den første Dags febrilske Uvished havde lagt sig, var han selv den første til at more sig over den romantisk-pittoresque Situation, det hele blev slaaet hen i Spøg, han havde allerede længe været rejsefærdig, der var ikke saa meget at pakke ind. Det var knapt nok, at Prinsessens Skæbne foruroligede ham, en Maaneds Stuearrest, saa var Sagen vel allerede gaaet i Glemmebogen, alt ordnede sig vel nok.

Saa rejste han da.

En lille Kres af de trofaste fulgte ham ud til Kielerpaketbaaden, Rahbek var der, han var

bevæget og trykkede sin ulykkelige, franske Ven tavst til sit Bryst. Dupuy blev selv ganske stille, han forsøgte at smile, men det blev et vemodigt Smil, han var utrættelig i at trykke alles Hænder, dvælende og deltagende. Afskedsøjeblikket gjordes saa kort som muligt. Et „Lykke paa Rejsen", „Paa Gensyn", og Dupuy gik om Bord.

Saa skiltes man.

Nogle fulgtes sammen hjem over Amalienborgplads. Man skottede ligesom nyfigent over mod Prins Christians Palæ, men ingen vovede at bryde Tavsheden med Ord. Enhver tænkte sit ved Sagen.

— — —

Dupuy opholdt sig i Paris lige til Efteraaret atten hundrede og ti. I den muntre Verdensstad glemte han snart sit Æventyr ved det danske Hof. Senere hen, da han var vendt tilbage til Sverige, hvor Kong Gustav nu var landsforvist, hørte han paa anden Haand noget om, at Prins Christians Gemalinde var bleven forvist til Horsens, og at hun her i denne lille Garnisonsby levede et rent forskrækkeligt Liv. Hun var ikke bleven nogen Kostforagter med Aarene, der var baade den og den blandt hendes Favoriter.

Det hele forekom Dupuy som noget fjernt og ham uvedkommende.

Som Capelmester var han meget optaget i Stockholm, og han gjorde sig fortjent af den svenske Opera ved Opførelsen af „Don Juan" og „Bortførelsen fra Seraillet"; i begge de mozartske Værker kreerede han Hovedrollen med megen Genialitet og Forstaaelse.

Prinsessens Skæbne var imidlertid bleven bestemt efter et Utal af Konferencer og megen Snakken frem og tilbage. Kong Frederik og Prinsessens Fader havde korresponderet med hinanden om den odiøse Affaire. Friedrich Franz lagde hele Sagens Afgørelse i Kongens Haand, og det lod i det hele taget ikke til, at Hs. Durchlauchtighed var meget rystet over Begivenheden, han var just i denne Tid meget optaget af de mecklenborgske Konflikter; tilsidst bad han dog i sit Brev Kongen om at tage sig faderligt af Lotte, hun var en god Pige, og den hele Malheur var jo ikke saa forfærdelig. — Omsider blev det da bestemt, at Prinsens fraskilte Gemalinde skulde forblive i Danmark under Hs. Majestæts særdeles Kuratel. Frederik den Sjette lod hende højmodigt beholde Apanagen paa de atten tusende Rdlr., og det blev besluttet, at hun skulde rejse ned til Altona og opholde sig dér, indtil Palæet i Horsens var blevet sat i beboelig Stand. Man aandede ligesom lettere ved det danske Hof, efter at disse vigtige Afgørelser var blevne tagne. Hertuginden af Augustenborg tog med rolig Samvittighed fra Hovedstaden for at begive sig tilbage til Als.

— — —

Der er i Aften mange Folk paa Volden. Gennemblødte af Regnen staar man i tause Klynger nede ved Vesterport og venter paa, at den kongelige Kareth skal komme.

Prins Christians Gemalinde forlader Byen i Aften.

Hvor det regner! Folk begynder at blive utaalmodige over den lange Ventetid, og man

søger at forkorte hinanden Tiden med at genopfriske de mange Anekdoter om Prinsessen og den landsforviste Syngemester, det er just saa pikant nu, imens man venter paa Hds. Højhed.

Kjøbenhavn er trist og graa at sé til. Vægteren synger ved hvert Timeslag sine melankolske Vers dér ovre paa Hjørnet.

Naar Mørket Jorden blænder,
og Dagen tager af,
den Tid os da paaminder
om Dødens mørke Grav.

* * *

I Palæet paa Amalienborg er der Lys i hele Stueetagen. Ude paa Pladsen staar Folk og venter paa Karethen.

Inde i Gemakkerne sér der ud som efter en Ildebrand, der er en Løben og Renden hid og did, Gulvtæpperne flyder med Papæsker, Silkepapirer, Tæpper og ituslaaet Porcelæn, alt ligger hulter til bulter, Fløjdørene er lukkede op paa vid Gab, de øverste Vinduer staar aabne, Lysene i Prismelysekronen vifter frem og tilbage i Luftrækket. — Prinsessen farer frem og tilbage midt i al denne Hurlumhej, ilter og raabende, højrød i Hovedet af lutter Befippelse, nu da Afskedstimen lige er ved at slaa. Hun har en sort Rejsedragt paa, noget vel rigelig besat med Sløjfer og Baand.

Hds. Højhed giver Ordrer til højre og til venstre.

Nu er det paa fjerde Dag, at man pakker

ind, og man er endnu ikke bleven færdig. Hds. Højhed vil have alt i Orden inden Afrejsen til Altona; det er ikke lidet, hun har faaet pakket ned, Gemakkerne sér ganske udplyndrede ud, det er, som om en Storm har fejet Møblerne bort fra Gulvene, Malerierne ned fra Væggene, de lyse Felter rundt om paa Tapeterne tyder paa, at Arbejdet har været stort og omfattende. I Vestibulen er Kasser med Møbler stablede op, de skal sendes til Horsens og foreløbig deponeres dér hos forskellige paalidelige Familier, indtil Prinsessen kommer dertil.

Forvirringen rundt om i Gemakkerne har nu naaet sit Højdepunkt, man venter paa, at Prins Christian skal komme herover fra Kongens Palæ; alene Tanken herpaa gør alle mere eller mindre sanseløse og febrilske, man stormer omkring, løber paa hinanden og er i Vejen overalt. Inde i Modtagelsesværelset staar de to sortklædte Hofdamer og græder ustanseligt, bøjet imod hinanden, som to Sorgens Feer. Hele Formiddagen igennem har de været beskæftigede med at pakke det store Spisestel ned i lange Kasser, hvert Pragtstykke omhyggelig indpakket i røde Uldtæpper. Spisestellet med de kronede Monogrammer er én af Brudegaverne fra Schwerin, det vækker kun altfor sørgelige Tanker. Prinsessen har været optaget med at svøbe Smykker og Diamanter ind i Bomuld, sine Preciosa vil hun have med i den grønne Rejsetaske. Under strømmende Taarer fik Hofdamerne ogsaa de to Bronzetaffeluhre emballerede, og under ikke mindre Bevægelse blev tilsidst den store Sølvopsats fra Kabinettet viklet ind i lange Linnedklude. Torp

har haft med Dækketøjet at gøre; hvert Lagen, hvert Pudevaar med broderet Mellemværk, der blev pakket ind, forvoldte hende et Stik i Hjærtet, det var, som saa' hun sin Ejendom forsvinde mellem Hænderne paa sig. Da Torp kom til Servietterne, som hun selv havde broderet Navnetræk paa, brast hun ud i inderlig Graad, hun sank aldeles sammen foran de mægtige, næsten helt tømte Linnedskabe, hendes Stolthed her i Livet, alt dette Kammerdug hun nu skulde sé for sidste Gang, og Prinsessens Sengetæppe med Filering og blaat Silkeovertræk — det var næsten ikke til at bære.

Prinsessen farer endnu omkring og sér efter om alt er i Orden.

„Er de slebne Vinglas kommen med?" raaber hun grædefærdig over til Chretschmer, der bleg og forfjamsket har haft travlt med det finere Porcelæn. Chretschmer skal med til Altona og har aldeles tabt Herredømmet over sig selv, hun har i de sidste Timer knækket flere Glas end i hele sit tidligere Liv.

I Vestibulen har imidlertid flere trist udseende Damer indfundet sig, nu i den sidste Time, for at tage Afsked med Hds. Højhed. Den ganske unge Pige er Frederikke Danneskjold. hun har hvide Roser med. — Flere af Damerne har allerede Lommetørklæderne fremme, al en Afrejses Uhygge og tungsindige Stemning har grebet dem. — Torp slæber Tæpper, Pelskaaber og Rejserekvisitter ned i Vognen. Stilling og Køkkenpersonalet har klumpet sig sammen helt oppe paa Trappen, derfra kan de oversé alt, hvad der foregaar.

Prinsessen er nu gaaet op i Sovegemakket, hvor den nye Amme, Christiane Rejersen, under Angst og Taarer længe har ventet med den lille Prins paa sine Arme.

Ammen gaar op og ned i Gemakket og tysser paa Barnet, der skriger uden Ophør. Pludselig rives Døren op, Hds. Højhed kommer farende ind. Hun græder — klager — jamrer, faar omsider Barnet over paa sine Arme, under Strømme af Taarer kæler hun for det, nævner det ved de tusend ømme Navne, hun kan slet intet sé for Graad, kysser blot de smaa Barnehænder, Kniplingerne, Baandene, alt kysser hun; den Lille er bleven rolig under alt dette, Øjnene sér ganske forundrede ud — ligesom spørgende. — Saa inderligt — saa bønfaldende beder hun Ammen om at passe ham godt, nu da han ingen Moder har længer, Christiane maa love at skrive tidt, om alt hvad der vedrører Barnet, alt vil Hds. Højhed have at vide, selv vil hun sy og brodere Kaaber og Hagesmække, saasnart hun kommer ned til Altona, det skal alt blive sendt til Kjøbenhavn.

Ammen begynder nu at græde, og det er Prinsessen, der maa trøste, hun klapper hende paa Haanden — og saa maa Christiane endnu en Gang love at være alt — alt — for Barnet — — Gud — skal — — lønne — hende — derfor.

Prinsesse Charlotte har for stedse taget Afsked med sit Barn, det hun aldrig mere skulde faa at sé, hendes Længslers Maal i de mange, mange Aar, i de lange, søvnløse Nætter, de tungeste, bitreste Timer.

Prins Christian er imidlertid ankommen. Ude i Corridoren gaar han rastløs op og ned foran Kabinettets Dør, ventende paa, at Hds. Højhed skal komme fra Sovegemakket. Endelig kommer hun, forgrædt, næsten halvblind af den megen Graad, i Døren løber hun lige paa ham. Han beder hende ganske stille, formelt, om et Par Minutters Samtale. — Hun afbryder ham straks og begynder at beklage sig over, at man vil skille hende fra Barnet, men hun maa vel finde sig i det med; havde hun ikke lige fra den Vinter i Plön været uænset og usavnet af alle, — al den Mangel paa Skønsomhed hun havde lidt under, al den Ukærlighed, men det maatte han vel vide, at tog han ogsaa Barnet fra hende, saa skulde hun nok sørge for, at hendes fremtidige Levemaade i Horsens blev ret artig og fornøjelig. Hvis han troede, at hun nu var angermodig over Affairen, tog han slemt fejl, hver evig eneste Dag skulde hun frydes i sit Hjertens Dyb, over at hun var sluppet fri for ham, alle Dage havde det vel maattet staa klart for ham som Solen, at det var et Convenients-Partie, han havde lokket hende til."

Prins Christian saa' blot paa hende med bedrøvede, forundrede Øjne.

„Han skulde gøre alt, hvad der stod i hans Magt for hende, og han vilde bestandig sé i hende sit Barns Moder."

Prinsessen frabad sig paa det indstændigste al ædelmodig Forsorg, hun vilde være ulignelig glad, om han blot vilde passe sig selv.

Hs. Højhed blev mere og mere bevæget, det var lige ved nu, at han begyndte at græde.

Der var længe ganske stille herinde.

Hvor her var trist og øde og sørgeligt.

Hvor var nu Klavecinet henne, og hvor Blomsterne og alle de hundrede Smaating, der havde været et saa karakteristisk Udtryk for Charlottes Smag. Al denne Tomhed var det, som gik ham til Hjærte, og han følte sig i dette Øjeblik umaadelig ulykkelig.

„Om hun da pludselig var bleven saa aldeles forandret, at hun slet ikke kunde huske alt det, han havde været for hende?"

Prinsessen tvivlede højligen paa hans Uegennyttighed, han var noget af det selvgodeste og selvgladeste, hun i sine Livsens Dage havde kendt.

„Det er uretfærdigt, ubilligt!" raabte han op.

„Det er den inderligste Sandhed! Din Selvgodhed har en Rafinering, som tidt har faaet mig til at hengræde baade Timer og Dage."

„Saa kunde hun have beklaget sig til ham i Stedet for at lave Kabaler bag hans Ryg."

„Havde hun lavet Kabaler, havde hun været nødt dertil, Dupuy havde forstaaet hende, til ham havde hun beklaget sig."

Støjen ude i Corridoren blev livligere og livligere. Vognen var kommet, man ventede paa Hds. Højhed.

Prinsessen gik over mod Døren, stod saa et Øjeblik tvivlraadig og saa' eftertænksom ned for sig.

„Farvel!" sagde hun saa — og gik.

Damerne nede i Vestibulen omringede Hds. Højhed. Da hun fik Øje paa Frederikke, der

havde trukket sig lidt sky tilbage, gik hun hen, faldt hende om Halsen — og græd.

Alle som én begyndte nu at hulke, Lommetørklæderne var i ivrig Bevægelse overalt.

Chretschmer var den eneste, der ikke græd, hun havde endnu travlt med Rejsetøjet.

„— — — Og saa kommer jeg til Horsens en Gang," hviskede Frederikke ind til Hds. Højheds Bryst. — — —

„Nu Farvel til Jer alle," sagde Prinsessen og rev sig løs. Hun ilede rundt i Vestibulen og trykkede alles Hænder. Stilling og Torp kyssede Hds. Højhed paa Haanden.

„Jeg skriver fra Altona," sagde hun helt nede paa Trappen.

Rejsevognen holdt i Porten.

Alle flokkedes nede omkring Vogndøren. Blomster blev lagte ind.

Lidt efter var Hds. Højhed og Chretschmer kommet til Sæde.

Der blev kaldt paa Comtesse Danneskjold.

„Jeg er i Grunden skrækkelig trist," hviskede Charlotte ind i hendes Øre.

Comtessen stod paa Vogntrinnet og bøjede sig ind i Vognen.

„Deres Højhed maa være ved godt Mod," klynkede Frederikke.

„Du søde — søde —" Charlotte kyssede den unge Pige paa begge Kinder.

„Deres Højhed skal sé, alt bliver nok godt igen."

Prinsessen kunde slet ikke faa sagt noget mere for Graad.

Saa blev Vogndøren lidt efter lukket i, — og man kørte af Sted, ud i Mørket.

Alle de nysgjerrige der ude paa Pladsen stimlede sammen, da Portfløjene aabnedes. Men der var intet at sé, kun en sort Rejsekareth, der hurtigt rullede over imod Kolonnaden.

XI

Der var Markedsdag i Altona just den Formiddag Prins Christians fraskilte Gemalinde holdt sit Indtog. Bønder fra Haarburg og Boxtehude og henne fra Blankenese sad paa Torvet og faldbød deres Varer. Solen laa muntert hen over de røde, stejle Tage, ud over Elbens hurtigt rindende Strøm og over de modsatte Bredders gule Banker.

I det fjærne lyste de gyldne Fløje paa Hamburgs høje Kirkespir.

I Palæet nede paa Palmille blev Prinsessen og Chretschmer modtagne af Hds. Højheds nye Hofdame, Fru v. Stein, og fremtidige Hofchef, Kammerherre Linstow.

Fru Stein var kommet hertil fra Schwerin, sendt fra det mecklenborgske Hof. Hun var en Dame af frappant Skønhed, med superb Comportement og behagelig Verdenstone, hun besad en mageløs Aisance i Væsen og forstod at sige de mest kærkomne Complimenter. Fruen havde været Figurantinde ved Hoftheatret i Carlsruhe,

havde oplevet adskillige Æventyr, var bleven gift med en mecklenborgsk Baron og saaledes knyttet til Hoffet i Schwerin; hun kendte meget til Høffer og den fine Tone og var i Besiddelse af en uimodstaaelig Fortryllelseskraft baade overfor det stærke og det svage Køn.

„Det er det mageløseste, maa jeg sige, med den Frues Elskelighed," sagde Prinsessen en Dag til Chretschmer, der var meget misfornøjet med Damen, „hun har overvældet mig aldeles, hun er mig til den fuldeste Tilfredshed, det er, ved Gud, til uvurderlig Lykke, at hun er kommet, hun har det kosteligste Gemyt under Solen, rigtig saadan en ædel Gemytlighed, og saa denne dejlige Vivacitet, jeg har lagt Mærke til, at hun gaar med Rosa-Silkestrømper med Svikler højt op paa Benet."

Fru Stein blev i kort Tid Prinsessens intimeste Veninde; de promenerede, dinerede og souperede sammen, hver Aften gik de i Comediehuset. Der var ikke det, som ikke den nye Hofdame blev indviet i. Hds. Højhed gav straks sin Livsroman til Bedste, og Fruen fældede Taarer over saa sort en Uretfærdighed; et Par Dage efter fortalte Emilie Stein sin egen Roman, Damernes Venskab var hermed grundfæstet. Prinsessen var blevet grebet af en umaadelig Trang til at gribe alt lyst og let og muntert flagrende, hun ønskede, at alle om hende skulde smile og le, og hun var bleven saa forhippet paa at tage Revanche efter det triste Ophold i Kjøbenhavn og helt ud en Gang at give efter for sin Naturs Tilskyndelser, at hun som oftest glemte at sætte Grænse i rette Tid. I Grunden var det

jo ret uskyldigt med denne Overtrædelse af bon ton, det indskrænkede sig til højrøstet Tale og Latter paa Gaden, lidt Koketteren med Herrer i Theatret og Forglemmelse af Etikettens Forskrifter, men der var dog mer end én, der følte sig forarget mest af alle dog Kammerjomfru Chretschmer.

Chretschmer kunde ikke følge med længere, det gik hende for vidt nu; hendes Indflydelse paa Prinsessen var lig intet, Fru Stein havde erobret al Plads i hendes Højheds Hjærte. Der var kun bitre Ord og haanlige Smil tilbage for den gamle Kammerjomfru, der gik omkring i Palæet som den personificerede Bebrejdelse og vaagne Samvittighed.

Endnu en Skranke var tilbage for Charlottes fuldstændige Frihed, det kunde umulig taales, Chretschmer maatte rejse. Uden Spor af Bevægelse skilte Charlotte sig saa fra denne gamle og tro Veninde, og Chretschmer tog hjem igen til Schwerin med en besk Følelse af Menneskenes Utaknemlighed.

— — —

Plakater paa Gadehjørnerne meddelte, at den berømte Solodanserinde Julia v. Schulze fra Berlin gav Forestilling i Aften.

Prinsessens Lakej blev straks sendt efter Billetter.

Om Aftenen lige som man skulde tage af Sted, blev en Herres Ankomst meldt.

Charlotte stod og trak lange, hvide Handsker paa og var échaufferet. Hun saa' pragtfuld ud i en dybt nedringet, sort Fløjelsrobe med hvid

Fjerbesætning, hun bar mange Juveler, og Familieordenen hjemmefra var anbragt paa Brystet.

Lidt efter lukkede Lakejen Døren op paa vid Gab.

En meget gammel og meget fornemt udseende Herre kom langsomt ind.

Det var Kammerherre v. Schönsee.

„Aa — Schönsee — Schönsee!"

Hun løb over imod ham, han kom langsomt nærmere, som voldte det ham Besvær at gaa, længe saa' han forskende paa hende, han havde Taarer i Øjnene.

„Man har behandlet en Prinsesse af Mecklenborg-Schwerin usømmeligt ved det danske Hof." Kammerherrens Stemme skælvede stærkt af undertrykt Bevægelse.

Hun lagde sit Hoved ind mod hans Skulder og græd, han kyssede hende paa Panden.

„Nu rejser vi sammen hjem, Deres Højhed, man har længe ventet Dem paa Ludwigslust." Charlotte græd stille og milde Taarer.

„Aa — Schönsee — der er forandret altfor meget siden — sidst — det er saa usigeligt kært, at De tænker paa mig, men hvor kan jeg rejse hjem nu, man vil overfalde mig med Fortrædelighed og Suffisance, De kender jo den umaneerlige Malice ved Papa's Hof, jeg tør det ikke, kan det jo heller ikke, Kongen vil, at jeg skal bo i Horsens, og jeg har heller ikke noget derimod, hjem kommer jeg nu aldrig — kære — kære Schönsee, De véd jo, at Deres egen gamle Lotte har et saa taalsomt Sind som nogen, men udsætte mig for alt det — det er umuligt."

„Der er en Gud over os alle, der er en Gud og en evig Retfærdighed over os."

„Og Barnet de tog fra mig — — mig jager man væk — man forviser mig —."

„Bed til Gud — bed —."

Kammerherrens Stemme svigtede helt.

Længe sad de saa og talte sammen om gamle Dage og om Fremtiden. Charlotte forklarede, hvorledes hun uafladelig havde været Genstand for Kabaler og Intriger, hvorledes man nu endelig havde faaet fjærnet hende og jaget hende bort, hvorledes hun nu gik en uglædelig Fremtid i Møde; men Gud var hendes Vidne paa, at hun havde en ren Samvittighed, hun havde intet, absolut intet at bebrejde sig, og i Grunden var hun sjælden sjæleglad over at være sluppet et saa sippet Hof som det danske.

Fru Stein ventede i stor Utaalmodighed paa, at Manden med Ordenerne skulde gaa.

Solodanserinde Julia v. Schulze fik Lov at at gøre sine Battements den Aften uden at have nogen dansk Prinsesse som Tilskuer i Parkettet.

— — —

Kammerherre Linstow, Arnoldus Bartholomæus de Linstow var den stiveste, mest kantede Personage, der kunde gaa i et Par Sko, en Herre med umaadelig udviklet Sans for Etikette, Orden og Regelbundethed. Man havde med Vilje ved Hoffet i Kjøbenhavn valgt denne eksemplariske Mand som en heldig og gavnlig Modvægt mod Prinsessens Uregelmæssigheder.

Hds. Højhed og Kammerherren kolliderede hver Dag ved Taflet over rene Ubetydeligheder; Linstow ønskede, fra den første Dag af, at indføre

Hoftone ved Maaltiderne, han selv mødte op i fuld Galla, langskødet Kjole med Kammerherrenøglerne og Ordensbaand i Knaphullet, sorte Silkebenklæder, hvide Strømper. Charlotte og Fru Stein lo bag Servietterne, det var baade hørligt og synligt, tilsidst maatte Hds. Højhed endog gaa fra Bordet og skyndsomt ile ind i et Sidegemak. Kammerherren spiste videre med mægtig Sindsro, det var ham saa ganske ligegyldigt, om Højheden lo eller græd over ham. Efter Taflet bad Linstow i en bestemt, formel Tone Hds. Højhed om en Samtale under fire Øjne. Charlotte blev noget urolig over Kammerherrens Højtidelighed.

Linstow følte sig blot forpligtet til at meddele Hds. Højhed de Instrukser, han havde faaet fra Hoffet i Kjøbenhavn. Det var hans Embedspligt.

Charlotte tog sig sammen, hun var dog den overlegne i Egenskab af Prinsesse og fyrstelig Højhed.

„Om Hr. Linstow ikke først vilde sætte sig ned?"

Kammerherren satte sig.

En meget naadig Haandbevægelse gav ham derpaa til Kende, at han kunde begynde.

Linstow begyndte straks at tale om sin Kaldelse til Hds. Højhed's Hofchef og om det Ansvar, der derved vilde komme til at hvile paa ham. Hs. Majestæt Kongen skulde han staa til Ansvar for sine Handlinger, og det var hans Beslutning straks med Alvor og Samvittighedsfuldhed at sætte sig ind i sine Embedsforretninger.

„Bedste De, vent hellere til vi kommer til Horsens."

Hr. Linstow vilde være tilfreds, naar blot det økonomiske ved den fremtidige Hofførelse blev drøftet. Det var én af hans Instruktioner nøje at sætte Hds. Højhed ind i, åt Apanagen paa de atten tusende Rigsdaler fordrede en vis hensigtsmæssig, for ikke at sige nødvendig Økonomi.

„Gud bevares, Hr. Linstow maatte endelig ikke genere sig. Det var hende meget pinligt at tale indgaaende om denne Materie, kun Himlen maatte vide, hvorledes de atten tusende skulde slaa til, Hr. Linstow kunde gøre hende en stor Tjeneste ved at andrage om en Apanageforhøjelse.

Hr. Linstow havde sine nøje Instruktioner, heraf flød, at det i Følge Embedsmedfør var hans Pligt at sørge for, at Hds. Højhed kunde komme til at leve standsmæssigt med de atten tusend. Hans Valgsprog var „Min Pligt er mig alt."

Prinsessen rejste sig stolt.

„Det forekommer mig, Hr. Kammerherre, uværdigt at tale til mig om sligt. De forglemmer aldeles, hvem De taler med."

Hds. Højhed maatte beklagelsesvis have misforstaaet ham.

Misforstaaet og ikke misforstaaet! om han ikke ustanselig sad dér og talte om Pligter og Instruktioner, først og fremmest havde han vel den Pligt at udvise al skyldig Ærbødighed mod en dansk Prinsesse. For Fremtiden havde han at rette sig herefter!

Prinsessen hævede Conferencen.

Fulgt af den bukkende Arnoldus de Linstow forlod hun med majestætisk Holdning Salen.

En Time efter kørte Prinsessen og Fru Stein ud paa Visitter.

Om Aftenen var der saa igen en Konflikt. Prinsessen ønskede, at Kammerherren skulde ledsage hende og Fru Stein paa Komedie. Der blev givet „Syv tusende Rigsdaler eller Ungdommens Farer" af Kotzebue. Linstow udviklede saare høfligt og omstændeligt, at det ikke passede sig for Hds. Højhed at gaa i Komediehuset, saalænge der ingen Hofloge var bleven indrettet. Charlotte blev ilter og spurgte Kammerherren, om det var hans Mening, at hun nu ogsaa her i Altona skulde spærres ude fra alle Mennesker og sidde i Loge. Det var netop hendes specielle Fornøjelse at sidde i Parkettet, hendes Prinsesseskab tog saamænd ikke Skade af det, baade Baron Rüdesheim og en Mængde Officerer gjorde hende Selskab derhenne hver Aften, men, Gud bevares, behagede det ikke Hr. Kammerherre de Linstow at følge med, saa maatte han for den Sags Skyld hellere end gærne blive hjemme.

Derpaa kørte Damerne alene af Sted.

— — —

Det var et mærkeligt Hofliv, det der førtes i det lille Palæ paa Palmaille. Hds. Højhed var i bestandigt Oprør over de linstowske Formaninger; Fru Stein maatte opbyde alt, for at Prinsessens naturlige, gode Humør ikke blev helt underkuet, men Sagen var, at Charlotte grusomt følte, hvor sandt det var, alt det Kammerherren bebrejdede hende, og da hun nu i Løbet af en Maaned næsten havde faaet løst alle Baand og næsten

ganske havde tilladt sig alt, begyndte der saa smaat at ske et Omslag i hendes Sind. Alt det mørke, triste og knugende, som hun straks resolut havde kastet til Side i sin overstrømmende Frihedsjubel, det gled nu frem paany som truende Uvejrsskyer, nu da den første Rus var ovre. Men — hun vilde blot ikke have, at det skulde siges hende saadan med tydelige og uskaansomme Ord af denne Kammerherre, der talte til hende, som troede han, at hun slet intet Hjærte havde, et ængsteligt, vemodigt, dybt inde uroligt Hjærte.

Barnet, — man havde taget fra hende. — Dupuy, hvor var han nu? han skrev jo aldrig. Ak — var der dog blot nu en kjerlig, medfølende Sjæl — bløde, hjælpsomme Hænder — medlidende Ord.

Fru Stein vidste ikke sine levende Raad, naar Prinsessen jamrende og grædende gik op og ned i Salen.

Kammerherren trak sig stille tilbage; han studerede Kulturhistorie i sine ledige Timer og var just i denne Tid naaet til Babylonien.

— — —

Jo mere den Tid nærmede sig, da man skulde rejse op til Horsens, jo uroligere følte Prinsessen sig. Hun kunde ikke helt befri sig fra den Følelse, at Horsens var et Fængsel, hun skulde lukkes inde i, og hun talte med Ængstelse de faa Dage, der var tilbage, inden Afrejsen skulde gaa for sig. Kammerherren var allerede rejst i Forvejen for at ordne. Prinsessen og Fru Stein benyttede den korte Tid, der var tilbage, til at farte rundt i Selskaber og Assemblèer, men Hds.

Højhed følte sig ikke glad, hun græd som oftest ved Hjemkomsten.

Endelig rejste man af Sted.

Vejen førte over Plön.

Med underlige Følelser gensaa' Charlotte dette tungsindige Slot dér ude i Søen.

De to Damer var en Formiddag nede i Ligkapellet.

Støvet laa saa tykt henover den lille Barneligkistes Laag. Charlotte sukkede og lod sit Lommetørklæde glide hen over Fløjlet.

Fru Stein læste Inscriptioner rundt om paa Kisterne; hun frøs forskrækkeligt i sin tynde Silkekjole og ønskede af Hjærtet, at dette Besøg hos de døde snart maatte være endt.

Hds. Højhed var falden i Staver henne ved den lille Kiste. Fru Stein undrede sig over, at Prinsessen saa' saa sønderknust ud, det var jo dog ikke saa sørgeligt, naar et Barn gik hen og døde i sin spædeste Alder.

Charlotte tænkte ikke paa Barnet dér i Kisten — hun tænkte paa det, der levede og dog var og skulde være som død for hende.

— — —

Det øsregnede den Lørdageftermiddag, Prinsessen kørte op gennem Søndergaden i Horsens.

Man var da lige i Begyndelsen af August.

Hofchefen Linstow og to Lakejer tog imod Hds. Højhed paa Palæets Trappe. En Dame, der havde været behjælpelig med Ordningen, blev præsenteret som Provstinde Tørslew; Hds. Højhed, der var meget træt efter Rejsen, saa' særdeles unaadig ud, og værdigede ikke den blege og nejende Dame et Ord. Langsomt gik Prin-

sessen og Fru Stein fra Stue til Stue, der var halvmørkt her i Stueetagens Værelser, Gardinerne var trukne tæt sammen; de forgyldte Møbler fra Amalienborg saa' saa underlig fremmede ud i de nye Omgivelser.

Hds. Højhed gik hen til Klaveeinet og stod dér en Stund i Tanker.

Fru Stein listede nysgerrig omkring og besaa' alt med stille Velbehag; disse svære Silkegardiner behagede hende i høj Grad.

Prinsessen var nu gaaet hen ved Vinduet; dér ude laa Torvet, trist og mennesketomt, lige over for laa Kirken; hvor kedsomt, at der nu netop laa en Kirke lige overfor hendes Vinduer; og saa disse melankolske Søndagsklokker.

„Naa, saa det er altsaa her, at Gildet skal staa," sagde Prinsessen og vendte sig om, „i Guds Navn, hvorfor ikke, jeg faar jo tage al Ting, som det nu én Gang bydes, her sér ganske vist hverken ud som paa Ludwigslust eller paa Amalienborg, men da det er mig, det gælder om, kan det jo ogsaa være hjærtelig ligegyldig, man maa være glad til, kan man blot faa Tag over Hovedet.

Damerne gik ovenpaa.

Her paa første Sal laa en Række smaa, lavloftede Værelser i Flugt, her oppe var lysere og hyggeligere, med vid Udsigt over Horsens Fjord, det stive og officielle Præg, der havde karakteriseret Værelserne i Stueetagen var afløst af noget tiltalende hjemligt, der overraskede og behagede Hds. Højhed. Møblerne var af blankt Mahogni, betrukne med grøn Silke; overalt i alle Værelser var Mængder af broderede Tæpper og Puder,

Gaver, der i den sidste Tid var strømmet ind fra Prinsessens Damebekendtskaber nær og fjærn.

Regnen var nu begyndt at holde op, Fjorden skinnede gyldent i den frembrydende Sol. Ude paa Himlen stod Regnbuen, spændt over Fjorden fra Bred til Bred. Inde i Værelserne løb et gult Lysskær pilsnart hen over Vægge og Lofter, al den blanke Mahogni kastede Lyset fra sig, og de gyldne Rammer omkring Kobberstikkene luede stærkt.

Synet af Regnbuen bevægede Charlotte stærkt, hun greb Fru Steins Haand.

„Hvem véd," sagde hun langsomt og nikkede, „alt kan maaske blive godt endnu, — saa meget gestalter sig vidunderligt — om ikke andet, vil jeg sé at gøre mig afholdt her i Horsens — nu kan jeg jo ganske og aldeles være mig selv — men det er dog alligevel saa sørgeligt — at man saadan har forvist mig — ikke sandt?"

Charlotte græd længe ved sin Venindes Bryst. Emilie Stein maatte i Sandhed indrømme, at meget gestaltede sig vidunderligt her i Verden; mindst havde hun den Gang i Karlsruhe drømt om, at hun skulde komme til at henleve sine Dage i en lille Fjordby paa Jyllands Østkyst, og det som Hofdame hos en forvist Prinsesse.

— — —

I de første Maaneder efter Ankomsten arbejdede Prinsessen ihærdigt men frugtesløst paa at faa de bedre Familier knyttede til sig. De fleste indfandt sig vel i Begyndelsen paa Palæet, men alt det lunefulde og vilkaarlige ved Hds.

Højhed mishagede i den Grad de stive Provinsmennesker, at de fornærmede og krænkede over rene Ubetydeligheder lovede sig selv, at det skulde blive sidste Gang, de satte deres Ben hos denne ekstravagante Dame.

Husets Døtre fik bestemt Paahold om ikke at modtage Palæindbydelser. Der blev en Dydspaapasselighed og Vaagen over gode Sæder i den Stad Horsens, som gik over alle Grænser. De høje Herskaber i Omegnens Herregaarde trak sig straks fornemt tilbage, det passede sig dog virkeligen ikke at søge Omgang med denne Dame her i Horsens, naar man om Vinteren var Hoffets Gæst paa Amalienborg. Al den megen Fornemhed paa Boller, Bygholm og Stensballegaard forvoldte Prinsessen mange kvalfulde Timer og megen Krænkelse. I Begyndelsen sørgede hun dybt over at være bleven forsmaaet, senere hen lo hun blot derover og søgte Trøst og Husvalelse hos Byens mindre fine Borgere og Garnisonens Officerer, der var kisteglade over at faa en Indbydelse til Souper hos Prinsessen.

Saa souperede da Charlotte og Emilie Stein baade med Creti og Pleti nede i Stueetagen, hvor Hr. Linstow og de forgyldte Amalienborgmøbler dog lagde en stærk Dæmper paa Munterheden. — Endnu havde ingen Fremmed vist sig i Privatværelserne oppe paa første Sal, det havde Linstow været Mand for at sætte igennem.

Der var mange Lys og Fade ved Palæsoupéerne, lidet spiseligt. Hofkassen vægrede sig desuden bestemt ved at yde Bidrag til Champagner ved Bordet.

Hofchefen vaagede med Argusøjne over sin Prinsesse og sin Hofkasse, og han var i denne første Tid efter Ankomsten ret fornøjet med begge.

Tilfredsheden skulde dog ikke blive af lang Varighed.

XII

Halvandet Aar er gaaet nu.

I Slutningen af Januar gjorde Charlotte sin aarlige større Hoffête, den officielle Grund var Hs. Majestæts høje Fødselsdag, den mere private var denne Gang Comtesse Danneskjolds Ankomst. Listow spankulerede om i stiveste Puds og gav Ordrer til de to Lakejer, der havde travlt med at dække Taflet. Charlotte og Frederikke var endnu ikke færdige med Toilettet, Fru Stein brusede om i grøn, nedringet Silke og skænkede Spejlene indgaaende Opmærksomhed.

Præcis paa Slaget tre arriverede Provst Tørslew med Frue i en mærkbar, gammeldags Kareth, der kun kom frem ved højtidelige Lejligheder og var anskaffet en Gang i halvfemserne, den Gang Höegh-Guldberg var i Horsens.

Sophie Kammerpige hjalp Provstens af med Tøjet ude i Entréen Prinsessen havde inviteret dem med, for at give Fêten det højeste Præg af „Sittsamkeit", og Linstow var Tilfredsheden selv; deres

Tilstedeværelse garanterede fuldtud den gode Tone efter Bordet.

„Provst Tørslew med Frue," hviskedes der gennem alle Stuer. Fru Stein fik i en Fart Hofchefen puffet af Sted – ind i Modtagelsesværelset – selv forsvandt hun i de indre Gemakker. Hun hørte Linstow's højrøstede Stemme, „Deres Nærværelse er Huset til megen Glorification, jeg byder Dem Velkommen i Hds. Højhed Prinsessens Navn". Fru Stein saà i Gadespejlet, at Kjøbmand Nehrmann og Kone nede fra Søndergade var i Anmarsch, højtideligt og langsomt skred de af Sted, midt ad Gaden, det saá ud, som fulgte de Lig. Fru Nehrmann havde store Klaser af røde Chenilleblomster bag ved Ørene. Selskabet samledes efterhaanden; en Flok af de indbudne, militære Herrer fulgtes sammen over Torvet paa Vej hen imod Palæet.

Sophie blev ganske confus, over at der kom saa mange paa én Gang.

Captein Caspersen og Lieutenant Popp trak hvide Handsker paa i Entréen. Premierlieutenant Troste beundrede i Spejlet sine nye Epauletter, Jagt- og Forst-Junker Bøhling var febrilsk, Ritmester Winther og Stabscaptein Cronenberg var gamle Bekendte i Palæet og gik først ind. Gæsterne sad inde i det lille Modtagelsesværelse som Sild i en Tønde. Provstinden og Fru Nehrmann bredte sig i en Sofa, uden at veksle et eneste Ord sammmen.

Lidt efter kom Fru Stein ind. Det gav et Ryk i Herrerne, Fruen var meget dekolleteret i Dag, mageløs superbe, – virkelig en meget exellent Dame, og saa klædte hun sig à l'anglaise. Fruen

konverserede med megen Elegance om allehaande. Der blev talt om Byens Festiviteter i Anledning af Majestætens Fødselsdag. Der skulde være almindeligt Bal og Aftenspisning paa Raadstuen, Bal og Spisning i Klubben „Foreningen", og Forsamling i Borgerklubben. Klokken fire skulde der blæses i Basuner fra Kirketaarnet.

De sidste af Gæsterne var nu komne. — Oberst Keller med Frue og Assessor Horn med Datter. Oberstinden havde mange Baand og Strudsfjer paa Frisuren, der var sat op i svære Bukler, Jomfru Horn havde store Vingekraver paa Ærmerne og var noget genert over Prydelserne, hun fik en kneben Plads mellem Damerne i Sofaen. — Sidst af alle kom den smukke, to og tyveaarige Lieutenant Schuurmann, en elegant, stram Kavaller, høj og slank, med et stort purret Haar og en ganske lille blond Moustache. Provsten og Provstinden saà consternerede paa hinanden.

Man ventede nu paa Hds. Højhed. — Endeligen hørte man Prinsessens Stemme inde i Taffelsalen.

En Lakej lukkede Døren op til Modtagelsesværelset.

Alle gjorde Front mod Døren, Damerne kom i en Fart op af Sofaen, Herrerne skød Brystet frem.

Hds. Højhed og den unge Comtesse viste sig som et blændende Syn, den første var i hvid Silke, den anden i blaa; begge bar Blomsterbuketter. — Man pressede sig sammen i det altfor lille Værelse for at gøre Plads til Prinsessen, der straks med megen fornem Anstand begyndte sin Ronde iblandt Gæsterne. — Fru Stein smilede maliciøsk ad den forskrækkede Jagt- og Forst-Junker Bøhling, der helt forsvandt i dybe Buk.

Herrerne blev anmodede om at tage Damerne til Bords. — Hofchefen stillede sig i Døren med en besynderlig lille Stav i Haanden, han skulde aabne Processionen og var sig sin Værdighed i fuldeste Grad bevidst. — Prinsessen gik hen og tog Ritmester Winthers Arm, vendte sig saa smilende om til Comtessen:

„Sødeste Frederikke — Du og Schuurmann — kom nu!"

Processionen satte sig i Bevægelse.

Stiv som en Pind skred Linstow af Sted foran Hds. Højhed og den firskaarne Ritmester, dernæst fulgte saa Selskabets smukkeste Par, Comtessen og Lieutenanten. Forvirringen blandt de øvrige var stor, da Provsten og Kjøbmanden straks engagerede deres Koner og hastede ind med dem, og der altsaa nu var syv Herrer om tre Damer. Lieutenant Popp var saa lykkelig at faa Fru Stein til Bords, de ilede straks af Sted for at naa Cortègen. Oberstinde Keller og Captein Caspersen fløj derpaa af Sted. Resten af Herrerne trængte sig sammen om den forskrækkede Jomfru Horn, Troste gik af med Sejren. — Cortègen gik Bordet to Gange rundt, det var ét af Prinsessens sidste og morsomste Paafund, som hun havde faaet sat igennem trods Linstow's bestemte Modsigelse; Hofchefen mente, at én Gang, naar det endelig skulde være, var ganske tilstrækkeligt. Lige som man havde faaet sat sig, begyndte Basunblæsningen ovre i Frelserens Kirke, Prinsessen maatte partout til Vinduet for at kigge, Hofchefen sendte hende et indigneret Blik. — Da Hds. Højhed igen var kommet til Sæde, havde hun glemt sin Buket henne ved Vinduet. Schuurmann var

straks den galante Kavaller, i et Nu var den hentet og overleveret med et sirligt Buk. Prinsessen takkede med et Blik, i hvilket flere af de tilstedeværende saà mere, end der skulde ses; Comtesse Frederikke var den eneste, der var saa uheldig at rødme, men Comtessen var jo ogsaa et rent Barn endnu.

Linstow udbragte efter en rum Tid Skaalen for Hs. Majestæt, længe talte han om Kongens udprægede Retfærdighedssans. Prinsessen fik et alvorligt Hosteanfald, Fru Stein maatte hen og dunke hende i Ryggen. Fru Nehrmann, der ikke var vant til at færdes ved Hove, havde store Taarer i Øjnene. Da Linstow tilsidst talte for Kongehuset og dets samtlige Medlemmer, rejste alle sig op og vendte sig ærbødigt imod Hds. Højhed, der tavst og værdigt tog imod Hyldesten. Klangen fra Basunerne lød i dette Øieblik højtideligt ind, det var en Korals langttonende Melodi, man blev uvilkaarligt staaende, indtil den sidste Tone havde lydt, saa satte man sig stille ned, noget forlegne over den megen Højtidelighed.

Da Taflet var hævet, trak Prinsessen og Frederikke sig tilbage; Fru Stein blev for at underholde Gæsterne. — Captejn Caspersen betroede Lieutenant Popp, at han længtes efter den Spisning i Klubben, han var grumme sulten. „Om Kaptejnen havde lagt Mærke til Schuurmann?“ Popp hviskede ganske lavt med et meget sigende Smil: „Schuurmann var sgu for slem, dér havde nu Provstinden siddet som paa Naale, men flot Fyr var han, noget af en spansk Romanhelt, rigtig som skabt til en Prinsesses

Mignon; hvilken tournure det Menneske dog havde!"

Assessor Horn konverserede højrøstet Oberstinden, der havde indhyllet sig i et rødt Langschawl. Assessoren læste langt hellere Reisers fyrgterlige Ildebrandshistorie end de oehlenschlägerske Produkter. Fruen vidste ikke rigtig, hvad hun skulde sige om disse litterariske Genstande, den Oehlenschläger var hende altfor romansk og sværmersk. Fru Stein lo højt i Sideværelset over Ritmesterens morsomme Fortællinger. Winther havde været til stor Amtmandsmiddag i Søndags. Man var begyndt med Perlegrynssuppe med Rosiner, og der havde været Korender i alle Retterne. Den lille Jomfru Horn fortalte Forstjunkeren med spæd Røst, at hun var meget for Komediespil; i Vinter havde hun selv spillet Valborg i Klubben, det gik som Fod i Hose, bagefter havde hun danset første Valts med Schuurmann. Provsten blundede i en Sofa, Kaminvarmen bragte blide Drømme. — Alle talte og pludrede nu i Munden paa hverandre, Fru Steins lyse Latter klang over det hele, Fruen lo med stort Mesterskab, der var baade Cadencer og Triller.

Efter en halv Times Forløb begyndte Gæsterne at anbefale sig. Provstens kørte først bort i den mærkbare Kareth, derpaa forsvandt Schuurmann. Tavs og utilnærmelig havde han staaet i et Hjørne uden at deltage i Konversationen. Nehrmanns var nogle af de sidste, der tog af Sted. Den joviale Kjøbmand, der i høj Grad følte sig smigret over at komme i saa fint Selskab, havde underholdt Provstinden om Balles Lærebog i evangelisk christelig Confession, efter først at

have knappet et Par Knapper op i sin gule Picquetsvest. — Nehrmanns var lige ved at gaa, da Fru Stein kom farende ind, „Prinsessen ønskede at veksle et Par Ord med Nehrmann.“ Kjøbmanden lod instinktmæssig sin fede Haand glide hen over sin Lomme, hvor en velspækket Børs havde sin Plads, saa fulgte han med Fru Stein ind i det inderste Værelse, hvor Hds. Højhed ventede paa ham.

Fruen var saa delikat at lade dem alene.

„Kære, bedste Nehrmann“, sagde Prinsessen i den ynkeligste Tone af Verden. „Ser De — — det er meget penibelt — — — men jeg maa hellere sige det straks — jeg maa bede Dem om om et lille Laan!“

Prinsessen saa synlig lettet ud, nu det var sagt. Nehrmann bukkede flere Gange.

„Det er mig den største Ære, Deres Højhed, at det er til mig, at Deres Højhed henvender sig, alt mit staar fuldstændig til Disposition.“

„Ikke sandt, gode Nehrmann, De er mig en Ven, jeg véd det — men ser De — denne Linstow er jo utrolig knauserig, jeg skylder de Penge bort — men det hele drejer sig om en Bagatelle — en ren Bagatelle af fire hundrede Rigsdaler.“

„Aa — er det det hele!“ brast det ud af Kjøbmanden.

„Ja, det er ved Gud ikke meget. Det er forskrækkeligt dejligt med Dem, Nehrmann, at De er mig saa hjælpsom. Min Lakej, Petersen, skal være hos Dem i Aften.“

Samtalen var endt. Hds. Højhed trak sig tilbage med en ganske svag Følelse af det be-

skæmmende i at laane Penge af Folk. Men, Herre Du Godeste, Schuurmann maatte jo have Pengene, det var hendes Pligt at hjælpe hvor hun kunde, og den arme Lieutenant trængte altid i saa høj Grad til Penge, det var Synd andet end at give ham dem, han skyldte dem hos Nehrmann — det var et gammelt Laan.

— — —

Folk i Horsens tog ganske fejl, naar de paastod, at den blonde Lieutenant med den elegante Holdning var Prinsessens Amant. Hun holdt ganske vist meget af ham for hans Naivitet og ungdommelige Charmes Skyld, og i al Stilhed betalte hun jo ogsaa af paa hans store Gæld, men hun elskede ham ikke. Der var noget ved alle blonde Folk, der virkede afkølende, og blaa Øjne vare for Charlotte kun rare og skikkelige, de kunde slet ikke gøre hende ør i Hovedet. Saa var der endelig det, at hun dybest inde i sit Hjærte nærede det lønlige Haab, at hendes Ægteskab paany kunde genoprettes. — Maaned gik efter Maaned, Halvaar sluttede sig til Halvaar, men dette Haab tiltog med Tiden, og Haabet beskæmmer jo ingen. — Hun skrev et Par Gange til Gemalen i en ydmygtbedende, næsten underdanig Tone. Hun forklarede, at Stilheden her i Horsens havde haft en gavnlig Indflydelse paa hende, og at hun først nu skønnede paa, hvor meget kært hun havde haft. Han maatte ikke glemme, at Barnet knyttede dem sammen, at hun elskede sin Søn over alt Begreb, og at Adskillelsen fra ham var hende værre end Døden. Han maatte endelig vel huske paa, hvor ung og uerfaren hun var i sit Ægteskabs første Aar, og at

hendes vanskelige Temperament opfordrede til Undskyldning. Hun vidste, at hans Hjærte ikke var utilgængeligt for Medlidenhed, og hun gjorde Regning derpaa.

Gemalen svarede med milde, rolige og vel overvejede Ord. Han bad hende om at finde sig i sin Skæbne og kaste al sin Sorg paa Gud, det havde han maattet gøre. Han blev glad, naar hun skrev, at der var falden Stilhed over hendes Sjæl, det var én af Betingelserne for, at Gud kunne tage Bolig i et Menneske. — Tiden dækkede over meget, Bekymringer og Sorg omsattes til det, man kaldte for Livets Alvor, og det var ret til Gavn, naar denne smertefuldt erhvervede Alvor blev Grundaccorden i et Menneskeliv.

Prinsessen fik denne Epistel fra Gemalen, lige som hun var i Færd med at gøre Toilette til en stor „Salsdiner" paa fyrretyve Couverts. Fra den tidligste Morgen havde hun maattet kæmpe haardt med Linstow, der raabte op. at nu klagede han til Kongen. Hds. Højhed var altfor ødsel, og det var ikke nogen Hemmelighed, at hun stiftede Gæld bag hans Ryg, uden hans Vidende. Linstow betalte under ingen Omstændigheder Laanene hos Nehrmann og Godsejer Jørgensen af Hofkassen, han havde sine Instrukser, dermed Basta. Hds. Højhed maatte selv vide at skaffe Udvej, han vaskede sine Hænder i denne Affaire og var uskyldig som et nyfødt Barn. — Kammerherren var kommet i det voldsomste Oprør, da han fik at høre, at der var Gæld, og Gæld, og atter Gæld paa alle Ledder og Kanter, og dér havde han siddet i denne lange Tid og pint og knebet og regnet ud og gjort Oversigt for at faa

alt til at slaa til, han havde haft søvnløse Nætter for denne Prinsesses Skyld, han slog knap nok Øjnene op om Morgenen, før han begyndte at ærgre sig over hende. Hun tog paa Markeder og paa Skovture og paa Fisketure med alt det Borgerpak, hun vel kunde faa skrabet sammen. Der var ikke Grænse skabt for hendes Usømmelighed, ikke Grænse for hvad hun kunde finde paa, der var ikke det Sandheds Ord i hendes Mund, hun var falskere end det guleste gule, hun drillede, pinte og plagede ham og fandt sin Lyst deri, ham, der altid havde været Hæderligheden selv og havde Æresbegreber, hvori han satte sin Stolthed, ham, der fordrede Pligtopfyldelse indtil den yderste Spidse. Var han ikke bestandig til Nar for hele dette Slæng af Officerer, Lieutenanter, Ritmestre, Kaptejner, der rendte her i Palæet og spiste og drak dem alle ud af Huset. Her flød det med Champagner, og det maatte han se paa. Men det skulde faa en Ende med Forskrækkelse dette her, han klagede uden videre til Hs. Majestæt Kongen, saa kunde hun have det saa godt.

— — —

Charlotte læste Gemalens Brev, iført Friserkaabe og med Papillotter i Haaret. Fra Klokken seks i Morges havde der ikke været Ro over hende, og da hun nu læste det, om at der var falden Stilhed over hendes Sjæl, brast hun i Latter, men — saa holdt hun pludseligt inde — — Brevet faldt til Gulvet — — en kort Kamp mod nye Følelser — — — en Sitren ved Overgangen — — og hun græd.

— — —

Aaret atten hundrede og tretten er oprundet.

Prinsessen i Horsens hørte med næsten vantro Undren paa Beretningerne om Gemalens Ankomst til Norge, om Folkets Glæde over ham, om hans Rejser rundt om i Landsdelene, og hun følte en dyb Nedstemthed i sin Sjæl, thi det var jo nu, som om han helt gled bort fra hende. Alles Tanker og alles Øjne vendte sig imod den unge Prins, der optraadte saa selvstændigt deroppe i Broderriget. — Charlotte kunde dog umuligt lade være med at trække paa Smilebaandet over al den Begejstring, det norske Folk nærede for hans Veltalenhed, al den Jubel over hans mageløse Fest- og Lejlighedstaler; jo, hun kendte ham, ingen Actør kunde bedre end han aflevere blomstrende Tirader, men hun havde ikke ladet sig lokke af hans fagre Ord, al denne Ordrigdom havde aldrig besnæret hende, i hendes Øren havde det bestandig lydt som intetsigende Klingklang. Hun undte ham iøvrigt aldeles ikke den store Lykke, han gjorde. Hun syntes, det var den største Uretfærdighed, at man jublede over ham, der havde stødt hende i saa megen Ulykke.

Saa kom det skæbnesvangre Aar atten hundrede og fjorten. Kielerfreden bragte Norges Afstaaelse med sig. Begivenhederne deroppe udviklede sig med rivende Fart, Prins Christian var Dagens fejrede og beundrede Helt. Endelig en Gang havde der vist sig en daadskraftig Heltenatur paany i Norden, en Fyrste, der vilde sætte alt ind paa at opretholde det norske Folks Selvstændighed.

Herrer og Damer i Kjøbenhavn, der interesserede sig for Prinsens Sag, pyntede sig med

grønne Baand. Moden bredte sig vidt omkring, de høje Damer paa Augustenborg jubilerede endog i grønne Silkekjoler. Hertuginden og hendes vidunderdejlige Datter Caroline Amalie omgav sig med Haabets den allergrønneste Farve, og da Prins Christian fik Nys herom, skrev han et langt og hjerteligt Brev til sin smukke Cousine, — et Majbrev, med Haab saa lyse som Majløv. Ogsaa Prinsessen i Horsens smykkede sig med sin fraskilte Mands Frihedsfarve. hun maatte jo da ogsaa være med i al den Jubel for Frihedens store og hellige Sag. Hver Gang der kom en glædelig Nyhed ned til Danmark, blev der ufravigelig givet en Festdiner i Horsenspalæet. Prinsessen hæftede med højstegen Haand grønne Silkesløjfer paa Officerernes Uniformsfrakker, endogsaa Kammerherre Linstow fik en saadan Prydelse.

Budskabet, om at Prins Christian Frederik var bleven valgt til Norges Konge, og at han den tyvende Maj havde holdt sit Indtog i Christiania, klang som en Sejersfanfare. Alle Danske, der hadede denne Ponte Corvo, frydede sig over den nye Morgenrøde i Norden og ænsede lidet Kielertraktater og svenske Rustninger.

Prinsessen i Horsens grædmede sig over sin forspildte Dronningekrone. Pludseligt gik det nu op for hende, hvor ynkelig og graa hendes Tilværelse var, hun blev paa én Gang misfornøjet med alt og alle, — disse kummerlige Pengebekymringer, som hun plagede sig med, de pinlige Scener med Linstow, disse tarvelige Mennesker, der fyldte hendes Værelser, — hun væmmedes ved det alt sammen og ønskede sig kun bort fra det hele.

Aldrig havde hun i den Grad følt sig forladt; Gemalen skred fremad i Glans og Herlighed. i Hæder og Berømmelse, — hun sank. Afstanden mellem dem blev Dag for Dag mere og mere uoverskuelig. Hun blev utaalmodig, febrilsk, vidste ikke sine levende Raad, om Natten laa hun og kastede sig frem og tilbage, om Dagen vandrede hun rastløs om i Stuerne uden at ville se nogen i sin Nærhed.

Saa var det en Søndag, at Kirkeklokkerne ringede for første Gang ind i hendes Sind og Tanker. Hds. Højhed kørte til Kirke, og Horsens undrede sig. For en Stund faldt der Ro over hende, men snart kededes hun mægtigt over Præstesalvelse og Orgelbrus. og tilsidst morede hun sig endog over den Bedesøster, hun havde været paa Vej til at blive. Charlotte fandt i det hele taget altid sine gamle Stemninger og Følelser grundlatterlige og absolut uforstaaelige, akkurat udstyrede med det komiske Skær, som aflagte Moder faar, og hun smilte overlegent over sit tidligere Jeg.

Den religiøse Periode fik hurtigt sin Reaktion

Da Prinsessen fra det himmelske vendte tilbage til det mere jordiske, var det Schuurmann, der var den første, som gik hende i Møde, med sart Hensynsfuldhed, sjælelig Forstaaelse og finfølende Delicatesse. Prinsessens Følelser for den smukke Lieutenant udviklede sig i disse kritiske Dage til mere end Sympathi. Hun, der tørstede efter Forstaaelse, fandt den i rigeligt Maal hos denne unge Mand. Det lønlige Haab om Ægteskabsfornyelsen veg langt bort uden dog helt at forsvinde, men den Tomhed det efterlod, udfyldte

Schuurmanns brændende Kærlighed, hans fanatiske Udholdenhed rørte hende egentlig først nu. Overgangen fra den kristne Kirke til det hedenske Venustempel blev ikke brat og voldsom, Vejen slyngede sig gennem skønne og rørende Talemaader og Udviklinger. Schuurmann lod en Kærlighedens Rosengaard gro op for hendes Øjne, lutter blegrøde Roser lukkede sig sammen over deres Hoveder, alt rødmede og lyste, Duften berusede, og ved hans Arm — som i Drømme — steg hun Trinnene op imod det hvide Tempel.

— – —

Horsens By var skandaliseret.

Kjøbmand Jensen henne fra Kattesundet havde en Aftenstund, da han gik hen over Torvet, set en høj Herre, aldeles indhyllet i sin Militærkappe, skynde sig over imod Palæet. Herren havde taget en stor Nøgle frem og lukket sig ind gennem en Kælderdør.

Horsens var i Sandhed forarget, men, man var i den Grad optaget af Begivenhederne i Norge, at man forholdsvis hurtigt glemte denne Liaison amoureuse i Palæet. — Vanskeligheder optaarnede sig fra alle Kanter omkring den unge norske Konge; Sommeren gik hen med utallige Bekymringer, Gesandter fra hele Europa strømmede til Christiania og fordrede Opfyldelsen af Kielerfredens Bestemmelse, Sverige truede med Krig, og da endelig den danske Konge bestemt befalede Prinsen at nedlægge Regeringen, maatte den ulykkelige Fyrste dybt ydmyget bekvemme sig til at opgive alt og forlade Landet. Det var i Oktober. Efter en ti Dages livsfarlig Sejlads

landede Prinsen omsider den fjerde November i Aarhus, det var hans Agt straks derfra at begive sig til Augustenborg.

Som et Lyn slog Efterretningerne om Prinsens Thronfrasigelse og Landgang i Aarhus ned i Palæet i Horsens. Prinsesse Charlotte var aldeles som ude af sig selv, hun bogstavelig talt overfaldt Schuurmann, bebrejdede ham, at han havde forlokket, bedraget og forraadt hende, hun forviste ham for Tid og Evighed fra sine Øjne, hun jamrede og raabte op at hendes Fremtidslykke nu stod paa Spil, hele hendes Fremtid. I flyvende Fart blev der spændt for, Charlotte og Kammerpigen satte sig ind i Vognen, og man rullede af Sted i strakt Carrière.

I Aarhus tog Prinsessen ind hos Kjøbmand Petersen paa Torvet. Hun sendte straks Bud til Gemalen, om at hun var arriveret og ønskede en Sammenkomst.

Henimod Aften begav Prinsen og en Kammerherre sig hen til Kjøbmandsgaarden.

I den store Havestue gik Mødet for sig. — Han gik ganske rolig og stille hen til hende.

Hun hulkede voldsomt.

Længe talte han milde og alvorlige Ord til den arme Prinsesse, han bar ikke Nag i sit Hjærte, han havde den dybeste Medlidenhed med hende, fordi hun saa utaalmodigt fandt sig i sin Skæbne, han ønskede hende kun alt godt.

Hun bad om hans Tilgivelse og om Tilladelse til at se sin Søn.

Han havde for længe siden tilgivet hende, hvad det sidste Ønske angik, beroede det ganske paa Kongens Forgodtbefindende.

Prins Christian blev i Kjøbmandsgaarden en Timestid. Han fortalte hende, at han nu begav sig til Augustenborg for at bejle til Prinsessen.

Det forekom Charlotte, at han pludselig var bleven hende en ganske fremmed og uvedkommende Person.

Hun havde ingen Taarer mere — saa skiltes de for bestandig.

Næste Morgen før Daggry rejste Prinsessen tilbage til Horsens.

Hvor hun hastede hjemad.

En umaadelig Trang efter at faa udsonet sig med Schuurmann greb hende, bittert fortrød hun nu de haarde og uskaansomme Ord, hvormed hun havde overøst ham, al hendes Længsel gik ud paa at faa sagt ham, hvor højt og inderligt hun elskede ham. Hvem anden skulde vel ellers udfylde den Tomhed, der bredte sig i hendes Hjærte. Han alene var nobel og fin og hensynsfuld, og han besad en sand Sjælens Passibilitet.

Da man var kommet til Skanderborg, vilde Prinsessen straks køre videre, hverken kunde hun spise noget eller drikke noget, det gjaldt kun om saa hurtigt som muligt at komme ned til Horsens Charlotte havde aldrig drømt om, at denne By en Gang kunde blive hendes Længslers Maal. — Bestandig saa' hun Schuurmann's forundrede og bedrøvede Øjne for sig, ganske hjærteklemt følte hun sig, for der havde været noget saa besynderligt i hans Blik, noget fremmed, som skammede han sig over, at hun forløb sig i den Grad.

Prinsessen krøb sammen i Vognhjørnet og tabte sig helt i Gisninger. Kammerpigen kunde

ikke holde Øjnene aabne for Træthed, Vognens ustanselige Rumlen dyssede i Søvn.

Endelig var man saa hjemme igen.

Prinsessen spurgte straks Fru Stein ud om Schuurmann.

Lieutenanten havde været i Pälæet i Gaar Aftes, der laa et Brev fra ham til Hds. Højhed.

Charlotte fik i en Fart Epistlen og løb de faa Linjer igennem.

Schuurmann var rejst i Morges.

Det havde længe været hans Ønske at blive forflyttet til Odense. Hans Onkel Generalmajor Bülow, der opholdt sig i denne Garnisonsby, havde omsider faaet udvirket Tilladelsen. Meddelelsen herom var kommet i Gaar, og han havde fattet den Beslutning straks at tage af Sted med Diligencen næste Morgen til Fredericia. Han rejste med let Hjærte, nu da intet mere bandt ham til Horsens. Den Gunst Hds. Højhed havde skænket ham, bevarede han som en dyrebar Erindring i sit Hjærte, til Slut bad han om, at hun ikke maatte bære Nag til ham, nu da han frivillig var rejst og altsaa ikke længere stod i Vejen for hendes Fremtids Lykke.

„Aa — Du min Gud — Du min Gud.“ det var Prinsessen i dette Øjeblik, som om alle gav Slip paa hende, saa at hun faldt dybt ned, ingen greb efter hende; ingen holdt igen — hun faldt.

Fru Stein løb forskrækket Hds. Højhed til Hjælp.

„Kald paa Linstow“, raabte Fruen til den betuttede Kammerpige, der bar Tasker og Rejsetæpper ind. „Vand! først et Glas Vand — hurtigt!“

„Holder De paa mig — hold — fast," hviskede Charlotte ind imod Fru Stein, der med Opbyden af alle sine Kræfter fik slæbt den nu afmægtige Prinsesse over til Sofaen; med Besvær fik Hofdamen Rejsekaaben knappet op, hun tumlede frem og tilbage med den stakkels besvimede, der nu laa dér, halvt oprejst — hvid — med et uhyggeligt Krampeudtryk omkring Munden. Kammerpigen kom flyvende ind.

„Stænk Vandet — her — Ansigtet" hviskede Fruen, der laa paa Knæ og holdt igen af alle Kræfter, for at ikke den besvimede skulde falde forover, ned paa Gulvet. Kammerpigen stænkede og klynkede „Hds. Højhed dør da ikke? — Hds. Højhed dør da ikke!"

Der lød Skridt i Stuen. Det var Linstow.

Jeg hører, at Hds. Højhed ikke er vel, hvordan gaar det?"

Fru Stein gjorde Tegn til, at han skulde dæmpe sin Stemme. Kammerpigen vaandede sig stille. Linstow gik stiv og stram hen til Sofaen, med store, runde Øjne stod han dér og beskuede dette stakkels, blodløse Ansigt, der saa' saa skarpt og markeret ud i dette stærke Lys fra Lampen.

„Kampherdraaber er godt mod Besvimelser," kom det i en tør, docerende Tone.

Pigen blev sendt af Sted efter Draaber. Linstow gik hen til Bordet, Brevet laa ovenpaa nogle Bøger; hans Nysgerrighed var for stor, han bøjede sig ned og læste. Da han var kommet til „Fremtids Lykke", rettede han sig i Vejret med et Ryk, som en Staalfjeder, der svipper til-

bage. Ikke for alt kunde han begribe, hvad der mentes med Prinsessens Fremtids Lykke.

Hds. Højhed var begyndt at komme til sig selv. — Linstow stod og saà over paa hende med et halvt vantro, halvt nyfigent Blik, saa vendte han sig om og vandrede med stolt Holdning tilbage til sin Kulturhistorie. Det var forlængst bleven til en Maxime hos Kammerherren ikke at blande sig i sine Overordnedes moralske Anliggender.

— — —

Charlotte var bleven alvorlig syg.

I flere Uger var hun sengeliggende; da saa Reconvalescenttiden langsommeligt havde sneget sig hen, var alt gaaet i Glemmebogen; med fornyet Liv og Lyst omgav hun sig paany med al den muntre og lystige Selskabelighed, der ligefrem var blevet hende til en Nødvendighed. Det var, som om hun tog Revanche for den dybe Taushed og Ensomhed, hvori hun havde været nedsænket saa længe. Nytaarsdag var der stort Aftenselskab i Palæet. Der gik senere i Byen det utrolige Rygte, at Hofdame Stein ved denne celebre Lejlighed havde danset for Gæsterne. Lieutenant Popp erklærede nede i Klubben, at Fru Stein havde udført sine Entrechats, Pas de Gavotte og Cabrioles med lige saa megen Eclat som selve Parisernes Terpsichore Mlle. Bigottini. Der havde været en Springskhed og Hengivethed i hendes Dans, der havde sat alle i den yderste Forbavselse; men hvor kunde ogsaa de Herrer Officerer have anet, at Prinsessens Hofdame havde været ved Balletten i Karlsruhe. Captejn Caspersen fandt, at Madame Ginetti, der dog ellers var i Besiddelse af nogle

sande Engleben, umuligt kunde have danset bedre! Fru Stein besad denne Grazie, der er Sjælen i al Dans, disse runde Arme hvormed hun satte sig en train var uimodstaaelige, denne Svajhed. Da Provstens fik at høre om denne Nytaarsfête trak de sig for bestandigt tilbage, skønt Provsten med et Suk maatte sige sig selv, at Mage til den Champagne, man fik i Palæet, fandtes der ikke i det ganske Monarchi — Assessor Horns uskyldige Datter, Nicoline, fik af sin Fader strenge Paamindelser om for Fremtiden at sky Prinsessens Omgang. Den smaa Nicoline fældede sine modige Taarer, „der var saa usigelig morsomt i Palæet", sagde hun, „og der var da ved Gud ikke noget ondt i, om Fru Stein virkeligen havde danset lidt efter Bordet, ovenikøbet paa en Nytaarsdag". Assessoren formanede sin Datter alvorligt „om hun ikke saà det urigtige i at begynde det nye Aar med at danse Reel eller Skotsk, saa Kjolen fløj om Ørerne, og det for en Flok Officerer, der klappede og støjede op? Nicoline kunde i næste Uge gaa til Bal i Borgerklubben, dér vidste man da, at Publikum var anstændigt. Nicoline spurgte med Taarer, „om Papa da ogsaa vilde holde sig borte fra Palæet?" Assessoren mente, at med ham var det en anden Sag, han tog ikke Skade paa sin Moralitet, om Fru Stein saa sprang lige op til Loftet. — Desuden var den Ritmester Winther paa ingen Maade passende Selskab for hans Datter. Om Nicoline aldrig havde hørt noget om alt det grimme, man sagde Ritmesteren paa? Nicoline vidste absolut intet, hun kunde blot sige, at det var Synd at gengælde Hds. Højheds Godhed med saa sort en Utaknem-

melighed. Hds. Højhed var den yndigste Dame under Solen, saa fri for al Opblæsthed og Hovmodighed, rigtig saa yndig og ligefrem, og det var altid saa kært og interessant at høre hende tale om al den Uretfærdighed, hun havde været Genstand for i Kjøbenhavn. Nicoline vilde staa inde med sit Liv for, at der ikke paa den hele grønne Jord var noget saa uskyldigt og elskeligt som Prinsessen. Hds. Højhed havde forrige Onsdag for Fru Nehrmann, Fru Stein, Frøken Køster og saa Nicoline selv, talt for første Gang mere indgaaende om sin Skilsmisse fra Prinsen, og der havde ikke været en tør Trevl i deres Lommetørklæder. Hds. Højhed havde bevidnet dem, ved alt hvad der var helligt, at det var lutter Kabaler og Intriger, der havde styrtet hende i Ulykke. Men den rette Sammenhæng skulde kun hendes Søn have at vide, naar han blev saa stor, at han kunde skønne, hvor lumpent man havde behandlet hans Moder.

— — —

Prinsessen følte sig dybt krænket over, at Provstens og Nicoline Horn havde trukket sig tilbage. Den ene Indbydelse efter den anden blev mødt med intetsigende Undskyldninger; disse Krænkelser gik hende virkelig til Hjærte, og hun var i lang Tid ganske utrøstelig, men saa var det, at det pludselig gik op for hende, at hun i Ritmester Winther havde en trofast og varmtfølende Ven, der kunde forstaa hendes Sorger. Hun havde ikke tiltroet den noget grovkornede Ritmester saa megen Delicatesse; bestandig havde hun i ham set den vittige, djærve, ofte noget drøje og kyniske Selskabsmand, der

altid havde en slagfærdig Bemærkning paa rede Haand; men det var egentligen aldrig gaaet op for hende førend nu, hvor megen Finhed og Uinteresserethed han skjulte under sit besynderlige, uslebne Væsen. Det faldt som Skæl fra hendes Øjne, og med Undren saà hun, at der i den muntre Ritmester aabenbarede sig et dybtfølende Menneske — en virkelig sand Ven. Fru Stein blev i høj Grad overrasket over, at det var Winther, der blev Schuurmann's Efterfølger; denne bredskuldrede, bredbringede, robuste Ritmester, med de ufine Manerer, som Hds. Højhed saa tidt havde gjort sig lystig over. Hvor ofte havde de ikke let over hans sorte, altfor svære Øjenbryn, der groede sammen over den skarpe Ørnenæse, — over hans altfor hvide og næsten for kraftige Tænder, der kom saa meget til Syne, naar han lo, for ikke at tale om hans Soldatermanerer, hans bestandige Slaaen sig paa Benene, naar han var bleven ivrig i Talens Løb, og saa denne støjende Latter, naar han selv havde sagt en Vittighed.

Charlotte paastod bestandig overfor Fru Stein, at hun i Winther kun saà en uinteresseret Ven, der havde Medynk med hendes vanskelige Stilling. Enfin, det maatte vel siges at være en uomstødelig Sandhed, at naar Damerne trak sig tilbage fra hende, maatte det være Herrernes Pligt at holde hende ved Selskab, og Winther var saamænd ikke værst; ganske vist var det ikke den fineste Opdragelse han havde at kry sig af, men dermed var dog ingenlunde sagt, at han var slet saa simpel som en fægtende Haandværksbursch.

— Hds. Højhed blev altid indigneret, naar Fru Stein begyndte at blive snerpet.

Prinsesse Charlotte maaatte have Mennesker om sig, mange Mennesker, megen Talen og megen Leen, for hun var igen bleven urolig, nu Foraarstiden var i Anmarsch.

Hendes Tanker var bestandig i Augustenborg.

XIII

Tidlig i Maj var der Løvspring i alle Skove. Efter en kort Regntid blev Vejret lyst og blidt, venligt og mildt, der var næsten klar, blaa Himmel hver Dag.

Den to og tyvende Maj blev Prins Christian Frederik formælet med Prinsesse Karoline Amalie i Slotskapellet paa Augustenborg; samme Dag tog Prinsessen i Horsens med et udvalgt Selskab ud paa en længere Skovtur.

Turen gjaldt Vejleegnen.

„Nu er Bøgene i Sorgenfri udsprungne," sagde Hds. Højhed bedrøvet en Formiddag til Ritmester Winther, „tænk, at jeg maaske aldrig mere faar Sjælland at se, Sorgenfri, Hirschholm og Jægersborg Dyrehauge, og jeg som elskede alle de Skove derovre."

„Deres Højhed skulde ta' ned til Vejle og se paa skøn jysk Natur," sagde Ritmesteren og slog sig begejstret paa Benene med de flade Hænder, „gu om ikke alle Naturens største

Yndigheder er samlet dér, Skov, Sø og høje Bakker, alt hvad Hjærtet kan forlange."

„Ja, jeg maa vel nøjes med de jyske Skove," sagde Prinsessen.

Skovturen blev hurtigt arrangeret.

Man tog af Sted i den tidlige Morgen lige ved Solopgang. — De tre Vogne holdt i Rad foran Palæets Port, Herrer og Damer stod leende og snakkende i smaa Klynger og ventede paa Prinsessen.

Endelig kom Charlotte farende ud af Porten — et eneste Brus af røde Farver, blegrød Kjole, blegrødt Shawl, stor florentinsk Sommerhat af bløde Straa, med blegrøde Sløjfer og Hagebaand. Hun var i det herligste Lune og pludrede løs i et Væk.

De to Lakejer slæbte rundt med Madkurve, Sophie Kammerpige bar Rejsetæpperne ud.

„Ritmester," raabte Prinsessen overgiven.

„Deres Højhed ønsker," svarede Winther henne ved den første Vogn; han stod og konverserede Damerne. „De faar Deres Livret i Dag. Postejer med Champignons."

Winther ilede hen til Prinsessen og bukkede chevaleresque med Haand paa Hjærte. Alle lo, Fru Stein højest, en fuldstændig Lattercascade. Den lille Nicoline Horn, der efter mange Bønner endelig havde faaet Lov til at tage med, var ganske bleg, hun havde slet ikke faaet Blund i Øjnene den Nat af bare Forventning. Nicoline havde faaet sat sit Haar op i en meget høj Frisure, kronet af en stor, mangetakket Perlemorskam; i Tindingerne havde hun Favoritkrøller; hun havde sin brandgule Klubbals Kjole paa og

saa' nydelig ud. Linstow trippede ud af Porten, indpakket i en svær Rejsefrakke og med to Tørklæder viklet om Halsen, Kammerherren frygtede den Morgenkølighed, Lungerne var ikke af de stærkeste.

„Og nu til Vogns, mine Herskaber," kommanderede Charlotte.

I den første Kareth tog Prinsessen, Fru Stein, Ritmester Winther og den lille Frøken Heide Plads. Frøken Heide, Datter af Glashandler Heide oppe i Søndergaden ved Siden af det Lichtensteinske Palæ, var Charlottes nyeste Dameacquisition; hun var en lille, blond, buttet én, med dybe Smilehuller og mange svære Fletninger stillet op i Kranse. Til alles usigelige Moro havde hun taget en Vifte med, Ritmesteren havde allerede faaet fat i den og sad og viftede sig, ganske forfrossen af den lange Ventetid; Prinsessen lo som en besat, Munterheden var stor over hele Linjen.

I den anden Kareth anbragtes Linstow, Oberstinde Keller, der var i himmelblaat med grøn Besætning, Lieutenant Popp og den forventningsfulde Nicoline. I den tredje og sidste Vogn sad Sophie og de to Lakejer og rugede over Madvarerne.

Et Knald med Pisken, og man rullede af Sted. Man kørte op gennem den slumrende, næsten højtidelig stille By. Tagvinduerne lyste, alle de Ruder imod Øst blev gyldne. Man drejede nu ud paa Landevejen. Solen stod allerede højt over Horisonten Milevidt ud laa Landskabet i dette aarvaagne. skære. køligt gule Lys,

Gaardenes hvide Længer skinnede, og Luften skjalv af Lærkesang.

I Prinsessens Vogn sang man for at holde Varmen.

Du straaler venlig, blide Vaar.
Du aander, Vinterkulden svinder.
Nu knoppes Træet, Fuglen slaar
og isfri klare Kilder rinder.
Snart mylre Blomster uden Tal
i løvrig Skov og græsgroet Dal.
Velkommen Vaar! fra Himlen ned
Du Moder til Naturens Glæde.

— — —

Hds. Højhed sang med Liv og Sjæl, henrykt over Morgenens livelige Friskhed og den tryllende Udsigt, Ritmesteren brummede med en dyb Basstemme; Frøken Heide kunde ikke synge, men hun var meget musikalsk, hun betroede Fru Stein, at hun holdt et musikalsk Ugeblad, Eunomia, man gav kun otte Skilling for et ugentlig Ark og fik saa meget for Pengene. — I den næste Vogn gik det mere stille til, Linstow kunde ikke taale Sang saa tidligt om Morgenen; Kammerherren var iøvrigt meget elskværdig, han var en Ven af skøn Natur og muntre Landskaber og underholdt Oberstinden om Vejleegnens herlige Situationer. Nicoline, der var fortrydelig over, at hun ikke maatte synge, underholdt Lieutenanten med sine Betragtninger over den skønne danske Literatur, nu kunde hun snart „Axel og Valborg" udenad. Popp fandt at Oehlenschläger var fuld af Kraft, Liv og Følelse, imod ham blev alle de andre colossalsk intetbetydende. Nicoline

og Popp havde paa hele Køreturen fælles Sympathier, den skønneste Overensstemmelse i Meninger herskede; det viste sig, at Vaaren var begges Yndlingstid, at Oehlenschläger var begges Yndlingsdigter, og at Horsens for dem var noget af det kedsommeligste paa Guds grønne Jord. Man var nu kørt et Par Mil og stod lige ved Foden af en meget stejl Bakke. Der blev gjort Holdt. Prinsessen befalede alle at stige af, det var Synd for Hestene at blive siddende. Alle steg ud af Vognene under Spøg og Latter. Solen varmede saa dejligt nu. Linstow kravlede ud til sidst til Charlottes ubeskrivelige Morskab.

„Nu løber vi — hvem kommer først!"

Prinsessen var allerede i fuld Fart, Ritmesteren efter, Nicoline og Popp greb ganske instinktmæssig hinandens Haand og ilede af Sted som en Stormvind. Den lille Frøken Heide var genert og saa' op til Kudsken, saa samlede hun Kjolen om sig og trippede af. Fru Stein hæftede sin Kjole op med Naale, men aldrig saa snart var den sidste Garnering bragt i Sikkerhed, førend hun med den mageløseste Lethed satte sig en train. Frøken Heide blev hurtig indhentet, Emilie Stein var hurtigere end selve Vaarvinden, snart rykkede hun Popp og Nicoline ind paa Livet — nu var hun forbi — saa var der kun Prinsessen tilbage, men af Høflighed lod hun Hds. Højhed komme først. — Charlotte stod øverst oppe paa Bakken og svingede med sit blegrøde Silkeshawl. Fru Stein, Popp og Nicoline var snart ved hendes Side, man lo lystigt over Linstow, Oberstinden og Frøken Heide, der kom dér langt nede.

Hvilken Udsigt heroppe. Et Udsyn, et Tilbagesyn, der var vidunderligt. Lysegrønne Smaaskove dybt nede og fjærnt borte, og stærk Sol ud over Landet.

Charlotte stod paa en Bunke Skærver og stirrede imod Syd, hendes Tanker var paany i Augustenborg. Ritmesteren stod i Frastand og beundrede Hds. Højhed.

„Hvor dog alt er sødt indtagende," sagde Nicoline sværmersk.

„Ja, her er venlig skønt," sagde Popp med Inderlighed, „og hvor alt er malerisk grupperet, det minder mig om et smukt Landskab af Saftleven."

Nicoline kendte ikke Saftleven, men hun var bestandig fuld af de sødeste Forventninger.

Man var nu alle samlede, og Vognene holdt ovenfor Bakken.

„Ja, sagde Linstow til Oberstinden og sukkede dybt, „maa man nu ikke anprise Jordens moderlige Skød, i Sandhed, jeg glæder mig til en Lystvandring i Lunden, der maa være en herlig Svaling under Løvet."

Sjældent udtrykte Kammerherren sig poetisk, men indtraf det, var det med Smag.

I Dagens Løb citerede han endog Klassikere, baade Gleim og Klopstock.

Før man gik til Vogns, ønskede Prinsessen, at man skulde have et Glas Vin.

De to Lakejer fik den ene af Flaskekurvene frem. Sophie gik forsigtig om paa Landevejen og uddelte slebne Vinglas til Herrer og Damer.

Saa drak man for Vaaren, for Ungdommen, for Sundheden, for Lykken.

Som et blinkende Lyn fløj Prinsessens Glas ud over Bakkeskraaningen, Ritmesteren var saa maladroit at efterligne denne Ekstravagance og fik en ret ublid Overfart af Hds. Højhed, der pludselig kom i ondt Lune. Misstemningen i Selskabet var dog kun af kort Varighed, snart var man paany kommet til Sæde, og Nedturen begyndte. Man lo og sang, snakkede over til hinanden fra Vogn til Vogn; Ritmesteren, der var kommet sig efter Forskrækkelsen, underholdt alle med en stærkt koloreret Skildring fra Kaper- og Speculationstiden, der vakte stort Bifald, men da han bagefter forsøgte sig med en Historie af tvivlsom Art, der skulde være foregaaet i Punschesalen i det kongelige Skuespilhus i Kjøbenhavn, bad Damerne ham énstemmigt om hellere at holde op i Tide, skønt man var saare nysgerrig efter at faa at vide, hvordan det saa gik med den Actrice.

— — —

Omsider var man da i Vejle.

Man drak Kaffe i den lille Gæstgivergaard oppe paa Torvet, Hds. Højhed var overstadig lystig og dansede næsten Livet af Frøken Heide.

Hen paa Formiddagen vidste alle Vejlenserne, at Prinsessen fra Horsens var i Byen.

En Time efter Ankomsten gik Selskabet til Skovs, alle som én valgte man den vakre og tryllende Spadseregang, der førte ned til Grejs. Uophørligen gik man nu igennem Skov; en fin og bitter Duft fra tusend friske Urter og Skud laa her inde under det unge og lyse Løv, Lunden stod i sin herligste Foraarspragt, og jo længere

man gik ind i Tykningen, jo dybere var den venlige Ensomhed.

„Aa, den velsignede Vaar," sagde Charlotte og aandede dybt, „jeg føler, at man bliver et bedre Menneske, naar man er i Skoven."

Hun gik lidt fra de andre, med et lykkeligt Udtryk i Øjnene.

„Det grønne er skønt for Øjet," sagde Linstow og kiggede lige op i det Grønne.

„Og Fuglesangen," hviskede Nicoline, som frygtede hun for, at Lyden af hendes Stemme skulde virke forstyrrende.

„Alting saa malerisk," hviskede Popp tilbage, „og saa er det lysegrønne et symbolisk Udtryk for Haabet."

Nicoline nikkede tavst.

Fru Stein og Oberstinden plukkede Blomster; Ritmesteren jodlede langt borte; Kammerherren gik og talte højt med sig selv:

„Visseligen bevæger det herlige i Skabningen min Følelse, men, mon ikke en velordnet og skøn Cultur var at foretrække, selv om den ikke i lige Grad taler til mit Hjærtes Drift og fremkalder blide Stemninger, mon ikke — — —."

Frøken Heide saa' ganske sky og angst hen paa Linstow, der gik dér ganske alene og snakkede højt med store Armbevægelser.

Man kom mere og mere fra hinanden, Skoven drog og lokkede dem til sig, man fulgte ikke længere Sti og Vej; smaa, aabne, solgule Lysninger langt borte trak Tanke og Blik til sig, dér ovre maatte der være guddommeligt, og man ilede af Sted, for saa at blive indtaget i en lille kratbevokset Brink længere henne. — Prinsessen

og Ritmesteren var allerede ude af Syne. Kammerherren maatte skøtte sig selv, han var saa kedelig, man flyede ham ligefrem. Lieutenanten og Nicoline gik dér dybt nede paa Hulvejen, og Damerne havde travlt med at ordne Blomster og Løv til smagfulde Buketter.

Charlotte var kommet længst bort, over en Mark og ind i en ny Skov, bestandig gik hun fremad, beruset af Duften og hjærteglad over Skovensomheden; tilsidst var hun naaet op paa en høj Bakke, hvorfra der var det skønneste Nedsyn over Dalen, hvor igennem Aaen snoede sig, over de mægtige Skovbrinker paa den modsatte Side, og langt henne i Krogen skimtedes Vejle By med en Stump blinkende Fjord. Hun følte ved sig selv med et usigeligt Velbehag, at hun maatte være meget smuk nu i dette Øjeblik, som hun stod her højt oppe over den lavtliggende Skov, i sin blegrøde Dragt, tindrende frisk, lysende sund, med Skovduften siddende i Haaret, med Fryd i Øjet og Sang paa Læben. Hvor elskede hun ikke Vaaren frem for baade Sommeren, og Høsten med de voldsomme Regnskyl og den varme Tordenluft med Lynglimt om Natten; man aandede saa let om Foraaret, og Haabets Bestandighed viste sig i sin fulde Glorie. Charlotte sang sine Forventninger ud over den grønne Skov, og uden at hun selv tænkte derpaa, var det „Ungdom og Galskab"s Melodier, der fødtes paa hendes Læber; hun lukkede Øjnene, vendte Ansigtet lige imod Solen, alt flimrede og gnistrede i Lys og Guld, saadan havde hun altid tænkt sig, at der maatte se ud i Himlen, saadan en gylden Bølgen og Viften og Svajen med lyse

Palmegrene, ét eneste Lyksalighedsvirvar. — Hun hørte slet ikke, at Løvet raslede dér bagved, hun sang blot og løftede lidt efter lidt sine Arme i Vejret, som skulde hun til at flyve bort.

Ritmesteren havde sét Prinsessens blegrøde Kjole nede fra Højens Fod; ad en lille, stejl Sti var han nu naaet herop, ikke mange Skridt stod han fra hende. — Lidt stod han og hørte paa Sangen, saa var det, som tabte han Herredømmet over sig selv, nu maatte det siges — alt opfordrede — hun maatte. Han var vel lige saa god som denne æreløse Schuurmann, der havde ladt hende i Stikken, længe havde han lagt Mærke til, at hun ikke var helt utilbøjelig.

Ganske stille listede han sig bag paa hende — et hurtigt Skridt frem — og han havde lagt sin Arm omkring hende.

Hun skreg ikke, raabte ikke, blev heller ikke forskrækket, blot drejede hun Ansigtet hurtigt om, og da hun saa' Ritmesterens røde Kind, sagde hun spøgende:

„Troede De, at jeg var ved at falde, Ritmester? — au contrair, jeg skulde til at flyve."

Han svarede ikke, holdt hende blot fast ind til sig.

„Men, Du min Gud — saa giv da Slip," raabte hun nu ærgerlig.

„Charlotte — — jeg elsker Dem," kom det i en lav, dirrende Tone.

„Men saa slip dog — De krøller jo Kjolen — hvad gaar der dog af Dem?"

Hds. Højhed var ganske grædefærdig nu, forgæves søgte hun at slide sig løs fra Ritmesterens voldsomme Omarmelse.

„Jeg elsker Dem — Charlotte," hviskede han.

„Men er De da ganske og aldeles rasende, Winther — — véd De, hvem jeg er — De forglemmer Dem jo selv."

Hun stred ikke længere imod, var ganske rolig og forsøgte med Fornemhed. Ritmesteren trykkede et voldsomt Kys paa hendes Kind.

„Og det vo—ver De," hviskede hun i den yderste Forbavselse.

Han kyssede hende igen.

Charlotte græd.

Aldrig havde nogen Mand vovet sig til sligt overfor hende — aldrig — aldrig.

„De elskede Schuurmann, Charlotte, — er jeg ikke mere end denne elendige Person, denne snavs Personage, jeg vil ha', at De skal svare mig herpaa, hører De."

„De skal give Slip straks, ellers — ved den søde Gud — jeg indgiver Klage over Dem til Deres Overordnede, til Kongen, slip mig siger jeg."

Ritmesteren lo overbærende.

„Hvem tror De dog bryder sig om Deres Klager, Charlotte, De sér jo, hvordan man har behandlet Dem, De véd jo, med hvor liden Agt De ansees i de Krese, man regner Dem ikke for det, der — —."

„De fornærmer mig," raabte hun op, „De skal faa at sé, endnu er jeg vel — Prinsesse."

„Hvor De dog er et stort Barn, Charlotte, De med Deres Prinsesse, Fanden med det Prinsesseskab, hvad skal det dog sige, Pyt, ikke Spor har det at betyde for Dem nu, sig mig, at De

elsker mig. Naa — naa. De har jo allerede længe givet mig al Anledning til at tro det, saa, sig det nu —."

Hds. Højhed græd voldsomt.

Han klappede hende som man klapper et bedrøvet Barn; hun kunde ikke faa et Ord frem, hans Brutalitet afvæbnede hende aldeles, hun følte sig ganske overvældet af saa megen Grovhed paa én Gang.

Hendes Tavshed var Ritmester Winther mer end Svar nok.

„Tak, Charlotte," hviskede han og kyssede hende paa Panden.

Hun rystede som et Espeløv i hans stærke Arme, han knugede hende voldsomt, det var hende, som skulde hun tabe Vejret, hendes Hoved laa ved hans Bryst.

Saa rev han sig løs — og gik.

Prinsessen stod og saa' efter ham; han saa' stolt og selvbevidst ud og traadte i Jorden med faste Skridt, saa det klirrede i Sporerne.

Saa satte hun sig ned paa en Bøgestub og iagttog med Undren det travle Liv i en stor Myretue. Ritmesteren derhenne vendte sig om, lige hvor Stien begyndte at sno sig nedefter. Han kaldte. Charlotte saa' op. Han nikkede, og lo, saa at hans hvide Tænder skinnede stærkt frem, lagde saa Fingeren paa Munden — og forsvandt ned ad Bakken.

Ad modsatte Veje naaede Ritmesteren og Prinsessen omtrent samtidig tilbage til Selskabets øvrige Medlemmer.

Damerne løb jublende Hds. Højhed i Møde og overøste hende med Blomster. Fru Stein

slyngede Guirlander og Ranker om hendes Hals og Liv og kaarede hende til Majbrud efter alles énstemmige Ønske. Nicoline og Popp kom langsomt hen imod Prinsessen, de holdt hinanden i Haanden og saa' meget lykkelige ud. De sagde intet, smilte blot og saa' forventningsfulde paa Hds. Højhed. Frøken Heide og Oberstinden holdt Bøgegrene over deres Hoveder. Linstow var gnaven, hvordan var det dog nu, Hds. Højhed saa' ud, ganske som et bekranset Offerdyr, nej, der var ikke noget at stille op dér.

„Naa, det maa jeg sige," sagde Prinsessen ret brøsigt, „I generer Jer da ikke. Hvad tror De dog, Nicoline, at Deres Fader vil sige? jeg synes jo naturligvis, at det er det eneste rigtige, at unge Mennesker elske og holde af hinanden, men hvad siger nu Linstow?"

Hun vendte sig brat om imod Kammerherren, saa at Blomsterne dryssede ned til alle Sider.

Linstow havde, hvad det angik, sine egne Maximer, som han ikke ønskede at udvikle nøjere.

„Ja, der er saa vist heller ikke nogen, der ønsker at faa dem at høre," sagde Prinsessen, „men lad os nu komme af Sted, Skoven her er dog næsten for farlig."

Hun ilede hen og tog Linstow's Arm.

Saa vandrede man tilbage til Byen.

Hen paa Eftermiddagen kørte man af Sted.

Hds. Højhed sad stille og taus og lyttede til Damernes „Sang til Vaaren":

Held hver, som ved en virksom Dyd
var værd vort Tempel at betræde,
der nyder Livets Vaar med Fryd

og Livets Vinter uden Kjede,
den øjner stadig Banens Maal,
den følger Mod og Haab og Taal.

* * *

Det var forbeholdt denne selviske Ritmester Winther at kue Prinsesse Charlottes lunefulde Overmod. Hun havde endelig fundet sin Overmand, og hun blev ham ikke kvit i lange Tider, skønt hun ofte med Skrig og Taarer søgte at erobre sin gamle Selvstændighed tilbage. Der var intet, der hjalp, alt prellede af paa ham, han havde kendt Kvinder før hende og var vel bevandret i den Kunst at tvinge dem til med Fornuft at indsé, at Manden er Kvindens Overhoved. Han behandlede Charlotte saaledes, som han havde behandlet alle sine tidligere Erobringer, og dog smigrede det ham utroligt, at det var en født Prinsesse, der havde givet efter for hans uimodstaaelige Overlegenhed — Charlotte opgav tilsidst at sætte sig imod denne Mands sejge og ubøjelige Vilje, hun havde lært at give efter, og i lange Tider stredes de besynderligste Følelser i hendes Sind; snart var det Had til hans Brutalitet, der havde Overtaget, snart Beundring for hans Herskernatur. Til Tider elskede hun ham ligefrem, fordi han var saa dejlig fri for alle Fraser og omsvøbsfulde Ord, saa aldeles usminket sand og oprigtig. Gemalen, Dupuy og Schuurmann havde haft saa slebne Tunger og saa falske Øjne, Winther var ubeskrivelig usleben, men til Gengæld saa aldeles ægte, den Mand hyklede aldrig; saarede han, var det ikke ved Under-

fundighed, men ved at sige sin Hjærtens Mening, og han tvang hende forbavsende hurtigt til at være mindre øm overfor sin Prinsessetitel. Han tvang hende til næsten alt, og Stykke for Stykke afleverede hun sine blinkende Stolthedssmykker i hans haarde Hænder Hun bildte sig ind, at hun gjorde det frivilligt, det var dog alle Tider en Slags Trøst.

Ritmesterens daglige Besøg i Palæet kunde umuligt undgaa Kammerherrens Opmærksomhed. Linstow foragtede denne Winther, saaledes som kun Arnoldus de Linstow kunde foragte, han, som streng og ubøjelig fordrede en absolut og ubetinget sand hollandsk Renhed paa alle Omraader, baade paa de psychiske og de fysiske, væmmedes af Hjærtet over denne Ritmester, der efter alles Sigende havde mer end én Brøde imod Kønnet paa sin Samvittighed.

Linstow's ustanselige Bebrejdelser æggede en Gang imellem Hds. Højhed op til at ville afryste Aaget, men Ritmesteren, der ansaa sig som Ene herre i Palæet, gav den misfornøjede Kammerherre en saa eftertrykkelig Besked, at han rystende og bævende trak sig tilbage af Frygt for Haandgribeligheder. Charlotte havde i sin Angst skudt al Skylden over paa Linstow, hun var usigelig glad, naar Tordenvejret blot maatte trække bort fra hendes Hoved, man var dog virkelig sig selv nærmest.

Hendes Utaalmodighedsanfald blev sjældnere og sjældnere, hun blev med Tiden sløv og ligegyldig og fandt sig i en uafvendelig Skæbne, men naar hun var ene, græd hun som oftest. Hvert Aar blev der sendt hende et Billede af

Sønnen, det var hende al Trøst, om ham alene samledes alle Fremtidshaab. Halve Dage sad hun med et saadant Billede i Haanden og stirrede drømmende ud paa det stille Torv; men hændte det, at Ritmesteren kom ind i Stuen, just som hun saaledes sad i sværmende Drømmerier og byggede Luftslotte op, gemte hun Portrættet; hun havde dog endnu ikke indviet ham i alle sine Glæder og Sorger, og der var endnu et Rum i hendes Hjærte tilbage, der var helligt og ukrænkeligt.

Winther blev mistænksom, han havde en Anelse om, at han dog ikke ganske havde faaet Magten over hende, og som oftest optraadte han unødvendig haard og urimelig, fordi han mærkede, at hendes Tanker gik Veje, han ikke kendte. — Ritmesteren var bestandig jaloux. — Selv havde han faaet indført i Palæet en Skare af sin egen Omgangskres, en munter Bande, der fik Lystigheden ved Salsdinéerne til at gaa over alle Grænser og som bragte Linstow til Fortvivlelsens Toppunkt, men han vaagede dog altid over hende med mistroiske Øjne, og følte sig beklemt, naar hun koketterede for slemt med de unge Herrer.

Der gik ikke en Uge hen, uden at Ritmesteren fik lavet en Scene, han skeldte og smeldte, Charlotte græd og jamrede, Linstow og Fru Stein vidste hverken ud eller ind. Der var Tider, hvor selv Fru Stein ønskede sig vel borte; hun brevvekslede i Smug med en Slægtning i Hannover, der havde fine Forbindelser, og hun haabede saa smaat snart at kunne anbefale sig.

Tiden sneg sig imidlertid hen, og alt blev ved det gamle. Prinsessen havde ikke selv Energi

nok til at rive sig løs fra disse vanærende Forhold, hun følte med sig selv, at hun stak alt for dybt i dette, hun sad saa fast, at det var haabløst blot det at tænke paa at kunne rive sig løs; der var Gæld overalt i Byen, den maatte i saa Fald først betales af, og hvad saa? Hvor skulde hun rejse hen? Hun raisonnerede i Stedet for at handle, det var ogsaa saa omstændeligt med alle de Ansøgninger til Kongen, saa maatte det da komme til det yderste, hvis hun skulde anraabe denne Monark om Hjælp. Hun hadede ham, fordi hun vidste, at han stod bag ved alle disse strænge Foranstaltninger imod hende, hun saa' i ham sin afsagte Fjende, og haanede hans Navn i alles Paahør, fordi han, der levede i illegitim Forbindelse med denne Oberstinde Dannemand, optraadte saa strengt overfor andre; hun undte ham af Hjærtet alle mulige Landeulykker, og det var ikke langt fra, at hun glædede sig over Norges Afstaaelse. Charlotte ønskede Hævn over sine Fjender, hun ønskede, at det maatte gaa dem om muligt endnu værre, end det var gaaet hende selv.

Hendes apathiske Sløvhedstilstand blev saaledes afbrudt af korte Perioder, hvori disse Drømme om Gengældelse og Oprejsning var vaagne, de udfyldte mangen søvnløs Nat og mange triste og graa Dage, der slæbte sig træge af Sted, som skulde de aldrig faa Ende. Hverken Ritmesteren, Linstow eller Fru Stein kunde begribe, hvad der gik af Hds. Højhed, naar hun timevis vandrede frem og tilbage i Værelserne, frem og tilbage, op og ned, ustanseligt. Af og til stod hun pludselig stille og lo, slog saa ud

med Haanden og vandrede videre med Hovedet sænket ned imod Brystet. Det endte gærne med, at hun gik hen til den Væg, hvor Portrætterne af Sønnen hang; her stod hun længe i dybe Betragtninger og stirrede paa de døde Billeder, Taarerne begyndte langsomt at flyde — og der faldt Ro over hendes Sjæl.

Til andre Tider var hun overgiven og kaad. Det fine, muntre Lune fra hendes Ungpigedage var ganske vist nu bleven afløst af en støjende, forceret Lystighed, der ikke længere klædte hende, men hendes Omgivelser syntes dog næsten bedre om disse Anfald, end om den uhyggelige Melancholi. — Hendes Lyst til altid at omdigte Sandheden udviklede sig foruroligende i Aarenes Løb; det var bleven til en stille Overenskomst mellem alle at tage hendes Beretninger og Paastaaeligheder for, hvad det var, i Grunden troede man hende aldrig, og hun vidste det godt selv. Hun vilde altid have Ret, naar der disputeredes, hun ansaa det for en Skam at have Uret selv i de ubetydeligste og ligegyldigste Sager, og hun holdt stædigt fast ved sit, skønt det var klart som Dagen, at det var absurd og urimeligt. De fleste var da saa kloge at tie og samtykke; naar Hds. Højhed saa havde sejret, kunde det godt falde hende ind pludseligt at sige: „De har alligevel Ret, er De saa glad, men ti nu bare stille og gaa".

Hun var godgørende med en souveræn Foragt for Penge. Hun gav til højre og til venstre, til værdige og uværdige, alle der bad fik straks, og Folk gik aldrig forgæves til Palæet med deres Ansøgninger. Hun havde stor Sympathi for

Smaafolk, hun yndede at give sig i Snak med fattige Mænd og Koner, hun tog deres Børn paa Armen og kyssede dem, hun overøste dem med de besynderligste Gaver, Konerne fik broderede Ting, Mændene kostbare Piber og hæklede Silkepunge; hvad der tilfældigt stod paa Bordet, pakkede hun ind og gav dem, Kopper, Syetuier, Opsatser og Blomsterskaale; en mægtig Trang til at give bort greb hende som en Rus, og de taknemmelige Kys paa hendes Hænder opfyldte hende kun med ét eneste brændende og altomfattende Ønske, at give alt — alt — bort, Rub og Stub, blot for at faa deres Velsignelser, blot for at faa sé de oprigtige Taknemmelighedstaarer, der randt, blot for at vide sig elsket.

Og de Fattige elskede hende blindt.

Naar hun ved Juletid tændte Juletræet for deres Børn, bad de for hende, de lærte Børnene en lille Linje, der skulde føjes til efter Fadervor, og de opdrog dem til at sé op til hende som et jordisk Forsyn.

XIV

Aarene gik.

Prinsessen i Horsens hørte i Ny og Næ om sin tidligere Gemals Liv. Hans nye Ægteskab var fuldt af Fryd og Lykke, en hel Idyl; han elskede sin skønne og højtdannede Gemalinde over al Begreb, og han var saa lyksalig, som noget Menneske kunde være. For helt at udslette og glemme de triste Minder om „Prinsessen i Horsens", foretog han et Par Aar efter Formælingen en stor Udenlandsrejse med sin Hustru og sin Søn.

Denne Rejse blev et Triumftog gennem Europa. Alle Hoffer feterede det unge fyrstelige Par; Kejser Franz modtog dem i Mainz, Kejser Alexander i Frankfurt, straalende Fester og Banketter blev givne til deres Ære, alle fandt, at Prinsen og Prinsessen besad lige saa megen Skønhed som Aand.

Charlotte sad i sit Palæ og undrede sig over al den Lykke, der vederfores alle andre end

hende selv. Ogsaa Dupuy var jo kommet til Hæder og Værdighed dér oppe i Stockholm.

Som Hofkapelmester, Operasanger og Komponist vandt han Guld og Laurbær. Aviserne bragte en Gang imellem en Nyhed om denne genialske Mand, der var Stockholmernes erklærede Yndling, og som kastede Glans over Mälarstadens Musikverden.

I de første Horsensaar havde Prinsessen grædt mange Taarer over Dupuy's Troløshed, aldrig skrev han, det var jo, som om han var død. — Haabet om Ægteskabets Genoprettelse og Schuurmann's Kærlighed havde dog bidraget meget til, at Billedet af den skønne bedaarende Franzos ligesom blev blegt og udvisket. Hundreder af Mile, hundreder af Aar var lagte dem imellem. Samlivet med Ritmesteren og hans Kammerater havde nu i de sidste Tider udslukt helt det sarte og fintfølende i hendes Sjæl, hun glemte Fortiden for Nutidens Bekymringer. Den Gang var det Toner og Roser, Sang og Digt, der fyldte hende, nu havde hun urolige Dage og søvnløse Nætter ved at tænke paa al den Gæld hos Nehrmann, Godsejer Jørgensen ude paa Høgholt, Glashandler Heide og Assessor Horn.

I Særdeleshed den hos Jørgensen var forskrækkelig.

Den Gang var det Tonernes Troldom, der havde Magt over hende, den Gang i Ungdoms Vaar, men nu, hvad nu? — Bedst af alt var dog det at kunne glemme. Men hvor kunde hun glemme alle disse daglige Krænkelser, al den Tilsidesættelse, al denne Foragt. Det var kommet saa vidt nu, at Præster langvejs fra kom til Horsens og søgte Audiens i Palæet for at

omvende hende, for at føre hende tilbage paa Dydens Vej.

Man havde endog hentydet til hendes Alder. — Hendes Alder. — Ja, hun var jo i Grunden ogsaa bleven gammel i Tidens Løb, hun gik nu i sit syv og tredivte Aar. De Præstemænd havde maaske alligevel Ret i, at det kun var Ungdom, der passede sammen med Galskab.

— — —

Der var stort Selskab ude paa Høgholt.

Man havde lige rejst sig fra Bordet. Damerne samledes i Spilleværelset, Herrerne i Havestuen, det var nemlig bon ton paa Høgholt, at Kønnene holdtes strengt ud fra hinanden. Damerne talte om Kaffesorter og Kaffebønner, Provstinde Törslew betroede Lieutenant Popp's unge Frue, at den Kaffedrik var noget af det, hun satte mest Pris paa i denne Verden. Fru Jørgensen underholdt sine Gæster om det litterariske: Godsejerfruen havde kun to Yndlingsbøger, som altid laa paa Dagligstuebordet, det var Dr. Bastholms „Efterretninger om Mennesket i dets vilde og raa Tilstand" og en moralsk Fortælling af Lafontaine „Naaleøjet eller Sværmeriet". Den første bragte Tanker, den sidste Taarer, mere kan man jo dog ikke forlange af Bøgerne. Tilsidst samledes alle Damernes Interesse om det store Krammarked der skulde afholdes i Horsens i Slutningen af Ugen. — — Herrerne holdt sig til det politiske; efter at have berørt de storpolitiske Materier, endte man med „Fangen paa St. Helena", der jo efter de engelske Aviser var farlig angreben af Klimatfeber. Jørgensen fandt, at han havde faaet sin velfortjente Straf; den Buonaparte

havde alle Dage været et oprørende og afskyeligt Menneske, en Jacobin og Tyran, der havde bragt Slavedom over Menneskene. — Provsten mente, at Napoleon vel havde vist sig at være en stor Despot, men man maatte dog ikke helt frakende ham store og herlige Egenskaber, skønt det maatte siges, at det Godes Region ofte havde lidt under hans Regimente. — Kjøbmand Nehrmann, der sad med Hænderne foldede over Maven, bemærkede, at dette kunde ingenlunde nægtes. — Rektor Hald beundrede vel Helten fra de mange Slag, men han mente dog, at Napoleon havde fordærvet den franske Carakteer. Forvalter Jensen kunde umuligt med den Hertugs Mord, Navnet huskede han ikke i Øjeblikket.

„De mener Hertugen af Enghien," sagde Rektoren overlegent, „nuvel, det var et Justitsmord, men et nødvendigt."

Provsten protesterede mod, at Mord nogentid kunde være nødvendige.

Alle snakkede nu i Munden paa hverandre. Rektoren slog tilsidst fast, at Bonaparte havde været en Mand af omfattende Genie. Nehrmann bemærkede, at det var sikkert og uimodsigeligt. Derefter gik man over til at drøfte hjemlige Forhold. Præsten udviklede først, hvori en Stats og et Folks sande Styrke og Lykke bestod. Resultatet var, at et Folks sande Styrke var Religionen. Man talte nu om det religiøse og det moralske, Prinsessen i Palæet kom tilsidst paa Tapetet. Emnet interesserede alle, og Discussionen blev livlig.

Nehrmann fortalte, hvormeget hun skyldte ham nu; Jørgensen overbød ham straks; alle lo

Lieutenant Popp og den unge Kapellan Heinsvig kom ind fra Verandaen, de havde været oppe paa Udsigtshøjen.

Rektoren mente, at Tiden var betænkelig og Tidsaanden umoralsk, man maatte ogsaa vel huske paa, hvilken Opdragelse hun havde faaet i Schwerin; han havde selv været i Mecklenborg og kendte noget til Hertugens Hofleben dernede. Det var Rektor Halds Formening, at hun havde fortrinlige medfødte Evner, og i Grunden ogsaa Vilje til det Gode, men det var Omgivelserne, det Pak hvori hun var faldet, der ødelagde hende totalt. — Provsten blev bleg, han havde længe været stadig Palægæst, og Lieutenant Popp saà forlegen ud. Kjøbmand Nehrmann rømmede sig og sagde eftertænksomt, at dette var saa vist meget sandt.

Provsten havde endelig fattet sig, nu tog han Ordet.

„Enhver selvtænkende, billigtænkende og skarpsindig Menneskeiagttager maatte vel indrømme, at Prinsessen førte et endog i høj Grad forargeligt Liv; naar Rektor Hald talte om hendes Vilje til det Gode, saa maatte han virkeligen tilføje at hun ikke havde synderligt Held med den gode Vilje; som gejstlig og Mand af sand Æresfølelse ønskede han ikke at injuriere en uskyldig, og saa vist var der i dette Tilfælde ikke Fare for, at han skulde komme til at forsynde sig i den Retning, hans Stemme i denne Sag var Billighedens og Velanstændighedens, længe havde han ofret Prinsessen den menneskekærligste Opmærksomhed, men nu havde han opgivet det, hun ønskede selv at være tabt for Samfundet, saadan, just saadan havde hun udtrykt sig.“

Provstens ædle Harme bragte Stilhed i Stuen.

Saa lød Kapellanens bløde og besynderlig vellydende Stemme. Heinsvig mente, at man ofte maatte tage Hensyn til en Menneskesjæls besynderlige Complication, saa mange blev paa en Maade ufortjent ulykkelige ved medfødt Anlæg og Trang, der gik i uheldig Retning.

Provsten sendte den unge Mand et unaadigt Blik og mælede, at Heinsvig sikkerligen gik om med fejle Tanker om et Menneskes Ansvar for Gud; det vilde være til sand Menneskehelds Fremme at indse, at Kristendommen ene og alene var et Menneskes usvigelige Styrke og Lyksalighed, blev dette erkendt i Sandhed, da vordede Mennesket, hvad det efter den vise Skabers Hensigt og dets hellige Bestemmelse burde være. Men, Prinsessens Sjælscomplication var sikkerligen af en saadan Beskaffenhed, at den fortjente mere Last end Ros."

Rektoren stod ved Vinduet og trommede paa Ruden; han mumlede noget om, at der var Folk, der havde travlt med at feje for andres Døre, moralske Koste, Rigorister.

Provst Tørslew gik langsomt med afmaalte Skridt ud paa Verandaen.

Hilariteten vendte nu tilbage i Selskabet.

„Gu' om Provst Tørslew ikke var for streng," hviskede Forvalter Jensen til Nehrmann, „Prinsessen derinde er skam ikke tabt bag af en Vogn, hun har nu én Gang denne Lyst til physiske Nydelser, men det ligger saagu' til hendes Gemyt, hva' ka' hun gøre for det, det er en medfødt Tilbøjelighed — — vi er jo alle Mennesker, ikke sandt, og det er jo det, som jeg altid har sagt, at Livet er

som et Spindelvæv, hvor de store Fluer smutter igennem, og de smaa bliver hængende."

Nehrmann sad og drejede Tommelfingrene omkring hinanden.

„Maaske — Jensen, har De Ret, men hun skylder mig nu alligevel tre tusend Rigsdaler."

Ude paa Verandaen stod Provsten og harmede sig over, at der virkeligen var Mennesker til, der forsvarede Umoraliteten, da den dog uimodsigelig var forbundet nøje med svare Ulykker.

Lidt efter gik han ud i Haven.

I den lange Elmeallé traf han nogle af Damerne, der havde været nede at beundre Fru Jørgensens Rosenbede. Provsten var endnu saa ophidset, at han straks maatte give sit Hjærte Luft. Damerne maatte give ham Ret i, at det var ganske uforsvarligt at forsvare Prinsessens ekstravagante Levevis inde paa Palæet.

Fru Jørgensen, en lille trivelig Dame med godmodige, brune Øjne, indrømmede, at det var i høj Grad urigtigt at forsvare hende, man kunde til Nød have Medlidenhed med hende, fordi hun overalt var kommen i Udraab for at have en uværdig Levemaade, og det var sørgeligt for en Dame af hendes Stand at blive Genstand for saa megen ond Sladder og Bagtalelse. Fru Jørgensen havde for nylig været baade hos Amtmandens og hos Godsejer Juul's paa Nørbæk, overalt havde man noget at fortælle Prinsessen paa Fru Juul, der var en meget exellent Dame, en behagelig og artig Dame af høj og fin Cultur, en født Barner, havde baade i Theselskaber og litterariske Conversationscirkler hørt frygtelige Ting om de vildførende Veje Prinsessens Liv tog; baade Damer

og Cavalierer havde givet deres Besyv med om hendes Udyd og Ublufærdighed — Uha — man havde ogsaa beskyldt hende for noget ganske græsseligt, som Fru Jørgensen dog ikke her nærmere vilde gaa ind paa.

Alle trængte stærkt ind paa den lille Godsejerfrue, hun maatte da endelig sige, hvad det var.

„Naa ja, man sagde, at Hds. Højhed — drak —"

„Drak — drikker hun — drak — Drik," skreg man op i alle Tonearter.

„Ja," sagde Fru Jørgensen, der følte sig smigret over den Opmærksomhed, hun vakte, „man sagde endog, at hun drak — Brændevin — af en lille Themaskine, der stod paa Spisestuebuffeten, men det er dog vist ikke rigtigt."

„En lil—le — Th—e—ma—skine paa Spi—se-stuebuffeten," gentog Provsten ganske rædselsslagen.

„Men," sagde Fruen, „en Genstand maa nu betragtes under alle Categorier."

Den Sætning havde hun fra „Efterretninger om Mennesket i dets vilde og raa Tilstand."

Nogle af Damerne var levende rørte over dette Indblik i en fordærvet Menneskesjæls Mysterier.

„Gode Fru Jørgensen", sagde Provsten, „det er i højeste Grad harmeligt, at vi har den Dame iblandt os endnu, det var at ønske, at Hs. Majestæt vilde befri os for et saa skadeligt Samfundsmedlem.

Fru Jørgensen, der nu vilde mildne det Ind-

tryk, hendes Beretning havde gjort, sagde ligesom undskyldende:

„Hun er nu i Grunden en beklagelsesværdig Stakkel, saa ensom mener jeg, hvem har hun at holde sig til, til hvem kan hun fæste sin Hjærterod?"

„Sin Hjærterod, sin Hjærterod," afbrød Provsten indigneret, „til Gud, til hvem ellers have vi dødelige at holde os til, hos ham findes Trøst under Livets forskellige Omstændigheder, hos ham findes Sjælskraft, hos ham alene finder Hjærtet sit eget tause Bifald."

„Om det da var saa ganske umuligt at aabne hendes Øjne for det himmelske?"

„Bedste Fru Jørgensen, hvad vil De jeg skal gøre, naar hun ikke selv vil; med tydelige Ord har hun sagt mig, „at hun fandt ingen Smag i det religiøse, hun begreb ikke en Tøddel af det hele, og ønskede sig bestemt fritagen for alt det „Præk og Vaas," thi saadanne sagde hun, jeg véd ikke, Frue, om De synes, at dette er Tegn paa Rørelser i et angermodigt Hjærte, og desuden, saalænge denne Person, De véd til hvem jeg antyder, saalænge denne Person kommer i hendes Hus, holder jeg min Fod borte fra dets Tærskel."

Den unge Fru Nicoline Popp var imidlertid kommet til; hun stod lidt fra de andre og hørte forbavset paa Provstens strenge Udtalelser Hun skælvede af Indignation over, at denne Mand, der havde nydt godt af Prinsessens Gæstfrihed saa længe, nu bagtalte hende i en saa uhørt Grad, naar hun ikke var til Stede og kunde forsvare sig. Nicoline maatte tale, hun følte en

Frimodighed, en Trang til at forsvare, det ene Ord tog det andet med sig, det var hende, som om hun nu betalte af paa en Taknemmelighedsgæld, Ord for Ord, Sætning for Sætning, som gjaldt det Livet at faa det sagt alt sammen, at det var Medlidenhed, Overbærenhed, Medfølelse, man skulde nære overfor de faldne og ulykkelige, man skulde rejse dem op, ikke træde paa dem, man maatte ikke gaa rundt og bagtale dem, man tidligere havde nydt godt af, man skulde enten undskylde dem, eller ogsaa helst tie stille.

Alle havde vendt sig om imod den opbragte Lieutenantsfrue, der stod dér, blussende rød og talte, med store, lysende Øjne, saa fin og smuk i sin dristige Begejstring for Prinsessen.

Provst Tørslew stod som himmelfalden.

„— — — det var Sagen, at Hds. Højhed var bedre, langt bedre end de fleste, hun var noget af det godeste, alt gav hun væk, man vidste ikke, hvor mildt hun kunde bedømme andre, og hvor kærligt et Hjærte hun havde, men hvordan havde man været imod hende i alle de mange, lange Aar, hun havde siddet dér i Palæet, om man vilde betænke, hvad det vilde sige for en Dame af hendes Stand og hendes Natur at sidde her forvist i en saadan Ravnekrog og Afkrog af Verden — som Horsens."

Provsten følte sig krænket paa Horsens Vegne, han saà fra den ene til den anden, men alle hørte med Beundring og Forbavselse paa den lille Fru Popp, der ikke et Øjeblik havde taget i Betænkning at give Provst Tørslew en ordentlig Næse. Man frydede sig usigeligt.

„— — — man skulde faa at se, om nogle

Aar var Hds. Højheds Søn saa stor at han kunde tage sig af sin Moders Sag, saa vilde det blive en anden Snak; sikkerlig vilde det ikke være til Baade for Horsensianerne, om Hds. Højhed saa gengældte den Ondskab, man havde udvist imod hende her i Byen, for hun vilde være i sin fulde Ret, om hun ydmygede de hovmodige Herskaber baade dér og dér, alle snerpede Damer og satiriske Herrer og forargede Mennesker, der ikke kendte stort andet til Livet end det, der fandtes indenfor deres Studeerstues fire Vægge, og som brammede af egen Dyd og Fortræffelighed. Men man kunde være ganske rolige — Prinsessen trængte ikke til Hævn — Folk var hende ganske ligegyldige, saa aldeles, hun bekymrede sig ikke om Snak og levede sit Liv efter Forgodtbefindende, og det maatte da vel blive hendes Sag — —."

Nicoline brød pludselig af — og gik — lige op til sin Mand, der sad paa Verandaen og talte med Kapellanen.

„Ih Du min Gud og Skaber!" Provsten slog Hænderne sammen og saa op mod Himlen. Længe stod han i denne Attitude. — — Fru Jørgensen var den eneste af Damerne, der havde Mod til at blive og høre paa hans Indignationsudbrud.

„Den Fru Popp, den Fru Popp, at hun med sit ubesindige Fusentasteri gaar en skræksom Fremtid i Møde — ak — Fru Jørgensen — maa vel nok siges at være hævet udover enhver Tvivl — arme Barn — stakkels Kvinde."

Fru Jørgensen stod med bekymrede Miner og stirrede ligesom fortabt ud over sin dejlige Haves Rosenmylder. De unge, lysklædte Damer gik omkring i de lange, smalle Gange bøjede sig nu

og da ned over Blomsterne, det saà ud, som om de kyssede dem.

Det var den smukkeste Aarstid just nu, lige i Begyndelsen af Rosentiden.

* * *

Ind i det nye Aar bragte Aviserne Budskabet om Dupuy's Død. — Hofkapelmesteren var død pludseligt, ramt af et apoplektisk Tilfælde. Prinsessen i Horsens blev stille og alvorlig en Tid, hun sørgede egentlig ikke, snarere følte hun det som en Slags Befrielse (det havde dog været saa trykkende at vide ham levende), men hun holdt sig inden Døre, Uge efter Uge, for at Folks nysgerrige Øjne ikke skulde have den Fornøjelse at se, hvad Virkning Budskabet havde haft paa hende.

Én stor Følge medførte dog denne Efterretning om Dødsfaldet — — hun brød fuldstændig med Ritmester Winther. I Nærværelse af Linstow, Fru Stein, Nicoline og et Par Damer ydmygede Prinsessen ham grundigt og forviste ham for Tid og Evighed fra Palæet.

.Ritmesteren var bleven overrumplet, han kapitulerede. Det eneste, der interesserede ham nu, var, hvem der skulde indtage hans Plads; om det blev Captejn Caspersen, Forstjunker Bøhling eller den unge Godsejersøn der ude fra Vejleegnen, den smukke Ahrenberg, der næsten hver Uge var i Horsens for at aflægge Palævisitter, og altid havde noget med til Prinsessen, Urtepotter, Vindruer og Kurve med afskaarne Roser, alt sammen fra den gamle Ahrensbergs Drivhuse. Men Ritmesterens Jalousi, der bestandig var lysvaagen, selv nu da

han var bleven detroniseret, fik absolut ingen Næring; Prinsessens Hof blev ikke mere noget Kærlighedshof. Vel var der endnu adskillige muntre og lystige Fêter i Palæet, men de blev forlagte til Stueetagen, hvor Amalienborgmøblerne opfordrede til god Tone, og Værelserne ovenpaa blev fra nu af udelukkende forbeholdt Privatlivet. Den unge Ahrenberg søgte forgæves at røre Prinsessens ufølsomme Hjærte. Med Smil og Tak tog hun imod hans mange Gaver; Urtepotterne fik Linstow, han havde hele Værelset fuldt af Myrther allerede, Vindruerne spiste hun og Fru Stein, Kurvene overraktes regelmæssigt til Bøhling og Caspersen med Opfordring om at være saa elskelige at bringe dem hen paa Gæstgivergaarden, hvor Ahrenbergs Vogn holdt.

Prinsessen valgte sig ikke oftere nogen bestemt Favorit, i de faa Aar hun endnu opholdt sig i Horsens, hun lod de unge Mænd sværme omkring sig, hun var gavmild med opmuntrende Smil og ømme Tonefald, men hun bandt sig ikke, hendes Hjærte forblev uindtaget. Hun lod den unge, ufortrødne Ahrenberg blive i Haabet, naar han lod sin Faders blanke Guldstykker regne i Strømme i hendes Skød. Guldet modtog hun som et Laan, et kærkomment Laan, men hun blev ikke nogen Danaë for det. Pengene, hvormed hun afbetalte Gælden hos Nehrmann, opvarmede mere Kjøbmandens Hjærte end hendes eget.

Hendes eget Hjærte – ja, hvordan stod det sig vel til med det?

Man sagde, at Hjærter, der misbrugtes, visnede hen og blev syge.

Charlotte sad tidt og lyttede til sit Hjærtes Slag;

det var ikke mere muntert og uroligt stormende som i sin Tid, det var blevet sindigt nu, det hverken dansede eller hoppede mere, og det blev ikke mere stort ved den allermindste Lejlighed, saadan et omfangsrigt, purpurglødende Hjærte, der gjorde én daanefærdig af den allersødeste Henrykkelse.

Aa – saalænge man ejede et saadant, var det saamænd ingen Sag at leve. Livet og Hjærtet havde for Charlotte bestandig været ét, Kjærligheden sad deri, at elske og blive elsket – det var alt. Men et Hjærte, der ikke længere vilde danse, det maatte være sygt, mente Charlotte, og hendes, ak, det var ovenikøbet somme Tider, som om det pludselig stod stille og betænkte sig syv lange og syv brede paa, hvorvidt det var Umagen værd at gaa videre. – Det var Sagen, at det var træt nu, det havde været alt for meget paa Færde, det havde danset alt for meget i sin Levetid. Nu begyndte Livets Efterdans, den sindigere Menuet, der skred af Sted med lange dvælende Skridt og smaa Ophold imellem hvert. Men, naar Charlotte opdagede, at hendes Hjærte ikke længere vilde danse Galoppade, var hun misfornøjet med det, det var sygt og træt og urimeligt, hun var i højeste Grad opbragt paa det, fordi det ikke vilde være med mere. – Men, ak, det var træt – dødstræt – det var Dødedansen, det havde danset, det trængte haardt til Lægedom og Hvile – Stilhed og Hvile.

Men Stilhed og Hvile var for Charlotte værre end Døden. Det syge Hjærte maatte løftes op, strammes op – det maatte danse paany, det maatte ikke have Lov til at hænge tungt og slappet, tungt som et Blylod, og Char-

lotte opdagede, hvor godt et Glas Vin livede op paa et sygt Hjærte, det var, som om der skete et Mirakel med det, det blev saa frisk og muntert som i gamle Dage, aa, — det kunde danse — og løfte sig i Vejret — saa at det blev stort — skælvende i sin Storhed.

Det kunde hænde ret ofte i Selskab, at Prinsessen pludselig faldt om i Stolen og greb sig op til Brystet. Den tilkaldte Læge kaldte det Brystkrampe, Kardialgi, han talte om Dilatation og Hypertrophi. Der var noget i Vejen med Hjærteklapperne.

Hvor Læger dog er kortsynede og lidet forstaaende overfor stakkels syge Hjærter, der har danset sig trætte i Livets Balsal.

I Horsens sagde man, at Prinsessen drak, men i den By sagde man nu saa meget.

XV

En Eftermiddag, det var øsende Regnvejr, overraskedes Prinsessen og Fru Stein, ved at en stor oppakket Rejsekareth kørte frem for Palæets Trappe. — Begge Damerne havde siddet næsten hele Dagen paa Vinduesforhøjningen og broderet flittigt. — Hds. Højhed kiggede i Gadespejlet, hun skimtede Lakejerne, der allerede var i Færd med at slaa Vogntrinene ned, og ganske utydeligt saa hun en lille, svær Dame i mørk Pelsværkskaabe og med sorte Slør om Hatten, ilsomt stige ud, fulgt af en anden Dame.

Fru Stein tog imod de Fremmede i Forværelset; lidt efter lukkede en Lakej Døren op til Taffelsalen. — Den mørktklædte Dame gik straks Hds. Højhed i Møde, og saa smilende, halvt vemodig, halvt forlegen paa hende med et langt dvælende Blik. De to Damer stod en Stund tause og iagttagende overfor hinanden, usikre og noget urolige, som Mennesker plejer at gøre, naar de mødes efter i lange Tider ikke at have set hinanden, og nu

kæmper med det Billede, det sidste Indtryk de have faaet at gemme paa, men som nu ikke passer længere.

„Aa, det er jo Dig," brød Prinsessen ud, hun havde staaet og pint sin Hukommelse med, hvor det nu var, hun havde det Ansigt fra, hun kendte det, og syntes dog alligevel ikke — — —

De to Damer omfavnede hinanden længe. Charlotte fældede Taarer af Gensynsglæde.

Det var den lille Comtesse Holstein, der som fransk Grevinde, Grevinde d'Ideville-Desportes, besøgte sit Fædreland efter flere Aars Fravær.

En Times Tid efter sad Prinsessen og Grevinden, efter at have drukket Kaffe i Taffelsalen, oppe i den hyggelige Dagligstue og talte om gamle Dage. Fru Stein tog sig af Grevindens Selskabsdame og konverserede hende livligt om Rejsen paa udadleligt Fransk.

Grevinde d'Ideville-Desportes fortalte sit Levnedsløb, om de første lykkelige Aar i Paris i Bonapartes Tid, om de vanskelige Forhold hun og hendes Mand nu levede under, idet de efter Bourbonnernes Tilbagekomst som proscriberede havde maattet forlade Frankrig. For Øjeblikket boede de i Bruxelles, sammen med David og Md. Regnauld de St. Jean-Angely og flere andre franske Familier. Næsten hele deres Omgangskres var spredt for alle Vinde; Arnault og Mellinet var i Holland, hun havde hørt, at Generalen nu var Corrector i i et Bogtrykkeri, saadan havde Tiderne forandret sig. Thibaudeau levede i Prag, han var en intim Ven af hendes Mand, Hertugen af Otranto var det hende umuligt at faa at vide hvor var, Hertugen af Bassano derimod var vist nu inde i det

østerrigske. Det var sørgeligt at vide éns Venner flakkende omkring som Landflygtige, uden Hjem — uden —

Grevinden græd. — Det var ogsaa en sørgelig Fremtid, hun gik i Møde, hun havde maattet forlade sit smukke Hjem i Paris. Møbler, Vogne, Malerier, Kunstsager, alt havde de maattet sælge.

„Stakkels Du," sagde Prinsessen, „for Dig kan alt blive godt endnu en Gang, med mig er det en anden Sag, ogsaa mig har man jaget bort. Lykken har ikke smilet synderligt til min Kant, men Du kender vel sagtens alt. saa det forbavser Dig vel ikke, at jeg nu sidder her og kukkelurer i Horsens."

Grevinden græd voldsomt og tog Hds. Højheds Haand i sin.

„Min kære Sophie, hvad nytter det til at sørge over, hvad der er sket. Forbi er forbi. Vi bliver gamle Du, og saa maa vi glemme og se at faa Ende paa Livet, som det nu gefaller sig "

Charlotte var bevæget.

„Jeg tænker tit paa den gamle Tid," sagde Grevinden, „de muntre Sorgenfridage, aa, hvor det var en lykkelig Tid den Gang."

Grevinden tørrede sine Øjne og saa' lidt nysgerrig op paa Prinsessen, der nu havde rejst sig og stod ved Vinduet og saa' ud over Fjorden, der laa graa og trist i Regnen. Det forekom hende, at Hds. Højhed havde forandret sig meget, hun var slet ikke smuk længere, altfor svær og bleggul, og der var noget saa mærkværdigt ved Øjnene, noget saa mat og farveløst; og det var disse Øjne, der havde straalet og lynet, som mørke Diamanter. Disse dejlige Øjne, — —

Prinsessen mærkede, at hun var Genstand for Iagttagelse.

„Du synes, at jeg er bleven meget styg, n'est-ce-pas?"

Tonefaldet tilkendegav tydeligt, at hun ikke ønskede at faa Spørgsmaalet besvaret bekræftende.

„Det er ganske umuligt for Deres Højhed nogentid at blive styg, men noget forandrer vi os jo alle, jeg for min Part har da ikke stort tilbage mere af den Sophie Holstein, der løb og legede Tagfat paa Plainen foran Sorgenfri, nu vogter jeg mig vel for at løbe mere."

„Ja, Du er jo bleven noget svær, men Du har da endnu Dine smukke, brune Øjne; Du gode Gud, Sophie, hvor var Du smuk den Gang. men Du var ikke saa piquant som Frederikke, den Nakke, kan Du huske, jeg maatte altid kysse den; nu er hun gift, den Stakkel, med ham den raa og brutale Baron paa Aagesholm."

„Men elskede hun ham da ikke Deres Højhed?"

„Aa hvad, men Du kendte jo Frederikke. Han bortførte hende nok, nu banker han hende, naar han har drukket for meget, og det den søde og fine Frederikke. Hun har skrevet mig nogle forskrækkelig sørgmodige Breve til, men hvad kan det nytte, at ogsaa jeg græder over hendes sørgelige Skæbne, jeg, der nu har siddet her i disse lange, uafseelige Aar, ikke én har haft Medlidenhed med mig. ikke én, men de har faaet mig akkurat som de har villet have mig. Ja, Du har Ret i, at man forandrer sig. men det er da alle Tider ikke til det bedre, uf, alt det

grimme og stygge jeg har været udsat for, — og jeg, der kunde være bleven saa god, men der kan komme en Tid, Du, der kan —."

Der var længe ganske stille i Stuen, Regnen jog forbi Vinduerne.

„Men Vilhelmine Schimmelmann, hun blev da lykkelig," sagde Prinsessen i en spøgende Tone, „for Du kan da begribe, Sophie, at en saadan Pige som Vilhelmine aldrig kunde finde paa de Daarskaber at gaa hen og forliebe sig i nogen. Nu sidder hun i Vemmetofte, dér er nok al Ting saa fornuftigt, og saa har hun vel sine Romaner."

„Synes Deres Højhed da, at det er Lykke at at sidde saa udelukket fra Verden og læse om andres Liv i Romanerne."

„Jeg synes da ikke, lille Du. at der er Grund for os til at være henrykket over vores egen Omtumling og Ageren i Verden."

„Vi har lært Livet at kende, og Ulykkerne maa hjælpe os til — at bede — til ham — — og til hende, Formidlerne. Gudsmoder var selv den smerterige, hun forstaar os, naar vi lider."

Grevinden sad med bøjet Hoved, hun hviskede ganske svagt og usikkert de sidste Ord frem.

„Men — Sophie, Du er da ikke — Katholik."

Grevinden nikkede, hun turde ikke se op paa Prinsessen, der stod dér og stirrede forundret paa sin Ungdomsveninde.

„For min Mands Skyld foretog jeg denne Confessionsforandring, og det er nu først gaaet op for mig, at det saadan var Guds Vilje med mig; han rakte mig et Trøstens Anker før Stormen og Nøden kom."

„Jeg forstaar Dig jo slet ikke, Sophie.“

Grevinden sad taus med sænket Hoved, det saa' ud, som kæmpede hun voldsomt med sig selv. Pludselig greb hun Prinsessens Haand:

„Aa, Deres Højhed, naar De vidste hvilken Lykke det dog er at være troende, det kommer som Lys og Varme dybt inde i Sjælen, og det udfylder saa aldeles. — Det kom saa pludseligt med mig — en Aften — en Juleaften i Notre Dame — Lysene — Sangen — Musiken — Røgelsen — aa, Deres Højhed, det er dog Sangen, der bedst forstaar vort Hjærte, Tonerne. Orglet tonede ganske stille, alle var saa tause og fordybede i Bøn, og saa Ærkebiskoppen, der løftede den hellige Hostie højt op over os, der knælede nede i Kirken; jeg blev saa overbevist om, at „han“ nu var midt iblandt os, gik omkring usynlig for os, men nærværende, og at den hellige Aand som en snehvid Due i Straaleglans fløj højt oppe under Hvælvingerne.“

„Tror Du da virkeligen paa alt det, Sophie?“

„Det er saa let at tro, Deres Højhed, naar man vil.“

„Ja, jeg begriber da ikke saa meget som en Tøddel af al den Guddommelighed, og jeg kom da saa vist aldrig til at se Duer med Straalekranse paa, selv om jeg nok saa gærne vilde.“

„Jo, Deres Højhed, med Sjælens Øje skuer man det himmelske Lys.“

„Kæreste Sophie, jeg har ingen Sjæl mere, slet ikke Spor tilbage, og den Snartro Du alle Dage har haft, den har jeg ikke; og Du, hvis der virkeligen er en Gud til, saa lod han ikke mig

sidde her og pines af Længsel efter min Søn. En Gud kan da ikke være saa grusom."

„I Lidelser vil han aabne Deres Højheds Hjærte for Lyset"

„Du véd, Sophie, at med mig kommer man ingen Vej uden med det gode, vil Gud noget med mig, saa maa han komme med Sol og Kærlighed, med al mulig godt. Hvornaar har Du sét en Blomst springe ud i Nattefrost, det er saamænd med os som med Blomsterne, vi tørster efter Sol, kommer den, ja, saa skal vi nok komme med baade Duft og Toner og det durch und durch und über und über, men Gud vil saa alt for meget af os i Storm og Graavejr og fæle Grovbrødsdage, han vil jo, at vi skal springe ud i Taknemmelighed og det baade i Hagl og Rusk, nej, Sophie, det nytter ikke at daare sig selv, jeg gemmer min Taknemmelighedsblomstring til Solen kommer, jeg takker ikke nogensomhelst for alle mine Genvordigheder og Ulykker, og ingen skal bilde mig ind, at et stakkels Menneske skal plages med femten Aars Mørke først, for at Øjnene kan oplades for Lysets Glans. Naar jeg en Gang bliver lykkelig, Du, ja, saa skal jeg nok bede og takke."

De sad længe i Skumringen og talte fortroligt sammen. Grevinden opfriskede morsomme Episoder fra Kejserhoffet; hun talte med Vemod om sin beundrede Kejser, der nu var død derovre, hun længtes usigelig efter at komme til at tale med Bertrand's og Montholon's, Fru Montholon var hendes Veninde; alle i Frankrig nærede den dybeste Beundring for disse Familier, der havde fulgt Kejseren i Exil.

Grevinden forærede Hds. Højhed en Del katholske Smaaskrifter og Bønnebøger, hun havde haft med i sin Rejsetaske. Charlotte lovede med et vemodigt Smil, at hun vilde læse i dem.

Saa skiltes de to Venineer.

Samme Aften rejste Grevinde d'Ideville-Desportes videre.

— — —

Grevindens Tilsynekomst fik stor Betydning. Det var, som om denne franske Dame havde bragt et Pust fra den store Verden med sig ind i Horsenspalæet, og Charlotte gik i Stilhed omkring med Tanker om at komme bort fra denne By, der nu var blevet hende ganske utaalelig med sine stille Gader og døde Torve, sine smaa Huse og langsomme Mennesker. Men hun havde ingen Energi til at bryde op, heller ingen Mod til at indsende en Ansøgning derom til Kongen, saa usigelig nødig vilde hun bede den Mand om noget; men Haabet om at komme bort, ud af det hele, var stadig levende. Du gode Gud, om hun da nogensinde kunde slippe ud af denne søvnige Provinsby, hvor Nyhederne blev meddelte under Trommehvirvler rundt om paa Gadehjørnerne, og hvor det var en Begivenhed af Rang, naar Amtmandinden havde faaet et nyt Langschawl fra Kjøbenhavn. Horsens sank saa dybt i Charlottes Agtelse, at hun ærgrede sig over blot at se ud af Vinduerne, Brolægningen irriterede hende, Tranlamperne haanede hun, og i sin Sjæl følte hun en dyb Foragt for en By, hvor der groede Græs paa Torvet. — Prinsessen blev syg af Utaalmodighed. Lægen beordrede Stilhed og Ro og atter Ro og Stilhed, en daarlig Hjælp for et uroligt

Hjærte. Der blev saa stille i Palæet, at man kunde høre Uhrenes Dikken og Linstow's Smaagrynten. Prinsessen og Fru Stein læste katholske Opbyggelsesskrifter i Mangel af anden Beskæftigelse; Fruen gabede i Smug over Transsubstantiationen, men Hds. Højhed havde store Taarer i Øjnene over den lange Udvikling om Synderinden med Alabasterkrukken. Prinsessen talte sjælden til nogen om sin brændende Udve. Dage og Maaneder lod hun glide bort, tomme og indholdsløse, søvnige og langsomt skridende. Som oftest laa hun paa Sofaen og sov, ingen maatte vække hende, hun vilde blot sove, sove fra det hele. Sent stod hun op paa Formiddagen, og Eftermiddagen tilbragtes paa Sofaen. Fru Stein og Lægen var urolige over denne Sovesyge, hviskende holdt de lange Konferencer inde i Modtagelsesværelset. Naar Prinsessen vaagnede, gik hun søvnig, med Haaret i Uorden, omkring i Stuerne, faldt i Staver ved hverandet Skridt, og stod helt stille, naar noget stod i Vejen. Fru Stein kunde komme og gaa, Hds. Højhed stod endnu i samme Stilling, det var virkelig foruroligende. Prinsessen var bestandig irritabel og gnaven, ganske uomgængelig, hun kunde ikke taale at høre nogen tale, hun saa' beregnet Ondskab i alt, Smil og Latter skræmmede hende, og pludselig Støj forvoldte hende den ulideligste Skræk. Hun klagede bestandig over stærk Hjærtebanken, og hun fandt en besynderlig Lyst i at udmale for sig selv, den Bestyrtelse det vilde bringe, om de kom ind og fandt hende liggende paa Gulvet, død af et Hjærteslag.

Saaledes var Prinsesse Charlotte i sine sidste Horsensaar, sløvet og trist — haabløs. Folk i

Byen glædede sig over, at Prinsessen omsider var bleven skikkelig, og de havde Ret i at glæde sig, thi Charlotte forargede saa vist ingen mere, da hun næsten altid sov; naar man sover, synder man jo ikke, siges der.

Der kom tit Breve fra Sønnen.

Paa hans Konfirmationsdag lod hun tænde Lys i alle Værelser. Pyntet som til Fest gik hun omkring og læste om og om igen det kærlige Brev, han havde skrevet til sin Moder.

Han glemte hende aldrig.

Linstow's Hofkasse tillod Galladiner paa slig en Festdag. Prinsessen frabad sig alle unødvendige Udgifter, hun ønskede fra nu af kun Sparsomhed, og det over det hele. Kammerherren blev bevæget, denne vaagnende Sans for det økonomiske maatte virkelig honoreres med tilbørlig Skønsomhed, han overrakte Hds. Højhed en Buket Roser lige før Taflet, ahrenbergske Myrthekviste var stukne ind hist og her imellem Blomsterne. Prinsessen, Linstow og Fru Stein gik saa til Bords. Ikke et Ord blev der talt, tause og triste sad man og stirrede sig dumme paa de mecklenborgske Sølvsager, der lyste og blinkede frem mellem de mange Armstager. De to Lakejer svævede ud og ind som to Skygger, Sophie Kammerpige stod ved en Dørsprække og talte hvor mange Glas Vin Hds. Højhed drak under Fêten, for hvert fæstede hun en Knappenaal i sit Kjoleliv. — Efter Taflet lagde Prinsessen sig ind paa sin kære Sofa. Fru Stein og Linstow trak sig tilbage. Fruen kiggede et Par Gange ind. Hds. Højhed laa dér henne, lige paa Ryggen, i sin hvide Silkekjole, i den slapt nedhængende

Haand holdt hun endnu de linstowske Roser, de berørte Gulvtæppet. Hendes Mund stod let aaben, og der hvilede et besynderlig bekymret Udtryk over Øjnene, der var blevne noget mørkrandede og ligesom mere dybtliggende i det sidste Aars Tid. Hun aandede hørligt og trak nu og da Vejret meget dybt, hendes Stilling var meget ubekvem, den ene Skulder laa trykket op imod Sofaryggen, men hun gjorde intet for at komme til at ligge bedre; det saa' ud, som om Legemet var sunket sammen, og som om det var blevet umaadelig tungt af en dødelig Træthed.

Kammerherren viste sig i Døren med et Udtryk i sit Ansigt, der røbede en dyb Misfornøjelse og en stor Indignation.

— — —

Det gik bestandig ned ad Bakke med Prinsessen i Horsens. — Nogle Maaneders klosteragtig Stilhed blev pludselig afbrudt af den lystigste Selskabelighed, for saa i Regelen at ende med et alvorligt Efterspil, naar Hds. Højhed midt under et Gildes Larm og Latter faldt syg om og maatte bringes til Sengs. Et langt og smerteligt Sygeleje, en pinefuld Reconvalescenttid fik saa paany Stilheden til at sejre, indtil Prinsessen omsider var kommet saa meget til Kræfter, at hun paany fik Lyst til at se Mennesker om sig, og der var altid Mennesker nok, der brændte af Begær efter en lystig Palækehraus.

Saadan gik Tiden, og Charlotte „lod staa til", som hun udtrykte sig.

Saa oprandt det Aar, i hvilket hendes Søn blev formælet med Frederik den Sjettes Datter, Vilhelmine. — Moder og Søn havde i den sidste

Tid vekslet mange Breve med hinanden om denne ægteskabelige Forbindelse; ingen af dem var særlig henrykte over den, det at være en Datter af Frederik den Sjette var just ikke noget Fortrin i Charlottes Øjne, og Prins Frederik havde ikke saa meget selv, som alle andre, været med til at vælge Bruden; fra hans Vugge af havde det nok været bestemt, at han en Gang ved Ægteskab med én af Kongens Døtre skulde forbinde Kongehusets to Linjer.

Prinsen beklagede sig for sin Moder, Prinsessen klagede for sin Søn over sin egen Skæbne; de maatte ikke se hinanden, ikke tale ud med hinanden, saa maatte da Breve bære baade Suk og Taarer, Kys og Omfavnelser med sig over Belterne, og det gjorde de da troligt.

Prinsesse Charlotte tog sig sammen med en uhørt Anstrengelse og Energi, hun vilde dog i det mindste vise dette Pak her i Horsens, at hun og ingen anden var Moder til den Prins Frederik, over hvis forestaaende Formæling den hele Befolkning jublede. — Alle Dyder tog hverandre i Hænderne og vandrede ind ad Palæets Port. Fornuften og Sparsommeligheden, Maadeholdet og Selvbeherskelsen fik Hædersplads erne, alle de store og smaa Djævle, der før havde huseret saa slemt herinde, tog Flugten ud af Vinduerne. De blege Dyder iskænkede idel Vand og Mælk i fulde Skaaler for Hds. Højhed, Druer baade i den ene og den anden Skikkelse banlystes, og den lille Themaskine kom paa Loftet; der blev rigtig fejet ud for en Gangs Skyld, og Garnisonsofficererne fik Lov til at more sig andetsteds i det Efteraar, der gik forud for Formælingen. Roserne

blev ombyttede med Liljer, og Provst Tørslew indfandt sig paany i Palæet med et velvilligt Hjærte og en god Appetit.

— — —

Endelig kom saa den store Dag, Formælingsdagen.

I Horsens var der Flag og Musik og Mængder af Mennesker paa Gaderne. Landboerne var strømmede ind til Byen for at faa „hende Prinsessen" at se, og de fik hende da ogsaa beskuet tit nok, thi Hds. Højhed maatte hyppig til Vinduerne for at takke for alle de Hurraraab, som Menneskemassen dernede paa Torvet bragte hende.

Klokken to var der stor officiel Galladiner i Palæet.

De fineste Herskaber kom agende i de blankeste Karether, ordensprydede Herrer og højt staaende militære Personer med trekantede Hatte, Fjer og Pomponer, forsvandt i Palæporten, hvor der var pyntet op med Blomster og Tæpper. Fruer og Frøkener, med mange Ahner og mange Familiesmykker, havde for denne ene Gang taget mod en Indbydelse, thi naar baade den og den kom, og Amtmanden gik i Spidsen, var der jo ikke noget at befrygte; og Damerne brusede saa ind i Charlottes Stuer, de sværeste Silketøjer raslede, de ægteste Strudsfjer nikkede og vippede, og de fornemste Miner blev paatagede.

Charlotte hilste paa det forsamlede Selskab med en fyrstelig Reverence circulaire. Amtmanden talte dybtfølte Ord paa alles Vegne. Det var en utrolig Komedie. Damerne fikserede i Smug Hds. Højhed, man vilde se, hvorledes hun tog det; man forbavsedes, hun tog det meget vel, net og

artigt nok, der var saamænd ikke noget at klage dér. Baronesse Gyldencrone havde følt sig ganske ængstelig ved Tanken om, at Prinsessen skulde komme til at vise sig alt for Etikette-forladt overfor Noblessen. Konferentsraadinde Traneberg var yderst satisfaite, hun gav et lille fint Tegn med Øjnene til Comtesse Rosenkrog, der dog allerede saa' ud til at være meget fatigueret af Højtideligheden.

Ude paa Torvet, lige under Palæets Vinduer, spillede et Musikcorps Fødelandsmelodier. Der blev ogsaa sunget af Sangforeningen „Borgerfryden".

Paa denne Festedag, som vi lovsynge,
vi hilse Dig med kjærlig Aand.
Om Dig vi Haand i Haand en Kjæde slynge
og flætte Lykkens Palme-Baand.
Gid Du bestandig mellem os maa bo
og nyde Held og Sundhed, Frihed, Ro.

Om Eftermiddagen hædrede Garnisonen Prinsessen med en stor Militærparade. Oppe ved ét af Palæets Vinduer paa første Sal stod Charlotte og saa' paa Stadsen. Med Tromme og klingende Spil marscherede Kolonne efter Kolonne op foran Facaden. Hds. Højhed fik lige et Glimt at se af sin tidligere Favorit og Tyran, Ritmester Winther; han saa' i den Grad bister ud, at man skulde tro, det var ham ubehageligt at deltage i en Festparade til Ære for en Prinsesse.

Om Aftenen var der Illumination og Spisning i Borgerclubben.

Provst Tørslew holdt Festtalen.

XVI

Prinsessen blev meget syg efter denne anstrengende Festdag, det var stadig dette Hjærte, som det var galt fat med, der var endog en Tid, i hvilken man frygtede for hendes Liv.

— — —

Lægen havde længe raadet til en Baderejse, men Hds. Højhed havde ikke villet bekvemme sig til at indsende en Ansøgning om at faa „Tilladelse“ til at rejse.

Nu derimod, da hun som ved et Mirakel havde overstaaet den svære Sygdom, og Kræfterne langsomt begyndte at vende tilbage, greb hun Tanken om at komme bort med en brændende Begærlighed. Al den gamle Længsel efter at komme ud i Verden for helt at vinde sin Sundhed og sin Livsmunterhed tilbage, fyldte hende paany, og alle snevre Baand, der bandt hende til Horsens, føltes allerede som sprængte. Ogsaa Fru Stein sad med Længsler i Hjærtet „efter at komme ud og røre Benene paany“, saadan ud-

trykte Fruen sig, men hun havde jo ogsaa været ved Balletten i Carlsruhe.

En Ansøgning blev indsendt til Kongen. I et ret naadigt Svar blev der givet Prins Christians fraskilte Gemalinde Tilladelse til, for sit svækkede Helbreds Skyld, at tage ned til Badet i Karlsbad.

Endelig rejste Prinsesse Charlotte saa af Sted ledsaget af Lægen, Fru Stein og Sophie. Linstow blev hjemme i Palæet for at have Overopsyn med de to Lakejer.

Da Rygtet bredte sig i Horsens, at Prinsessen var rejst fra Byen i den tidlige Morgen, følte næsten alle det som en Skuffelse, det var jo, som om den gode Stad nu ikke længer havde noget Midtpunkt; hvorom skulde man nu tale, hvorover skulde man nu forarges — naar hun var rejst. Man vidste saa godt, at naar hun først var sluppet ud af Byen, vendte hun saamænd ikke mere tilbage, og man havde ganske Ret i denne Antagelse.

Prinsessen kom ikke mere tilbage til Danmark, hun havde for bestandig sagt sit utaknemmelige andet Fædreland Farvel, hun kørte sin Vej, og lovede sig selv i sit stille Sind, at hun aldrig i sine Livsens Dage vilde vende tilbage til sin jyske Fængselsby, hvor hun i tyve langsommelige Aar havde ført den kvalfuldeste Tilværelse.

— — —

Prinsessen opholdt sig kun to Maaneder i Karlsbad.

Grunden til at hun brød op fra det livlig besøgte Brøndsted før den af Lægen fastsatte

Tid, havde en dobbelt Aarsag, en erotisk og en religiøs.

Med Sundheden, der vendte tilbage, var den gamle Uro i Blodet der igen. Charlottes Hjærte, der saa længe havde været sygt og uinteresseret, levede nu op og fyldtes af overstrømmende Taknemmelighedsfølelser, og det blev denne Gang forbeholdt en vidunderlig smuk, sværmersk og hypokondrisk udseende Læge ved Brøndhuset at være Genstand for Følelsernes Varme.

Den unge Læge hed Müller og var aldeles uindtaget af det erotiske, og det skønt han var Ildtilbeder af Byron og citerede Manfred.

Den danske Læge, der var taget med fra Horsens, var atter rejst hjem, og Fru Stein var i den Grad optaget af at promenere med Badegæster, kurtisere og danse om Aftenen ovre i Balsalen, at hun lidet ænsede sin Prinsesses kritiske Sindstilstande.

Prinsessen af Danmark følte sig ung paany, hun følte sig fri og frank, Lyst efter Musik og Sol og Blomster var vaagnet, og Trangen til Kærlighed var langtfra svækket med Aarene, desværre, thi Hds. Højhed, der dog nu var en Dame paa over de fyrre, havde endnu ikke lært at nære Passioner med Forbehold og sværme med Grazie, hun var saa altfor ligetil igen.

Müllers absolutte Utilnærmelighed blev Prinsessen en virkelig Hjærtesorg, hun vilde jo blot takke, blot være taknemmelig; Lægen maatte vist have misforstaaet hende, for han vilde paa ingen Maade have noget med den halvgamle Prinsesse at gøre.

Om Formiddagen kørte hun ud til den store

Plantage, der var anlagt op ad Klippeskraaningerne øst for Byen. Her spaserede hun i de ensomme Gange, der slyngede sig ind mellem de duftende Naaletræsplantninger; hvor der var en Udsigt ned over Byen, var i Regelen en Bænk anbragt; det kunde hænde, at en eller anden af Brøndgæsterne allerede havde optaget Charlottes Yndlingsplads, en eller anden sygelig, bleg og mager Dame, der sad og krøb sammen i den varme Sol og saa' aandsfraværende, med et bedrøvet Udtryk i Øjnene, ud over den sollyse Klippeegn. Charlotte havde en Skræk for disse blege Skygger, man traf paa de mest uventede Steder; hun havde en Fornemmelse af, at der gik en Sky for Solen, naar hun her oppe midt i Skovensomheden fik Øje paa et saadant stakkels blodfattigt Væsen, og hun gik ilsom langt ind i Tykningen for at blive fri for at se Sygdom og Elendighed, selv følte hun sig jo nu saa sund og livskraftig som nogensinde.

Herude var det ogsaa, at hun havde det besynderlige Møde med den unge, katholske Gejstlige, Stigler var det, han hed; en ganske ung Mand med mørke, fanatiske Øjne og en indtrængende, inderlig bevæget Stemme. Han hørte til den katholske Mission blandt Badegæsterne dernede i Karlsbad. Hvilket Menneske har vel et saa modtageligt og taknemmeligt Hjærte som en Reconvalescent? Den katholske Propaganda ved Badestederne missionerede udelukkende for Reconvalescenterne, de helt syge og de helt raske var næsten altid mest tilbøjelige til den evangelisk-lutherske Confession, det var Mellemstadiet, der var det taknemmeligste at virke paa. — Som sagt,

det var her ude i Plantagen, at Stigler en Aften ganske tilfældig traf Charlotte og Fru Stein, der sad og beundrede den pragtfulde Solnedgang, paa den Udsigtsbænk, der ligger øverst oppe. — Man talte om Karlsbad, om Læger, om Sygdom og Helbredelse; Stigler bemærkede: „at kun de Mennesker blev helbredte, som Gud elskede og fandt Behag i".

Prinsessen fik Taarer i Øjnene. hun følte sig taknemmelig over Himlens øjensynlige Bevaagenhed.

Han sagde, „at Gud vilde noget med de Mennesker, han paany gav tilbage til Livet, han gjorde dem til sine udvalgte".

Hvorledes det da var at forstaa?

„Jo, han gav dem Sundhed paa Legemet, for at de kunde gøre andre karske paa Sjælen, de skulde være som en Surdejg blandt Mennesker."

Prinsessen maatte virkelig sige, at hun kendte adskillige syndefulde Mennesker, der havde faaet deres Helbred tilbage, hun tvivlede i Grunden paa, at de var Guds udvalgte.

„Kun de, der have syndet," sagde Stigler, „kende til Anger, kun de, der have angret, kende til den virkelige Lykke. Synden var som en Forudsætning for Velsignelse, Faldet for Oprejsning, Brøden for Tilgivelse og Naade."

Prinsessen sukkede dybt.

Stigler sad længe taus med et bekymret og tankefuldt Udtryk i Ansigtet, saa saa' han pludselig op paa Prinsessen med nogle Øjne, der straalede og lyste, den røde Aftenhimmel afspejlede sig i de mærkværdig udvidede Pupiller; han begyndte at tale om Protestantismen, han sagde, at det ikke alene var Kirkebillederne, som

den havde faaet overkalket, det var ogsaa Menneskesjælene. Alt det, der slyngede sig ejendommeligt og fantastisk i uregelrette, ofte barokke Arabesker, i Tanker og Følelser hos et Menneske, havde den protesterende Hob og Mængde faaet skjult under Kalkpuds; Ranke for Ranke og Blomst for Blomst var forsvundet under Kalk. De fromme, knælende Tanker havde faaet samme Skæbne. Den protestantiske Verden havde sikkerlig den Formening, at den havde gjort alt rent og hvidt, blankt og soleklart, fordi Kosten var gaaet op og ned ad alle Vægge. Men Sagen var, at Menneskene havde glemt den ene forjætningsfulde Stjærne, de fjærne, hellige Nætters Stjærne over Bethlehem, Barnet i Krybben og Moderen, Hyrdernes Hymne, der blev Barnets Vuggesang, alt det havde de glemt; men sørgeligst af alt var, at Menneskene havde glemt at holde hverandre i Hænderne, de havde ingen Trang til at blive som Børn paany."

— — —

I de følgende Uger var Stigler en stadig Gæst hos Hds. Højhed; han inviterede Damerne til Kirkeconcert nede i det lille Kapel ved Tepel, han strøede fint katholsk-jesuitisk Valmuefrø i Charlottes Øjne, saa at hun intet kunde sé, han bedøvede og forvirrede hende, saa at hun tilsidst, træt og søvnig, lige var paa Nippet til at følge den stiglerske Anvisning paa at lægge sit Hoved til Hvile i Kirkens Moderskød.

Det havde længe været Prinsessens faste Beslutning at tage blivende Ophold i Udlandet. Stigler havde overtalt hende til at vælge Italien, og hun havde allerede baade sendt en Ansøgning

derom til Kjøbenhavn og faaet Svar med Tilladelsen. Linstow i Horsens fik Brev om at ordne alle hendes Affairer deroppe, Gældens Afbetaling hos Nehrmann og Jørgensen, og Afsendelsen af hendes Bohave til den danske Gesandt i Rom, der imidlertid var bleven underrettet om hendes Ankomst og anmodet om at udvælge hende en passende Bolig.

Aftenen før Afrejsen forklarede Fru Stein Charlotte med mange Ord, at det var hendes Agt at opgive sin Hofdamestilling og trække sig tilbage til mere rolige Forhold. Hvis Hds. Højhed ønskede det, kunde hun gærne gøre Rejsen med sydpaa, men ved Italiens Grænse vilde hun saa vende om, hendes Helbred var ikke ganske godt mere, og hun var ængstelig for den romerske Malaria og Klimatfeberen.

„Som De vil, Fru Stein," sagde Charlotte, „De har Deres frie Vilje i alt."

— — —

Saa rejste man.

Rejsen var lang og besværlig, men omsider var man da kommen over Alperne, og man slog sig ned i Vicenza for en kort Tid. Da Charlottes nye danske Kammerherre var ankommet til Byen, tog Fru Stein Afsked, hun rejste hjem over Nizza.

Det blev triste og graa Dage her i Vicenza, Himlen var overtrukken og Regnen sivede langsomt ned. Charlotte, der nærede de mest fantastiske Ideer om italiensk Himmel og italiensk Farvepragt, sad forstemt og ulykkelig oppe i det store Hotelværelse og havde for første Gang i lange Tider en knugende Følelse af at være

ganske forladt. Den nye, meget korrekte Kammerherre foreslog Hds. Højhed en Køretur omkring i Byen for at sé Palladio's berømte Bygninger, men Charlotte var slet ikke oplagt, hun sad blot og stirrede op i den graa Himmel, der alt for meget lignede den, der plejede at ruge over Horsens den halve Del af Aaret; hun havde drømt om mørkeblaa Azur, og Skuffelsen blev derfor overvældende, alle mørke og pinlige Tanker regnede ned med, og en kvælende Følelse af at være kommet alt for langt bort fra Sønnen, tog aldeles Modet fra hende.

Saa en Formiddag begyndte alle Klokker i Vicenza pludseligt at ringe.

Det var den hellige Jomfrus Festdag.

De alvorlige Kirkeklokker i Santa Corona lød ganske nær ved, det rungede og durede, langt borte klang de muntre Smaaklokker i St. Stefano, rundt om i alle Kirker kimede det til Fest. — Fra Domkirken bevægede Processionen sig langsomt fremad. Række efter Række af ganske unge Piger, tilslørede med hvide Lin.

Prinsessen stod ovre paa et Hjørne og saa' paa Optoget, der langsomt kom nærmere med viftende Kærter og høje, gyldne Crucifixer.

Synet af de unge Piger bevægede hende; gennem Taarer saa' hun paa disse Skarer af uskyldige Børn, der skred hende forbi, og en brændende Længsel efter at slutte sig til dem betog hende ganske. Men hun havde ikke Mod til at vove Skridtet, hvad om de viste hende bort, hvad om de ikke vilde kendes ved hende, om de forsmaaede hende — og hun blev staaende og saa' Række efter Række glide sig forbi.

Følelsen af sin forladte Stilling greb hende, hun græd.

De nærmest staaende undrede sig over denne fremmedudseende Dame, der ganske hengav sig til sin Sorg her paa Gaden; men som alle Sydboere havde de Ærbødighed for den bedrøvede, maaske havde hun mistet et Barn; en Kvinde, der nu paa Marias Festdag ihukom med Taarer Guds smerterige Moder.

En engelsk Familie, der førte en højrøstet Passiar i Nærheden, følte sig sikkert ikke tiltalt af Damens Grædescene; én af de unge Ladies betragtede smilende Charlotte i sin Stanglorgnet. Den unge Englænderinde var meget nysgerrig efter at faa at vide, hvem den lille pathetiske Frue vel kunde være, det saa' ud til, at hun kunde være saadan noget som Selskabsdame hos et rejsende Herskab; en Dame af de højere Krese maatte kende Selvbeherskelsens Kunst.

Den sidste Række i Processionen var nu lige ud for, det var mørkklædte Nonner, Clarisserinder.

I samme Nu var Charlotte ude paa Gaden, uden at agte paa den maabende Mængde ilede hun derover.

„Tag mig med — ich bitte sie darum," hviskede hun bedende.

Den nærmeste af Nonnerne, der med nedslagne Øjne og foldede Hænder havde været langt borte i Bønnens Verden, løftede Hovedet lidt og saa' med et fromt og blidt Blik paa den fremmede Dame. Saa rakte hun sin Haand ud imod hende og gjorde Plads mellem sig og de andre.

Det var Taarerne i Charlottes Øjne, Nonnen havde forstaaet.

Langsomt gik det saa fremad.

Den engelske Familie derovre strakte Hals.

„Ach, wenn Sie wüszten, wie viel mir dieser Augenblick kostet," hviskede Charlotte med Taknemmelighed lysende ud af hver en Mine.

Nonnen saa' igen op og fæstede sit rørende Blik paa den Fremmede, hun forstod jo ikke, hvad det var, der blev sagt, men hun nikkede ganske svagt med et venligt Smil.

„Principessa," sagde Charlotte og pegede paa sig selv.

Nonnen nikkede igen venligt.

„Principessa di Danimarca — triste — triste."

Prinsessen lagde Hovedet lidt paa Siden og satte en ulykkelig Mine op.

Nonnen forstod vist, thi hun greb igen Charlottes Haand.

Saa gik de to, Haand i Haand, langsomt af Sted som de sidste i Processionen til den smerterige Moders Ære.

* * *

Prinsessen er nu i Rom.

Carnevalet var just begyndt den Dag, da Hds. Højhed, efter en langsom og omstændelig Rejse med Veturin, kørte ind gennem porta del populo. Vognen kunde næppe komme frem for Mennesker, alle raabte og skreg i Munden paa hverandre, Drenge med Moccoli løb omkring paa Corsoen som fantastiske Lygtemænd, Confetti og Blomster laa som et broget Tæppe ned gennem

Gaden, der var en Jubel og en Begejstring, der gik over alle Grænser. En spraglet Pulcinel, udstafferet med Bjælder og Silkekvaster, var sprunget op paa Vogntrinet, her stod han og raabte sit ustanselige „Sia ammazzato chi non porta moccolo“ (den, der ikke bærer et Lys, bliver myrdet) — sia ammazzato — sia ammazzato; med sine lystige Skrig hidkaldte han hele Skarer af andre Pulcineller og Arlecchiner, de flokkedes omkring Vognen, raabte og hujede op, bukkede og nikkede, svingede med de kulørte Stave, og gjorde Prinsessen i den Grad forskrækket, at hun klynkende spurgte Kammerherren, om det ikke var rigtigst at staa ud og gaa Resten af Vejen hen til Gesandtskabshotellet; men Kammerherren var angst for at komme hovedkulds ud i Bacchanalet, og de blev siddende, mens Bajadserne dansede og skraalede udenfor, drillede Veturinkudsken og raabte ind i Vognen „Velkommen — velkommen“ til Mængdens store Morskab.

Saaledes var Prinsesse Charlottes Modtagelse i den evige Stad. En Pulcinel udbragte et Leve for hende, en Arlecchin bød hende Velkommen.

— — —

Det blev sent inden Prinsessen og hendes Kammerherre naaede ud til deres nye Bolig „il Palazzo“, der laa midt i en stor forfalden Have nær ved Esquilin og Colosseet. — Fra Vinduerne mod Vest var der en pragtfuld Udsigt ud over Oldtidsruinerne, imellem Havens bredskærmede Pinjer skimtedes Titusbuen og de grønne Vigner ovre paa Palatinerhøjen; men Værelserne mod

Øst laa mørke og skumle, Cypresser stod som en Mur lige udenfor Vinduerne.

Charlotte følte sig straks beklemt over dette Palads, hvor alle Værelser var saa store som Sale, hvor der var højt til Loftet som i en Kirke, og hvor de store Marmorkaminer gabede som uhyre Svælg. I Soveværelset var der Baldakin over Sengen, der stod paa en Forhøjning, hvortil flere Trin førte op; i Havesalen var der falmede Plafondmalerier, overalt var der saa megen gammel, uhyggelig Pragt, der sikkert havde frydet Husets forrige Ejer, en gammel Marchese, Pastizzi, der var død for et Par Aar siden, men som virkede saa nedstemmende paa Prinsessens Humør, at hun af Hjærtet ønskede sig hjemme i Horsens igen, til sine lavloftede, hyggelige Stuer.

Angelusklokkerne ringede i et mangetonende Kor, alle sang de den samme Hymne:

Vi véd det vist — vi véd det vist —
vi ringe Solen til Ro — Sjælene til Hvile.

Solnedgangen var straalende.

Hds. Højhed stod inde i den store Sal, og stirrede fortabt ud over Staden paa de hellige Høje.

Det var hende som om en hel Verden laa i Grus der ude, en Verden i Ruiner, men som et dejligt Syn løftede Titusbuen sig imod den røde Aftenhimmel, som var det Himlens Dør, Udødelighedens Port.

* * *

Et Aar er gaaet.

Prinsesse Charlotte, eller Grevinde Di Gothen, som hun kalder sig, er allerede en kendt Personlighed i Rom. Det er særlig i de klerikale Krese, at hun er højt anskreven. Der ymtes noget om, at Grevinden er gaaet over til Katholicismen, og det har sikkert ogsaa sin Rigtighed, thi man sér hende hyppigt i Kirkerne; den lille Dame knæler ved Altrene, korser sig bestandigt, gaar med i Processionerne, og i visse Saloner hvisker man mærkelige Ting, om at hun i den sidste Tid er begyndt med at gaa til Skrifte i Monsignore Ruspoli's Skriftestol.

Ved Grevindens Soiréer mødes Gejstlige af alle Klasser; foran Palazzo di Gotha's Marmorportal sés hyppigt Kardinalernes brede Karosser, og paa Trapperne slæbes baade det skarlagenrøde og det violette Fløjl.

Menigmand véd, at den lille, tykke Grevinde er den frommeste Dame, ogsaa den mest godgørende, lige fra porta Pancrazio til villa Borghese, og det vilde slet ikke forbavse ham. om den gode Pave Gregor en skønne Dag sendte hende den gyldne Dydsrose.

I den nordiske Kunstnerkoloni er Grevinden en kendt og højt skattet Personlighed, hun indfinder sig ofte i Atelieerne og vinder alles Hjærter ved sin Elskværdighed og Ligefremhed; man er altid velkommen i hendes Hus, hele Ugen igennem, undtagen om Onsdagen, den Dag er forbeholdt Tilhængerne af den ene saliggørende Kirke.

Alle kan fortælle morsomme Smaahistorier om den ekstravagante Dame, Küchler og Bödtcher kan tale med herom; men der er dog ingen uden

Ruspoli, der véd, hvad Charlotte har skriftet henne i den forgyldte Skriftestol i Maria Maggiore, hvor de grønne Silkegardiner lukker sig om den altforladende Monsignore, der intet sér, men hører alt.

Charlotte har uforbeholdent tilstaaet sine Synder, og hun har faaet Tilgivelse for dem alle.

— — —

Forsikringerne om himmelsk og jordisk Tilgivelse strømmede som en mild Foraarsregn ned over hende, det var saa velsignet at faa lettet sit Hjærte; hvor det var sødt og vidunderligt saaledes at faa gjort op med sin Fortid overfor en mild og overbærende Dommer.

Lykkelig som et Barn gik Charlotte fra Skriftemaalet. For hver Gang hun havde været i Maria Maggiore, følte hun ubeskrivelig lettet, at der var faldet endnu en lille Sten fra hendes Hjærte. Først nu blev Roms Himmel saa blaa som Azur, og først nu mærkede hun den søde Duft fra Mandel og Ferskentræerne, der blomstrede i alle Haver.

Maaned efter Maaned gik hun forventningsfuld til sin kære Skriftestol, og rigt lønnet for sin store Oprigtighed vendte hun tilbage, let i Sindet og fuldt ud tilfredsstillet.

I alle Roms tre hundrede og halvtreds Kirker var der Tilgivelse at faa for Syndernes Mangfoldighed, og dér ovre i Vaticanet sad jo Guds Statholder paa Jorden.

Var det dog ikke, som boede man i Verdens Centrum og Himlen nærmest.

Men Hds. Højhed maatte dog tidt og ofte i tunge Timer tilstaa for sig selv, at nogen hel

Engel blev hun nu aldrig her paa Jorden. Kødets Skrøbelighed var stor, og Amorinerne havde endnu ikke i Sinde at flyve bort.

Det gik ikke til, som paa Thorvaldsens nye Relief „Kærlighedens Aldre".

Charlotte besøgte nu og da den store Landsmand der ude ved Piazza Barberini.

Nu sidst hun havde været der, havde hun sét dette dejlige Kunstværk, der fortæller om Eroternes kaade Færd med Menneskenes Børn, der havde dog været nogle Mennesker, de gamle, for hvem Eroterne flygtede; Charlotte havde sukket; det maatte dog være en Lettelse en Gang helt at blive af med disse vingede Væsener, de jordiske Engle forligtes daarligt med de himmelske Serapher, og det passede sig dog ikke, at lade dem flyve saadan i Flæng ud og ind af Hjærtets altfor gæstfri Sal.

Grevinde Di Gothen blev ikke saa let fri for de paatrængende Eroter, og de var ikke elskværdige som i sin Tid, de drillede og var blevne til rene Plageaander.

Men i Skriftemaalet var der Lise for alle Bekymringer, alle Skuffelser og al Uro.

Ruspoli hørte med et overbærende Hjærte paa Grevindens mange smaa Anfægtelser og vaagnende Tilbøjeligheder, og han tilgav hende alt, fordi hendes Aand var saa redebon til Anger og fordi hun trods sin Svaghed havde saa megen Vilje til det Gode.

— — —

Aarene gled langsomt hen.

Tættere og tættere bølgede den blaalige Kirkerøgelse sammen om den lille Grevinde,

Orgelbrus og Kirkekorsang fyldte hendes smaa Øren, og vel de hundred Klokker kimed ved Gry og ved Kvæld for at minde om Jordelivets Forkrænkelighed og Evighedslandet hisset.

Katholicismen havde lært hende den Kunst, at glemme det forbigangne, Alperne var den Mur, der lukkede for Fortiden.

Men — ak — der var en hemmelig Bekymring, der pinte og nagede hende. Hun stod bestandig paa den farlige Skillevej mellem det himmelske og det jordiske.

Ruspoli var hendes eneste fortrolige, hendes eneste Ven; Monsignore var en daglig Gæst i hendes Hus, og han var hendes Skriftefader, ak — ikke en Gang til ham turde hun betro sig — — — hun elskede ham jo.

Han var ung, han var straalende skøn, høj og rank, med fyrige, sorte Øjne, og fine, smalle, aristokratiske Hænder, der tog sig ganske bedaarende ud, naar han velsignende strakte dem frem.

Monsignore forstod ikke, hvad det var for Anfægtelser, der forvoldte Grevinden saa megen Uro og Ængstelse. Naar hun under Suk og Taarer bebrejdede og anklagede sig selv for ham der henne i Maria Maggiore, tilgav han hende blot, Tilgivelsen flød som en evigrindende Kilde. Han lagde sine smalle Hænder paa hendes Hoved, bad over hende, bad til Himmeljomfruen, de bedrøvedes Trøsterinde, den hemmelighedsfulde Rose, om at skænke hendes Hjærte Fred — Stilhed og Fred.

Og i Forening bad de til det Guds Lam, der borttager Verdens Synder.

Ruspoli raadede hende til at tage en Gærning op i Kirkens Tjeneste.

Lange Tider, haarde Anfægtelser og søvnløse Nætter skulde der til, førend Charlotte fulgte Monsignore's Raad.

Omsider tog hun da saa sin Beslutning, hun gjorde Skridtet fuldtud, hun slog ind paa den trange og besværlige Sti, der fører ad det himmelske til.

Den sidste Erot fløj bort.

— — —

En Aften i Slutningen af August kørte Grevindens Kareth op foran det store Benedictinerhospitals Trappe.

Hospitalsforstanderen tog imod Charlotte med udsøgt Høflighed og Elskværdighed. Grevinden kom straks frem med sit Ærinde, det var hendes Ønske at komme til at udøve Diakonissetjeneste her i Hospitalet, hun vilde indvie Resten af sit Liv til denne Gærning. Sorg og Skuffelse havde ført hende til denne Beslutning, og hun var kun bedrøvet over, at hun ikke allerede for mange Aar siden havde ladet sig indskrive som Sygeplejerske.

Hospitalsforstanderen, der havde ventet en Sum Penge, blev lige saa meget skuffet som forbavset. Grevinde Di Gothen — Diakonisse, den Dame var dog virkelig for ekstravagant.

„Om Grevinden vidste, hvad det betød, at være Sygeplejerske her paa dette store Fattighospital, hvor al Roms Nød og Elendighed ligesom var samlet i én Sum.“

„Hendes Liv havde været én eneste lang

Kæde af Lidelser, hun havde let ved at gøre sig fortrolig med andres Nød."

„Om hun vidste, at hun udsatte sit Helbred, sit Liv, ved denne Gærning. Det var en Opopfrelsens Gærning."

„Hun havde opofret sig hele sit Liv igennem for andre og faaet Utak til. Her vidste hun da, at fik hun ingen Tak, saa fik hun da i det mindste ingen Bebrejdelser og Dadel."

„— Og det var en Taalmodighedens Gærning."

„Om han ikke troede, at en Moder, der i tredive Aar var bleven skilt fra sin Søn, havde lært at være taalmodig."

Hospitalsforstanderen blev taus.

Saa indskrev han da Grevinden i Hospitalets Tjeneste.

Forvandlingen var sket. Grevinde Di Gothen var fra nu af bleven til „Søster Charlotte".

— — —

Da det rygtedes i Rom, at Grevinden var bleven Sygeplejerske i Benedictinernes Fattighospital, morede man sig blot over hende. Den Fru Gothen gik dog virkelig for meget til Yderligheder, det var dog at tage for seriøst paa Livet.

Der blev paa en Gang stille omkring Palazzo Di Gotha. Den højere Gejstlighed holdt sig forsigtig borte, man var bange for, at Søster Charlotte bragte Smitte med sig fra Hospitalet. De brede Kardinalkarosser kørte langt uden om, og Soiréerne var tarvelig besøgte, tilsidst ophørte de helt.

Blege Nonner listede ud og ind i deres kære

Søsters Hus, hvor Charlotte i sin Fritid sad og oversatte Andagtsøvelser fra Fransk og Tysk.

Søsteren var blevet saa stille, saa bleg og saa alvorlig.

Ingen vidste, at hendes Tanker var i et fjærnt Land, hos en Søn, hun elskede over al Begreb. Nonnerne vidste nok, at hendes Tanker og hendes Hu stundede imod hint fjærne Land, det himmelske, men de anede ikke, at hendes Længsler gik imod noget jordisk Rige, imod et Rige langt — langt mod Nord.

Og naar hun i de stille skønne Sommeraftener sad ude i den høje Loggia og saa' paa Solnedgangens røde Farvevæld, lyttede til Angelusklokkernes tungsindige Bedeslag, vidste ingen, at hun levede i jordiske Haab endnu, at hun drømte bestandig den samme Drøm om at sé sin Søn som Konge.

Nonnerne tænkte mindst af alt paa, at det røde Purpur og den gyldne Krone var i den blege og sygelig udseende Søster Charlottes Drømme.

Ak — hun naaede dog vist aldrig ret langt ind paa den trange Sti, der førte ad det himmelske til, det blev vist bestandig i Nærheden af Skillevejen, at hun kom til at staa — den gyldne Krone — det røde Purpur — for — hendes — Søn.

* * *

Maaned efter Maaned gik Charlotte sin stille Gang til de fattiges store Hospital. Hun saa' de syge blive raske omkring sig, hun saa' dem

rejse sig op fra Lejet — de vendte tilbage til Livet — ved hendes Hjælp.

Og med de mange fattige og elendige Menneskers Velsignelser, fordi de var blevne karske nok til at stride Livets Strid endnu en Række af Aar, gik hun selv langsomt — Trin for Trin — ned ad den dunkle Trappe, der fører til Dødens mørke Port.

Som et fjærnt Brus af Støj og Stemmer hørte hun fra sit Sygeleje Menneskenes muntre Larm og Tale ude i den evige Stad.

Det var Carnevalets sidste Dag.

København, Decbr. 94—Decbr. 96.

Denne Bog er trykt i
Græbes Bogtrykkeri

Titelvignetten er teg-
net af Hans Tegner

Og skaaret i Træ af
H. Sørensen (Paris)

Papiret er leveret af
„Forenede Papirfabriker"

København. — mdcccxcvii.

J. V. BODES EFTFLG.
J. SKRÆM
BRØNLÆGGERSTRÆDE 32